LIZ BRASWELL

alias CELIA THOMSON

Cele nouă vieţi ale lui Chloe King

CARTEA ÎNTÂI

CĂDEREA

Liz Braswell
alias Celia Thomson

Cele nouă vieți ale lui Chloe King

Cartea întâi

Căderea

Traducere din limba engleză de
Adrian Deliu

LEDA
2011

Liz Braswell, *The Nine Lives of Chloe King: The Fallen*
Copyright © 2004
by 17th Street Productions, an Alloy company.
All rights reserved.
Published by arrangement with Rights People, London.

Toate drepturile asupra acestei ediții
sunt rezervate Editurii LEDA,
imprint al GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

Editura LEDA
Difuzare și Clubul Cărții
Calea Plevnei nr. 145, sector 6, București, cod poștal 060012
Tel.: 021.319.88.22, 021.319.88.33, 021.319.88.77.
Fax: 021.319.88.66
E-mail: *vanzari@edituracorint.ro*
Magazin virtual: *www.grupulcorint.ro*
www.ledabooks.ro

Redactor: Antonia Kacsó
Tehnoredactare computerizată: Corina Huțan

ISBN ePUB: 978-973-102-597-1
ISBN PDF: 978-973-102-611-4
ISBN Print: 978-973-102-395-3

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât

cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

ELIZABETH J. BRASWELL este o autoare americană de *urban fantasy.* S-a născut la Birmingham (Marea Britanie) și a studiat la Brown University (SUA). Meseria ei de bază este ingineria, dar are și o licență în egiptologie. O perioadă a lucrat ca inginer, apoi producător de jocuri video, după care s-a dedicat în întregime scrisului.

Își semnează cărțile cu diverse pseudonime – Liz Braswell, Celia Thomson, J.B. Stephens, Tracy Lynn, E.J. Braswell. Volumele ei s-au bucurat de un deosebit succes în rândul tinerilor cititori. Până în prezent a publicat seriile *Cele nouă vieți ale lui Chloe King* (acum și un serial produs de ABC Family) și *The Big Empty*, romanele *Snow* și *Rx*, precum și povestiri *horror* în revista *Amazing Stories*.

Locuiește la New York, este căsătorită și are un copil.

Pentru mai multe detalii, vizitați
TheNineLivesofChloeKing.com

Pentru John Ordover și Dave Mack,
prieteni buni și cei fără de care n-ar fi existat
cariera și căsnicia mea

Chloe King are

~~9 vieți~~

8

7

6

5

4

3

2

1

Prolog

EL NU OBOSEA NICIODATĂ; nici nu-i pierdea urma.

Cel puțin, după ce-l zărise pentru prima oară, acum o oră, în bar, când i se ridicase mâneca, scoțând la iveală un complicat tatuaj negru. Spirale și înflorituri de tuș și țesuturi cicatrizate, alcătuind cuvintele familiare: *Sodalitas Gladii Decimi*[1].

Așa că ea o luă la fugă.

Inspiră adânc și privi înainte, sărind peste mormane de gunoaie și băltoace cu precizia unui acrobat, propulsată de groaza ei. Spre ce stradă ar putea să dea aleea aceasta? Oare o exista prin apropiere vreun loc public — chiar și o benzinărie deschisă nonstop — în care să fie în siguranță?

În cele din urmă, mirosul de aer liber, umed, îi semnală că avea în fața ei o cale de ieșire: o poartă cu sârmă ghimpată deasupra bloca aleea la celălalt capăt.

Se pregăti să sară, cu urechile țiuindu-i de apropierea triumfului și a libertății.

Deodată, simți o arsură în gamba stângă, sfredelindu-i mușchiul.

Se agăță de poartă, cu piciorul balansându-se inutil sub ea. Încercă să se ridice în mâini, însă un zbârnâit aproape surd îi anunță un al doilea atac. Într-o clipă, se prăbuși.

— Te-am prins, mă tem, rosti o voce enervant de calmă.

Se strădui cu disperare să se târască pe pământ, mai departe de el… numai că nu avea unde.

— Nu… te rog, scânci, lipindu-se cu spatele de un zid. Nu sunt ceea ce crezi. Nu sunt *rea*…

— Sunt convins că nu crezi că ești.

Auzi zgomotul unei lame, fină și micuță, ca de pumnal, smulsă din teacă.

— Eu niciodată… nu i-aș face vreun rău *nimănui*! Te rog!

El îi tăie beregata.

— *Id tibi facio, Deus*[2], șopti, ducându-și mâna stângă în dreptul inimii, cu degetul mare pe centrul pieptului, îndreptat în sus.

Un ușor suspin scăpă de pe buzele fetei muribunde; un fir subțire de sânge i se scurse pe gât. Urme minuscule lăsate de un asasin expert. El își înclină capul.

— Din credință față de Ordinul A Zecea Lamă. *Pater noster, rex gentius*[3].

Îi potrivi capul fetei, astfel încât să pară că stă mai comod, și-i închise ochii. Pe urmă, șterse mica lamă din argint cu o batistă, se așeză turcește și așteptă.

Când ea se va trezi, o va omorî încă o dată.

1 Ordinul A Zecea Lamă (lat.) (n. tr.).

2 *Pentru tine o fac, Doamne* (lat.) (n. tr.).

3 *Tatăl nostru, stăpân al popoarelor* (lat.) (n. tr.).

Unu

IMEDIAT CUM DESCHISE OCHII, în acea dimineață, Chloe se hotărî să meargă la Turnul Coit[4], în loc de liceul Parker S. Shannon, obișnuita ei destinație din zilele de marți.

Avea să împlinească șaisprezece ani peste mai puțin de douăzeci și patru de ore, fără să aibă în perspectivă vreo petrecere: Paul își petrecea zilele de miercuri acasă la tatăl lui, în Oakland, și — mult mai rău de-atât — mama ei spusese ceva de genul „poate să mergem la un restaurant drăguț”. În definitiv, ce însemna un restaurant „drăguț”? Un loc în care se servesc pește fugu și foie-gras? Unde lista cu vinuri e mai voluminoasă decât manualul ei de Cultura americană? Nu, mulțumesc.

Dacă ar afla mama despre expediția la Turnul Coit, Chloe ar fi pedepsită să rămână acasă, eliminându-se astfel orice posibilitate de cină în oraș. Și atunci, Chloe ar fi avut *dreptul* să se simtă nefericită în ziua în care împlinea șaisprezece ani, acasă, singură, pedepsită. Ideea era ciudat de ispititoare.

Așa că o sună pe Amy.

— Hei, n-ai vrea să mergem azi la turn, în loc de fizică?

— Absolut.

Nici urmă de ezitare, nicio întârziere a răspunsului… de fapt, nici pic de nesiguranță.

Cu toată atitudinea ei de rebelă post-punk, cea mai bună prietenă a lui Chloe era o persoană matinală. Cum altfel s-ar fi descurcat cu lecturile ei poetice la ora două dimineața?

— Ne vedem la zece acolo. Aduc eu gogoși, dacă aduci tu trosneala.

Prin „trosneală”, Amy înțelegea tipicele cafele de jumătate de litru de la Café Eland, preparate cu apă cafeinizată.

— S-a făcut.

— Vrei să-l sun eu pe Paul?

Era ceva ciudat. Amy nu se oferea niciodată să facă un lucru de bunăvoie, cu atât mai puțin să contribuie la planificările de grup.

— Noo, lasă-mă să-l corup eu.

— Treaba ta. Pa.

Se smulse din pat, înfășurându-se cu cuvertura. La fel ca aproape toate lucrurile din cameră, provenea de la Ikea. Gusturile mamei ei se îndreptau spre portocaliu, turcoaz, statuete abstracte kokopelli[5] și blocuri de gresie: nimic din toate acestea nimerit pentru un amărât de ranch de clasă medie din San Francisco. Și, din moment ce salariul ei la magazinul Pateena Vintage Clothing era amețitoarea sumă de 5,50 dolari pe oră, Chloe dispunea de un buget cam limitat în materie de design. Lespezile colorate și mobilierul scandinav cu denumiri imposibil de pronunțat trebuiau s-o mulțumească, deocamdată. *Orice* era mai bun decât stilul New Southwest.

Se opri în fața șifonierului, îmbrăcată cu o pereche de boxeri scurți și un tricou fără mâneci. Chiar dacă nu avea încă ciclu, lui Chloe începea să i se contureze talia, ca și cum burta îi fusese strânsă și împinsă în sus către sâni și în jos către fund. Sexy sau nu, tot nu prea conta în

realitate: mama ei o pedepsea să stea închisă în casă fie și dacă *menționa* vreun alt băiat în afara lui Paul.

Se trânti în fața computerului cu un enorm căscat și începu să fâțâie mouse-ul. Paul cam putea să fie găsit nonstop în fața calculatorului, doar să nu fi dormit, sau să fi murit. Bingo: numele lui îi apăru cu litere îngroșate pe lista prietenilor.

Chloe: Mă duc azi cu Ame la Turnul Coit. Vrei să vii?
Paul: (ezitare prelungită)
Chloe: ?
Paul: Nu vrei să mă atragi în asta din cauză că n-o să fiu aici de ziua ta, este?
Chloe: :)
Paul: *oftat* ok îi spun lui Wiggins că merg într-o expediție pentru National Honor Society, sau… văd eu.
Chloe: ILU[6], PAUL!!!
Paul: Mdamda. Pa-pa.

Claire zâmbi cu gura până la urechi. Poate că, până la urmă, n-o să fie chiar nașpa de ziua ei.

Privi afară pe fereastră: mhî, ceață. Într-un oraș al ceții, Inner Sunset[7] era cea mai cețoasă zonă din San Francisco. Amy o adora, fiindcă părea fantomatică și misterioasă și-i amintea de Anglia (cu toate că ea nu fusese niciodată acolo). În schimb, pe Chloe o deprimau umiditatea și diminețile mohorâte, la fel ca și serile, și după-amiezile, și-i plăcea să evadeze spre zone mai înalte și mai însorite — de genul Turnului Coit — cu orice ocazie.

Se hotărî să fie prudentă și să se îmbrace ca pentru școală, în blugi, tricou și o geacă de blugi

de la Pateena, model autentic din anii optzeci. Avea chiar și un vers dintr-un cântec al formației Styx, caligrafiat atent cu stiloul pe una dintre mâneci. Își goli geanta de cărțile de la școală, pe care și le ascunse sub pat. După care coborî, împleticindu-se, scara, străduindu-se să-și imite obișnuita înfățișare de Chloe-obosita-și-morocănoasa-de-fiecare-dimineață.

— Ai coborât cam devreme, o întâmpină mama ei, bănuitoare.

Deloc dispusă pentru o ceartă în acea dimineață, Chloe își stăpâni oftatul. Tot ce făcea ea ieșit din comun, încă de când împlinise doisprezece ani, era întâmpinat cu suspiciuni. Prima dată când se tunsese scurt — plătind cu banii *ei*, mulțumesc foarte mult — mama ei voise să știe dacă nu era cumva lesbiană.

— Mă întâlnesc mai întâi cu Amy, la cafenea, îi răspunse Chloe, cu toată politețea de care se simțea în stare, scoțându-și o portocală din frigider.

— Nu vreau să par de modă veche, dar...

— O să-mi împiedice creșterea?

— Cafeaua e un drog inhibitor, decretă doamna King, punându-și mâinile în șolduri.

Cu pantalonii ei Donna Karan trei-sferturi, cu bluza din mătase cu lână, decoltată adânc în V, și cu tunsoarea pixie, mama lui Chloe nu arăta ca o mamă. Arăta ca o persoană ieșită dintr-o reclamă pentru Chardonnay.

— Eu *cred* că glumești, nu se putu abține să riposteze Chloe.

— E și un articol în *Week*, insistă mama ei, îngustându-și ochii cenușii și strângându-și buzele savant conturate. Cafeaua duce la fumat, care duce la cocaină și la cristal-metamfetamine.

— Cristal-*meth*, mamă. Cristal-*meth* se zice, o corectă Chloe, sărutând-o în fugă pe obraz și trecând pe lângă ea spre ușă.

— Eu îți spun să nu fumezi, exact cum se tot atrage atenția peste tot!

— Mesaj recepționat! strigă Chloe peste umăr, făcându-i semn cu mâna fără să se mai întoarcă.

Merse pe Irving Street, după care continuă spre nord, către latura sudică a parcului Golden Gate, oprindu-se la Café Eland, pentru cele două cafele promise. Paul nu era amator de așa ceva; pentru el luă o Diet Coke. Amy era deja în stația autobuzului, fluturând în mână o pungă cu gogoși, ranița ei militară și un telefon mobil.

— Știi, adevărații punkiști nu...

Chloe își duse mâna la ureche și o scutură puțin, imitând vorbitul la telefonul mobil.

— Să mă pupi, ripostă Amy, lăsându-și jos geanta și aruncându-și telefonul în ea, cu o prefăcută nepăsare.

Azi era îmbrăcată cu o fustă scurtă ecosez, gen kilt, o bluză cu guler rulat, ciorapi plasă și ochelari ochi-de-pisică; efectul general era pe undeva între bibliotecară rebelă și tocilară-punkistă.

Stătură amândouă în tăcere în autobuz, sorbind din cafele și bucurându-se că găsiseră locuri. Chiar dacă Amy era o persoană matinală, Chloe avea nevoie de cel puțin o oră până să devină într-adevăr sociabilă. Cea mai bună prietenă a ei învățase acest lucru cu ani în urmă și o îngăduia cu toată politețea.

Nu prea aveai ce să vezi prin ferestrele autobuzului: nimic altceva, decât o nouă dimineață timpurie, în alb, negru și cenușiu, din San Francisco, plină de persoane cu fețe ursuze

ducându-se la muncă, și de vagabonzi căutându-și colțișoarele de stradă. Imaginea reflectată a lui Chloe în geamul prăfuit era aproape monocromă, cu excepția ochilor de un căprui-deschis. Căpătară sclipiri aproape portocalii la lumină, când ajunse autobuzul pe Kearny Street, și soarele începu să pătrundă înăuntru.

Chloe începu să se simtă mai bine: acesta era San Francisco cel din ilustrate și din visuri, un oraș al oceanului, și al cerului liber, și al soarelui. Așa, era cu adevărat superb.

Paul ajunsese deja acolo și stătea pe treptele turnului, citind o carte cu benzi desenate.

— La mulți ani cu anticipație, Chloe, zise el, ridicându-se și sărutând-o ușor pe obraz, într-un gest surprinzător de matur și de sensibil.

Apoi, îi întinse o pungă maro.

Chloe zâmbi, curioasă, și o desfăcu: o sticlă din plastic de vodcă Popov stătea cuibărită înăuntru.

— Păi, m-am gândit că, dacă tot facem pe chiulangiii, măcar s-o facem până la capăt, zise, zâmbind, și ochii i se prefăcură în două fante subțiri.

În părul lui scurt, negru și excesiv geluit, se vedeau urmele căștilor.

— Mersi, Paul, răspunse ea, după care arătă în sus. Mergem?

* * *

— Dac-ar fi să alegeți una dintre priveliști, ca s-o aveți sub ochi pentru tot restul vieții, zise Chloe, care ar fi aceea?

Amy și Paul se priviră unul pe celălalt, aproape intrigați. Stătuseră toți trei acolo vreo oră, fără să facă mare lucru, timp în care cei doi buni prieteni ai lui Chloe schimbaseră între ei

ocheade și chicoteli. Treaba înaintase chiar repede.

Jumătate dintre ferestrele Turnului Coit ofereau priveliști spectaculoase ale unui San Francisco scăldat în soare; celelalte nouă dădeau spre un abis alb-cenușiu, amorf.

— Aș aștepta până dispare soarele, și pe urmă aș alege, răspunse Amy, pragmatică, la fel ca totdeauna.

Își clătină în mână paharul cu cafea, amestecându-i conținutul, vrând parcă să-și sublinieze spusele. Chloe oftă: ar fi trebuit să se aștepte la un astfel de răspuns.

Paul începu să se plimbe de la o fereastră la alta, dispus să-i facă pe plac.

— Păi, podul de colo e frumos, cu toată ceața, și norii, și apusul, și răsăritul...

— Plic-ti-cos, îi tăie vorba Amy.

— Piramida Transamerica e prea ascuțită și ciudată...

— Și în formă *falică*.

— Cred că aș alege portul, se hotărî Paul.

Privind peste umărul lui, Chloe văzu micile bărci cu vele multicolore, trecând încoace și încolo în bătaia vântului, visătoare, încețoșate insule în depărtare. Zâmbi. Era o alegere *foarte* caracteristică pentru Paul.

— Categoric, *nu* Colina Rusă, interveni Amy, încercând să recapete controlul asupra conversației. Lăbărțată și îmbâcsită cu *Î* mare.

— Ai făcut alegerea taman la țanc, Paul...

Sub ochii lor, nori joși se rostogoliră dinspre coline, înnegurând toate cele nouă ferestre și acoperind priveliștea într-o pâclă albicioasă, totală. Ceea ce ar fi trebuit să fie o frumoasă zi senină cu nori albi, pufoși, acum, că nu mai erau în Inner Sunset, lăsase foarte

repede locul aceleiași atmosfere stupide, enervante.

Nu era tocmai ce așteptase Chloe de la ziua ei de chiul de la școală, cu ocazia celei de-a șaisprezecea aniversări.

Cinstiți să fim, ea mereu aștepta de la viață mai mult decât ar fi fost probabil să-i ofere: un cazul de față, o experiență de genul cei-mai-frumoși-ani-din-viață, o însorită și aurie combinație de *Stand by Me*[8] cu *Ferris Bueller*[9].

— Așa, gagico, zise Amy, schimbând subiectul. Care-i treaba cu tine și cu tovarășul Iliciovici?

Oftând, Chloe se lăsă să alunece în jos, cu spatele de perete, luând o ultimă înghițitură din paharul ei. La fel ca și a lui Amy, cafeaua fusese stropită cu cadoul lui Paul pentru ziua ei de naștere. Paul își băuse deja doza de Diet Coke, iar acum sorbea vodca direct din uimitor de eleganta sticlă de plastic. Chloe aruncă o privire visătoare spre cupolele în formă de ceapă, roșii cu negru, de pe etichetă.

— E... atât... de... *sexy*...

— Și *atât* de nepotrivit pentru tine, îi atrase atenția Amy.

— Alek este un tânăr rus cu privirea oțelită și fața dăltuită, declamă Paul, cu un accent îngroșat, ca-n filmele despre războiul rece. Posibil, cu contract de modeling. Sursele noastre afirmă că agentul Keira Hendelson este aproape să-i dezvăluie... *acoperirea*.

— Dă-o-n mă-sa, izbucni Chloe, azvârlindu-și paharul gol în perete și închipuindu-și că strivește cu el chipul blond al micuței șefe a consiliului elevilor.

— E *posibil* să fiți rude, preciză Amy. Iar asta poate să reprezinte o problemă. Ar putea

să-ți fie văr, sau nepot, sau ceva legat de părinții tăi biologici.

— Fosta Uniune Sovietică e mare. Genetic vorbind, cred că n-avem probleme. Chestia e să ajung să *ies* cu el într-adevăr.

— Ai putea doar să, nu știu, să te duci la el și, cum să zic, să *vorbești* cu el, sau cam așa ceva, îi propuse Paul.

— Dar el e mereu înconjurat de Blonda și de Banda celor Patru, îi aminti Chloe.

— N-ai nimic de pierdut.

Mda, sigur. De parcă *el* ar fi invitat vreodată o fată să iasă împreună.

Amy își sorbi ultimele picături de cafea și râgâi.

— Of, fir-ar, trebuie să fac pipi.

Paul se înroși. Mereu devenea agitat când fie Amy, fie Chloe, vorbea față de el despre orice legat de problemele fiziologice... așa că, de obicei, Chloe evita astfel de subiecte când era el prin preajmă.

Astăzi, însă, se simțea... în fine, ciudat. Neastâmpărată, nerăbdătoare. Ca să nu mai pomenim despre ușoara iritare pe care o resimțea atât față de el, cât *și* de Amy. Întâlnirea aceasta era vorba să fie legată de ziua ei de naștere. Până acum, fusese nașpa.

— Mare păcat că nu poți să faci din picioare, ca Paul, zise, urmărindu-l cu coada ochiului cum se înroșește. Cu asta ai sări pârleazul!

Ei, oare ce-i venise să spună asta?

Se ridică. Rezemându-se de peretele din piatră, Chloe privi în jos. Tot ce putea să vadă era o învolburată imensitate albă și, departe, în stânga ei, unul dintre pilonii roșii, ruginiți, ai podului Golden Gate.

Ce s-ar întâmpla dacă aș lăsa să cadă o monedă de-aici? se întrebă Chloe. *Oare ar face un tunel prin ceață? Ar fi super.* Un tunel lung de șaizeci de metri și cu diametrul de un centimetru.

Se cățără pe o fereastră și se scotoci prin buzunarul blugilor, căutând ceva mărunțiș, fără să se mai sinchisească să se țină cu cealaltă mână de perete, pentru echilibru.

Turnul păru să se încline deodată înainte.

— Ce..., începu ea să exclame.

Chloe încercă să-și recapete echilibrul, lăsându-se înapoi spre cadrul ferestrei, bâjbâind cu mâna după perete, însă ceața îi făcuse palma umedă și alunecoasă. Se aplecă înainte și piciorul stâng îi alunecă de sub ea.

— Chloe!

Își azvârli brațele în spate, străduindu-se cu disperare să-și restabilească echilibrul. Pentru o fracțiune de secundă, simți degetele calde ale lui Paul peste ale ei. Îi privi fața: un zâmbet de ușurare apărea pe ea, îmbujorându-i ușor pomeții înalți. Dar momentul acela trecu. Amy țipă strident și Chloe simți că nimic n-o mai susține, degetele alunecându-i din strânsoarea lui Paul. Cădea — *cădea* — pe fereastră, cădea din turn.

Așa ceva nu se-ntâmplă în realitate, se gândi. *Nu așa trebuie să sfârșesc.*

Auzi țipetele, deja estompate, ale prietenilor ei, tot mai slabe, mai îndepărtate, tot mai îndepărtate. Ceva tot trebuia s-o salveze, nu?

Capul îi fu cel din urmă care se izbi de sol.

Durerea era insuportabilă, zdrobitoare și îi producea greață: vârfurile ascuțite a sute de ace,

străpungând-o, în timp ce trupul se strivea de pământ.

Totul se întunecă, și Chloe își așteptă moartea.

4 Turn înalt de 64 de metri, construit în anul 1933 în cartierul Telegraph Hill din San Francisco (n. tr.).

5 Zeități ale fertilității la unele popoare amerindiene din sudvestul Statelor Unite, reprezentate de obicei sub forma unor cantăreți din fluier cocoșați (n. tr.).

6 Abreviere din jargonul internetului pentru *I love you* (*te iubesc*) (n. tr.).

7 Partea interioară a Sunset District, important cartier din zona central-vestică a metropolei San Francisco (n. tr.).

8 Film din anul 1986, în care personajul principal rememorează întâmplări din adolescență cu cei trei prieteni ai săi (n. tr.).

9 *Ferris Bueller's Day Off*, comedie în care eroul chiulește de la liceu ca să-și petreacă ziua în centrul orașului Chicago, alături de iubita sa și de cel mai bun prieten (n. tr.).

Doi

FU ÎNCONJURATĂ DE ÎNTUNERIC.

Zgomote ciudate, lipăit de pași și, uneori, țipete, răsunând și stingându-se în chip straniu, ca și cum s-ar fi aflat într-o vastă cavernă, ciuruită de tuneluri și grote. Undeva în față, și mult dedesubtul ei, de parcă ar fi stat pe marginea unei prăpăstii, era un halou nedeslușit de lumină cețoasă, care se unduia dezagreabil. Dădu să se retragă, să se îndepărteze de el. Dar apoi ceva mârâi în spatele ei și-o îmbrânci violent.

Chloe se prăbuși spre pata de lumină, în vid.

Asta a fost. Asta era *moartea.*

— Chloe? *Chloe?*

Ciudat. Vocea lui Dumnezeu suna cam enervant. Oarecum plângăcioasă.

— O, Doamne, ea...

— Sună la 911!

— Dar nici gând să fi putut supraviețui după o asemenea cădere...

— DĂ-TE LA O PARTE DIN DRUM!

Chloe simți că se învârtește, că toată greutatea îi este reintrodusă la loc în piele.

— *Dobitoc și tâmpit!*

Asta era Amy. Asta, *categoric*, era Amy.

— Ar trebui s-o sunăm pe maică-sa...

— Și ce să-i spunem? Că fata ei e... că fata ei a *murit*?

— Nu vorbi așa! Nu e adevărat!

Chloe deschise ochii.

— O, Doamne! Chloe...?

Paul și Amy erau aplecați asupra ei. Lacrimi și dâre de machiaj negru brăzdau obrajii lui Amy, iar ochii ei de un albastru-deschis o priveau cu groază.

— Ești vi-vie? o întrebă Paul, alb la față de stupefacție. Imposibil să fi scăpat...

Își strecură o mână pe după gâtul ei, pipăindu-i ceafa și craniul. Când și-o retrase, avea un pic de sânge pe degete.

— Doar... nu se poate... o, Doamne, e... o... minune, rosti tărăgănat Amy.

— Poți să te miști? o întrebă încet Paul.

Chloe se ridică în șezut. Fu cel mai greu lucru pe care și-l amintea să-l fi făcut vreodată, ca și cum ar fi încercat să se împingă prin tone de țărână. Capul și-l simțea parcă plutind, și pentru o clipă văzu totul în dublu exemplar: patru omuleți turtiți din turtă dulce, prietenii ei. Tuși, după care începu să vomite. Încercă să se aplece într-o parte, dar nu putea să-și controleze trupul.

După ce se liniști puțin, Chloe observă că Paul și Amy erau cu mâinile pe ea, ținând-o de umeri. Abia dacă putea să le simtă atingerile; sensibilitatea i se strecură înapoi, cu încetul, în organism.

— *Trebuia* să fi fost moartă acum, repetă Paul. Nicio șansă să scapi cu viață dintr-o căzătură ca asta.

Fu șocată de spusele lui: păreau logice. Și, cu toate acestea, iat-o acolo, vie. Uite-așa. Oare de ce nu era deloc surprinsă?

— Ajutați-mă să mă ridic, zise Chloe, încercând să nu ia în seamă privirile derutate și înspăimântate ale prietenilor ei.

O ajutară amândoi să se aplece în față, apoi să se ridice, lent, pe picioarele tremurătoare. Își îndoi degetele de la picioare, apoi și genunchii. Îi mai funcționau. De-abia.

— Mama mă-sii, exclamă Paul, fiindcă nu-i venea în minte altceva mai bun de spus.

— Ar fi cazul să te ducem la spital, propuse Amy.

— Nu, răspunse Chloe, mai repezită decât ar fi vrut.

— Ești ne*bună*? o luă la rost Paul. Doar pentru simplul fapt că n-ai murit, nu înseamnă că n-ai avea vreo comoție, sau mai știu eu ce... Nu se poate să cazi de la șaizeci de metri și să pleci așa, fără să fi pățit *ceva*.

Lui Chloe nu-i plăcea felul în care o priveau prietenii ei. Ce, n-ar fi trebuit să se arate copleșiți de bucurie? Entuziasmați de faptul că nu murise? În loc de asta, o priveau de parcă ar fi fost o fantomă.

— Mda. Mergem. Fără comentarii, zise Amy, ridicându-și într-un gest de încăpățânare bărbia ascuțită.

Ea și Paul o ajutară pe Chloe să se pună pe picioare, ținând-o fiecare de câte un umăr. *Demonul și îngerul meu,* se gândi ea, cu ironie. *Sau, mă rog, tocilarul și cea care vrea să se înstrăineze de mine.* Îi zvâcneau tâmplele, și nu-și dorea altceva mai mult decât o aspirină.

Și să rămână singură o vreme, ca să se poată *gândi*.

Reuși să obțină timp pentru gândire în camera de urgențe, cu toate că nu era tocmai singură. După ce Amy făcuse un întreg tămbălău isterizat

cu privire la *prietena* ei și la *accidentul* pe care-l suferise, asistenta de gardă acceptase să arunce o privire asupra fetei aparent sănătoase și-i trimisese pe toți trei în sala de așteptare, la rând după mai mulți oameni ai străzii cu vătămări vizibile: mâini rupte, fețe julite, răni care supurau.

Paul luă asupra sa responsabilitatea completării formularelor cu date personale, dar, după o oră în care se tot jucase mental de-a Ghicește Simptomele, Chloe se dădu, până la urmă, bătută.

— Știți ce, n-ar fi mai bine s-o ștergem de-aici? șuieră spre ceilalți. Mă simt *perfect*.

— Vezi să nu, replică Paul, întinzându-se după un *Vogue* de-acum trei luni.

— Nu atinge așa ceva, se repezi Amy, plesnindu-l peste mână. Are microbi.

Apoi se întoarse spre Chloe.

— Tu ai căzut de la mii de kilometri înălțime drept în *cap*, Chlo.

Mai trecu o jumătate de oră. Urmăriră știrile perindându-se, fără sonor și fără să înțeleagă ceva din ele, pe televizorul de deasupra: reportaje despre Irak, despre Wall Street și despre cadavrul cine știe cărei fete, descoperit pe o alee.

În fine, pe la ora patru, personalul spitalului fu dispus s-o examineze și pe fata fără vătămări vizibile. Asistenta de gardă ridică o mână atunci când Amy și Paul încercară să meargă cu ea.

— Numai membrii familiei, decretă ea.

Amy se întoarse spre Chloe, strâmbând din nasul ei pistruiat și zâmbind. Era o figură „simpatică” despre care Chloe știa că Amy o exersase ore întregi în fața oglinzii, însă pur și

simplu nu se potrivea cu nasul princiar al prietenei sale.

— O să fii bine, îi zise Amy. Ți-o garantez.

Știu. Sunt *bine*.

— Mersi. Pentru tot, răspunse Chloe, adresându-i un zâmbet strâmb, după care trecu dincolo prin ușile metalice mari, batante.

— Dacă voi și prietenii voștri ați mințit cu privire la „accidentul” vostru, o auzi pe asistentă spunându-le lui Amy și lui Paul, părinții ei or să fie datori o grămadă față de compania lor de asigurări...

De îndată ce ușa se închise după ea, Chloe începu să cerceteze holul în căutarea ieșirii.

* * *

Și-ar fi dorit să aibă la ea bani pentru un taxi, însă fu nevoită să ia autobuzul, în loc de asta. Cum se văzu în casă, Chloe se repezi în baie, își smulse hainele de pe ea și deschise robinetul. După o baie prelungită, reîncepu în fine să se simtă normal, ca și cum tot ce i-ar fi trebuit ar fi fost câteva minute de relaxare, de una singură. *Ca să-mi revin după o cădere de la șaizeci de metri înălțime.* Când ieși din cadă, se înfășură cu prosopul și se privi în oglindă. Avea o mică vânătaie la tâmplă și puțin sânge închegat pe pielea capului, pe care i se păru distractiv să-l culeagă cu unghiile. Atât.

Chloe ieși din baie și se duse să se așeze în fața computerului, acolo unde-și începuse ziua doar cu câteva ore mai devreme. Deschise pagina de Google, după care stătu puțin, degetele ei în mod normal super-rapide ezitând deasupra tastaturii. *Cum poți să cauți „șansele de a supraviețui unei căderi de la o înălțime nebunească pe pavaj”?* Câteva minute de navigare îi aduseră descoperirea interesantă,

dar inutilă, a faptului că *defenestrație* înseamnă „actul de a împinge pe cineva pe fereastră” și că aproape nimeni, cu excepția lui Jackie Chan, nu prea supraviețuise unei căderi de la mai mult de cincisprezece metri.

Chloe se întinse pe pat și începu să contemple tavanul. Era o realitate cu neputință de evitat: ea n-ar fi trebuit să supraviețuiască unei prăbușiri din Turnul Coit. Nu cumva își trăia acum Viața de Apoi, în care era introdusă încetul cu încetul, cu ajutorul persoanelor și locurilor familiare?

Alungă repede acest gând, totuși, în timp ce-și mai culegea ceva sânge închegat din păr. *În rai ar fi fost mai curat*, își zise, ca argument decisiv. Și totuși, era incontestabil că se petrecuse cea straniu. Ea n-ar fi trebuit să mai rămână în viață.

Era, într-adevăr, o minune.

Tot gândindu-se astfel, în lumina soarelui după-amiezii, Chloe ațipi.

Visă.

Zăcea într-un loc confortabil, care era moale, dar nu se mișca la fel ca o saltea atunci când își modifica poziția. Era foarte cald, dar nu în chip neplăcut: simțea razele soarelui pe piele, dezmierdând-o și atrăgând-o la loc spre somn. Ceva îi linse obrazul, repede și aspru: *Hai sus!*

Chloe se ridică din nisip și-și scutură hainele. Punându-și mâna pavăză deasupra ochilor, privi spre orizont. Nu se afla pe o plajă: era un deșert, pustiu și vast… dar familiar și deloc înspăimântător. Dunele erau aurii, iar cerul de un albastru-închis și gol, prevestind o noapte friguroasă după ce, în sfârșit, soarele urma să apună, peste încă o jumătate de zi. Mergeau spre miazănoapte, în avalul unui râu.

Sub mâna ei simți leul care o trezise: îi împungea degetele cu botul. Pretutindeni în jurul ei erau leoaice, lipsite de coamă, adevărata mândrie. Patru la număr. Ea stătea în picioare, stângace; când, în cele din urmă, se puseră în mișcare, masivele feline se văzură nevoite să-și încetinească pasul normal, astfel încât Chloe să se poată ține după ele. Puternicii lor omoplați se înălțau și coborau într-un ritm molatic, dar energic.

Un vultur se rotea pe cer, sperând să se ospăteze cu orice-ar fi lăsat în urma lor.

Când se trezi, Chloe era lihnită de foame.

În primul moment de trezie, după ce deschise ochii, înainte de a-și aminti despre cum căzuse, sau cum fusese adusă acasă, Chloe se gândi la ce-ar putea să găsească în frigider. Restul îi reveni în minte în timp ce se ridica din pat. Se simțea înțepenită, dar până și vânătaia de pe frunte era deja pe cale de dispariție.

Fu mirată când văzu ceasul cuptorului cu microunde indicând ora șase: dormise mai mult de patru ore. *Nu mi se pare c-aș fi dormit atât.* Deschise frigiderul și-i examină conținutul, acesta fiind alcătuit în majoritate din ingrediente pentru cine știe ce cină complicată pentru experți în arta culinară o fi plănuit mama ei. Scoase vreo două iaurturi, un castron cu salată de macaroane și o cutie mai veche cu Lo mein[10]. Dacă o cădere de la șaizeci de metri înălțime n-o omorâse, probabil că nici asta n-o va omorî.

Chloe se așeză la masă și începu să mănânce, încă nu pe deplin trează, încă nu pe deplin capabilă să gândească, doar savurând contactul dintre mâncare și propriul stomac care se umplea.

Ușa se dădu de perete și doamna King năvăli înăuntru. Deschise gura să spună ceva și abia apoi remarcă rămășițele festinului de pe masă.

— Azi am căzut din Turnul Coit, zise Chloe, pe negândite.

Nu avusese de gând să-și anunțe mama imediat. Voise să cugete mai întâi, să-și plănuiască abordarea... însă nu reușise să găsească nimic potrivit. După toate aparențele, subconștientul ei găsise.

— Știu, răspunse mama, pe un ton scăzut, supărat. Tocmai vin de la *spital*, unde ar fi trebuit să mă aștepți. Dar, nu, tu te-ai hotărât să nu stai acolo, exact după cum *se pare* că te-ai hotărât și să nu te duci azi la școală.

Mama și fiica se priviră în ochi, fără să mai spună altceva pe moment.

— *Ce* te-a mai apucat? urlă în cele din urmă mama lui Chloe. E cumva săptămâna în care te-ai decis să-ți declanșezi dintr-odată rebeliunea adolescentină?

— Mamă! strigă și Chloe. Am *căzut din Turnul Coit*. Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

— În afară de faptul că te-ai comportat ca o idioată iresponsabilă?

Totuși, privirea doamnei King zbură spre ușoarele urme ale accidentului de pe chipul fiicei sale, spre poziția incomodă în care stătea, spre sângele înnegrit de pe pielea capului acesteia.

— Ești bine? o întrebă, până la urmă.

Chloe ridică din umeri.

— De-asta am și plecat, bolborosi ea. Nu era nimic în neregulă. Dar ei n-au vrut să mă asculte.

— Mă bucur că Amy și Paul au avut suficientă minte încât să nu te ia în seamă și să te ducă la spital, suspină doamna King. Cu toate că-mi vine să-i omor pentru că te-au încurajat să-ți iei „ziua liberă”.

— Paul o să fie plecat de ziua mea, se apără Chloe, simțindu-se ca o puștoaică tâmpită care-și plânge singură de milă. Și eu am vrut să mi-o sărbătoresc împreună cu prietenii mei.

Mama ei deschise gura ca să comenteze ceva, dar o închise la loc.

— Puteai să mori, spuse apoi. Tăcu pentru o clipă. Mare minune că n-a fost așa.

— Știu.

Urmă o nouă tăcere. Chloe își fixă cu privirea farfuria golită, iar mama rămase cu ochii pe ea. Apoi, doamna King își potrivi ochelarii cu rame negre. Chloe aproape că putea să-i vadă gândurile învârtindu-se în cercurile logicii avocățești: *Ea trebuia să fie moartă. Și nu este. Ar trebui să fiu recunoscătoare. Dar eu sunt supărată pe ea. Ea nu este moartă. În concluzie, trebuie să fie pedepsită.*

— Vom mai discuta noi pe tema asta. Despre comportamentul tău și despre pedeapsă.

— *Evident*, zise Chloe, cu o ironie accentuată, dintr-odată enervată. Mamă, aș fi putut să *mor*.

— Și? N-ai murit. Fii recunoscătoare… Am luat ceva fripturi. O să le fac într-o oră, după ce mă ocup de câteva acte.

— N-ai *auzit* ce-am spus? Aș fi putut… ar fi *trebuit* să mor!

Încă o dată, mama deschise gura să spună ceva, dar nu scoase un sunet. Își trecu degetele prin breton, îndepărtându-l de pe ochi. Avea un

păr des și blond, cât se poate de diferit, ca textură și culoare, de părul lui Chloe.

Chloe se întoarse și urcă, tropăind, în camera ei.

Poate că *ea* era cea sărită de pe fix.

Era unica explicație care putea să-i treacă prin minte lui Chloe față de o reacție atât de blazată. Să fi fost șocul de vină? Sau chiar nici nu-i păsa? Chloe se gândi cu amărăciune cât de ușor s-ar fi putut descotorosi mama ei de ea. Ar fi fost liberă să dea petreceri, să se ducă la vernisajele galeriilor de artă, poate chiar să-și găsească un iubit atrăgător. De genul celor care se feresc de complicații ca *fiicele*. Cu atât mai mult cele adoptate.

Se gândi la tatăl ei, de care abia își mai amintea, plecat pe când ea avea patru ani. *Lui* i-ar fi păsat. El ar fi dus-o în goană *înapoi* la spital, oricât de mult ar fi protestat ea.

Chloe se așeză pe pat și-și deschise cu grijă sertarul din mijloc al biroului. Era singura piesă veche de mobilier din încăpere, clasică, masivă, și din lemn de stejar. Perfectă ca ascunzătoare pentru unicul ei veritabil secret față de propria mamă.

Un șoricel cenușiu se așeză pe labele din spate și o privi cu speranță în ochi.

Chiț!

Chloe zâmbi și-și puse palma lângă el, lăsându-l să se cațere și să fugă pe ea. Mama ei interzisese categoric existența oricărui animal de companie cu blană; probabil, din cauza alergiilor de care suferea. Dar mai demult, în timp ce mama ei trecea printr-o fază a exterminării agresive, convinsă că locuința mișuna de dăunători proveniți de la mai puțin curații lor vecini de alături, Chloe se întorsese

într-o zi de la școală și găsise puiul de șoarece prins într-o capcană. Cu ajutorul lui Amy și al lui Paul, își instalase un beculeț în sertarul biroului. Acum, Mus-mus avea și un picurător pentru apă, un distribuitor de hrană și o rotiță pentru exerciții. Era mica ei lume despre care mama nu știa nimic.

Scoase o bucățică de Cheerios din punga pe care o ținea sub pat și i-o întinse cu grijă; micuțul rozător o înhăță cu lăbuțele din față și se așeză pe cele din spate, ronțăind-o ca și cum ar fi fost o gogoașă gigantică.

— Ce-ar trebui să fac? șopti ea, însă șoricelul nu se opri din mâncat, neluând-o în seamă. Mama e o adevărată pacoste!

Nu avea altceva mai bun de făcut decât s-o sune pe Amy, zău așa... avea ocazia să-și ceară scuze pentru că se comportase atât de bizar după ce ea și Paul o duseseră la spital, să-i mulțumească pentru asta, după care să treacă la miezul problemei, adică la bizareria faptului că rămăsese în viață, și să discute despre motivul pentru care supraviețuise. Amy probabil că avea să-i ofere cine știe ce explicație implicând supranaturalul, sau îngerii... nefolositoare, dar distractivă. Chloe zâmbi și ridică receptorul, lăsându-l cu grijă pe Mus-mus înapoi în cușca lui.

Șapte lungi sunete de apel... Amy avea telefonul mobil deschis, dar nu răspundea. Chloe mai încercă de vreo trei ori, gândindu-se că poate telefonul zăcea îngropat pe fundul genții lui Amy și nu putea să-l audă. La a patra încercare, îi lăsă un mesaj.

— Bună, Amy, sună-mă. Eu... ăăă... mă simt mai bine. Scuze pentru totala bădărănie de azi.

Presupun că eram sub stare de șoc, sau cam așa ceva.

Încercă și pe numărul de acasă.

— A, bună, Chlo-ee! îi răspunse doamna Scotkin.

Urmă o scurtă tăcere: probabil că se uita la ceas.

— La mulți ani, pentru peste șase ore!

Claire zâmbi fără să vrea. Înseamnă că Amy nu-i spusese nimic.

— Mulțumesc, doamnă Scotkin. Amy e pe-acolo?

— Nu... cred că astă-seară lucrează pentru proiectul de la Cultura americană, cu grupa ei. Încearcă pe mobil.

Mersi, am încercat deja.

— OK, așa o să fac. Mulțumesc, doamnă Scotkin.

Chloe se încruntă. Se duse la computer și verifică toate pseudonimele lui Amy, însă niciunul nu era online. Oare chiar să-și fi făcut ea temele? Noo! Paul era conectat, dar AFK[11]... și, oricum, Chloe nu prea avea chef să discute cu el acum. Ea avea nevoie de *Amy*. Fusese la un pas de moarte. Peste patru ore era ziua ei de naștere. Maică-sa era nebună. Iar ea era Singură Cuc.

Începu să se plimbe prin cameră, culegând tot felul de lucruri — mărunțișuri, animale din pluș — și punându-le apoi la locul lor. Mâhnirea se transformă în neastâmpăr; dintr-odată, camera i se părea prea mică. Prea mică pentru o meditație ca la carte. Se tot ridica și se lăsa pe vârfurile degetelor, ca o balerină.

Rămase câteva clipe pe loc, nehotărâtă, după care-și înșfăcă geaca și coborî cu zgomot scara.

— Unde te duci? o luă la rost mama ei, cu o voce ca de crainic TV.

— *Afară*, ripostă Chloe, la fel de previzibil.

Ba chiar și trânti ușa în urma ei, ca să pună capac.

10 Specialitate chinezească din tăiței, cu legume și eventual carne de vită, de pasăre sau de porc, sau fructe de mare (n. tr.).

11 Abreviere uzuală pentru *Away From Keyboard* (Plecat din fața tastaturii) (n. tr.).

Trei

NOAPTEA ERA MAI FRIGUROASĂ față de cât se așteptase Chloe. Rămase câteva clipe pe loc, îmbrăcată doar în tricou, lăsând aerul umed să-i mângâie pielea și să-i zbârlească firicelele de păr de pe brațe. Mirosea surprinzător de bine: a curat și a umed, ca un nor. Pe urmă, vântul își schimbă direcția, și ea putu să audă și să simtă mirosul traficului, în același timp: cel de gaze de eșapament, înțepător și uscat, chiar și în umezeala aceea, îi înțepa nările. Chloe oftă și-și îmbrăcă geaca.

OK, Spontano. Și-acum, încotro?

Se pregătise sufletește pentru o pedeapsă *de-a dreptul* spectaculoasă, pe mai târziu (deși spera că întâmplarea care o adusese aproape de pragul morții ar putea să i-o mai atenueze), așa că seara nu trebuia irosită. Și atunci îi veni ideea: *The Bank*.

În mod normal, ei niciodată, dar *niciodată,* nu i-ar fi trecut prin gând să intre în club fără să-și petreacă mai multe ore îmbrăcându-se și iar îmbrăcându-se, împreună cu Amy, încercând cam tot ce aveau amândouă prin garderobă, iar uneori scotocind și prin cea a lui Paul. Blugii și tricoul erau, pur și simplu, ceva jenant.

Dar lui Chloe nu-i mai păsa acum: avea să se ducă, și gata. Să meargă în club, de una singură, îmbrăcată ca o arătare. Dar, în

momentul acesta, chiar *simțea nevoia* să danseze.

Era marți, așa că nu găsi cine știe ce coadă la intrarea în club; beculețele lui portocalii și negre, ca pentru un Crăciun diavolesc, abia dacă luminau strada, altfel pustie. O namilă de paznic, cu mutra plictisită, stătea așezat pe marginea unui scaun și purta o pereche de ochelari cu lentile negre, rotunde și mici, în care nu se reflecta nimic.

Chloe înaintă țanțoșă spre cordonul din catifea, neștiind precis ce să facă. Toți ceilalți care așteptau la rând erau îmbrăcați ori ostentativ de sclipitor, ori complet în negru... și erau cu cel puțin o jumătate de deceniu mai mari decât ea.

Fără să mai stea pe gânduri, Chloe trecu, semeață, pe lângă ei și-l întrebă direct pe paznic:

— Salut, pot să intru?

Uite-așa!

Privirea matahalei o măsură din cap până-n picioare, oprindu-se asupra uzaților ei teniși Converse negri. Schiță un zâmbet aproape imperceptibil.

— Îmi plac pantofii tăi. Sunt de modă *veche*, scumpete, zise el, și desfăcu cordonul din cârligul lui, lăsând-o pe Chloe să intre.

— Mersi, frate, răspunse ea, pe un ton care spera să fi sunat la fel de nonșalant.

Era de parcă ar fi trecut de un nivel într-un joc video de-al lui Paul: Charon[12] din Inner Sunset o lăsase să treacă în Lumea de Apoi a Dansului.

Ringul de dans nu era prea mare, însă oglinzile negre care-l înconjurau îl făceau să pară de două ori mai larg și mai aglomerat. Lipit de peretele din partea opusă și șerpuind până

om de afaceri, care părea nelalocul lui acolo, și pe însoțitoarea sa cu înfățișare de fotomodel. Iar de cealaltă parte a ringului văzu un tip extrem de atrăgător, care stătea deoparte, bea liniștit și privea mulțimea, exact ca ea. Avea părul negru, tenul închis și ochii de o culoare foarte, foarte deschisă. Exotic. Își lăsă capul în jos ca să-i urmărească mișcările când îl zări comandând o bere, discutând cu un amic și apoi aventurându-se prin mulțime, însă în scurt timp îl pierdu din vedere.

Așteptă, răbdătoare, însă el nu se mai întoarse. Nici nu-i mai ocupă cineva locul: mai erau câțiva aspiranți la titlul de cel mai sexy tip din local, însă deținătorul lui dispăruse.

— Îți iau ceva de băut?

Apăruse dintr-odată lângă ea, zâmbind când remarcă mirarea și stânjeneala fetei. De aproape, arăta chiar și mai grozav, cu buzele lui pline și pistruii de un brun mai închis presărați pe nas.

Chloe tocmai se pregătea să spună „Nu, mersi”, așa cum proceda de fiecare dată când vreun tip trecut de douăzeci de ani încerca s-o agațe pe fata de cincisprezece care era. Și totuși, în loc de asta, de pe buze îi ieși un:

— Sigur că da!

— Ce să fie?

— Red Bull și vodcă.

El clătină aprobator din cap și, când barmanul îi servi cocteilul, își ciocni paharul cu bere cu al ei.

— Peste două ore e ziua mea! îi strigă ea în ureche.

— Zău? Felicitări!

După accent, părea britanic. Închinară încă o dată și băură.

— La mulți ani! zise el, și o sărută delicat pe obraz.

Chloe își simți stomacul zvâcnind și creierul amorțit. Un zâmbet enorm i se întinse pe față, distrugându-i complet masca de fată șic. Pătrunsese în club fără ciondăneli, un tip mortal de splendid îi făcuse cinste... până la urmă, se pare că avea parte de o aniversare destul de agreabilă.

După încă un rând, începură să danseze. El se mișca legănându-se ușor și rotindu-se în cercuri foarte strânse, evitând ireproșabil ciocnirea de alți dansatori, în spațiul acela extrem de aglomerat. La un cântec doar o cuprinse de mijloc și-o lăsă să se unduiască, acordându-i întreaga atenție. Iar când traversară prin mulțime ca să facă o pauză și să mai bea ceva, o atinse foarte ușor pe spate, sau pe umăr, conducând-o cu gesturi protectoare, dar nu posesive.

— Mă cheamă Chloe! îi strigă ea, la un moment dat.

— Pe mine, Xavier! strigă, la rândul lui.

Pe la douăsprezece și jumătate, Chloe ajunse la concluzia că începe să cam întreacă măsura. Chiar dacă fusese ea la un pas de moarte, maică-sa avea s-o omoare *cu mâinile ei* dacă stătea în oraș toată noaptea. Xavier o conduse afară.

— Dă-mi voie să fiu eu primul care-ți spune la mulți ani, zise el, sărutând-o ușor pe buze în parcarea întunecoasă.

Buzele îi erau calde și puțin umede, doar puțin, și era al naibii de mult mai delicat decât puținii băieți de vârsta ei cu care se sărutase Chloe. Își scoase o carte de vizită din portofel. Pe ea se vedea imprimat: *Xavier Akouri, str. Mason*

453, nr. 5A, 011-30-210-567-3981. Chloe avu nevoie de câteva clipe până să-și dea seama de faptul că avea în fața ochilor un număr internațional de mobil.

— Tu nu mi-l ceri pe-al meu? îl întrebă ea.

El zâmbi și-și lăsă capul în jos, astfel încât nasurile aproape că li se atingeau, privind-o drept în ochi.

— Și mi-ai fi dat numărul adevărat? Dacă vrei, mă suni *tu*.

Stomacul îi mai făcu o tumbă. Până să-și dea seama ce face, Chloe îl apucă de ceafă și-i ținu capul nemișcat, sărutându-l. El chiar gemu ușor, ceea ce-o înnebuni. Mâinile lui îi cuprinseră șoldurile. Chloe și le strecură pe ale ei în sus, pe sub bluza lui, mângâindu-i pielea de pe spate, frământându-i mușchii și brăzdându-l cu unghiile. El gemu iar, de plăcere, de durere, greu de spus. Însă îi apucă un picior și i-l ridică, atrăgând-o spre el. Chloe se simți alunecând mai aproape, tot mai aproape...

Ce mama naibii fac?

Deschise ochii și văzu un european atrăgător sărutând-o, ceea ce ar fi putut să fie minunat, formidabil, chiar... dar era la un foarte mic pas de a face sex cu el acolo, în mijlocul parcării.

— Îmi pare rău, îi zise, desprinzându-se de el și făcând câțiva pași înapoi, răsuflând greu.

Simțea atâta dorință, încât o durea, zvâcnea toată.

Xavier păru derutat. Pleoapele îi erau grele și mici mărgele de sudoare îi sclipeau, argintii, pe frunte. Părul îi era răvășit.

— Nu... nu pot s-o fac chiar în clipa asta, zise ea.

Spre lauda lui, Xavier încuviință, chiar dacă fără tragere de inimă.

— Vrei… vrei să treci pe la mine?

Chloe deschise gura să spună ceva. Își dădu seama că era extrem de aproape de un Da, vreau… dar izbuti să îngaime din nou un „Îmi pare rău”, după care se întoarse la repezeală și se îndepărtă. Fugi tocmai până acasă, după care mai dădu și o tură de cartier, sperând să-și alunge dorința din trup. Oare mama ei avea să-i observe licărul din ochi, îmbujorarea din obraji? Putea să-i spună că era de la alergat.

Când intră, își găsi mama pe canapea, citind, desculță, cu un pahar cu vin roșu pe măsuța de lângă ea. Neatins. Încerca să dea impresia că doar stătuse până mai târziu, nu că stătuse după Chloe. Privirile li se întâlniră.

— Vin și eu sus imediat, rosti, în cele din urmă, doamna King. Vreau doar să-mi termin capitolul.

Ea chiar n-o să aibă nimic de comentat. Lui Chloe nu-i venea să creadă. Și, după tonul ei, era de parcă întoarcerea ei la o oră atât de târzie nici măcar nu s-ar fi petrecut… de parcă nici n-ar fi avut să se aducă vorba despre ea vreodată.

— OK, noapte bună, răspunse Chloe, pe un ton cât de recunoscător fu în stare.

Urcă la etaj clătinându-se, istovită, scoțându-și hainele din mers. Simțea mirosul lui Xavier pe unele părți ale tricoului ei, palmele lui, primejdios de aproape de sâni, când i se odihniseră pe mijloc, buzele lui pe guler, când o sărutase pe gât.

Își puse o pereche de boxeri și supradimensionatul ei tricou cu Invader Zim și se trânti în pat, în brațe cu purcelul ei din pluș, încă mirându-se de cele întâmplate. Să fi fost de

vină hormonii adolescenței, cum se spunea mereu, sau o reacție de vitalitate extremă, după întâmplarea aproape fatală prin care trecuse? Se gândi dacă mai auzise vreodată despre așa ceva… Îl strânse în brațe și mai aprig pe Wilbur și adormi.

12 Personaj din mitologia greacă, luntrașul care-i trecea pe morți pe Lumea Cealaltă, peste râul Acheron (n. tr.).

Patru

TRECURĂ MAI MULTE ORE din ziua următoare, până când, în timpul orei de Cultură americană, Chloe își dădu seama de ceea ce făcuse — sau fusese cât pe-aci să facă — în seara precedentă, fără să mai pună la socoteală și faptul că trecuse la un pas de moarte. Uitase totul pentru o scurtă și fericită vreme.

Nu era nimic surprinzător: creierul ei abia dacă începea să funcționeze după ora nouă. Orele scurse din momentul în care o trezea porcăria ei veche de radio cu ceas și până la cea de-a doua sonerie de la școală treceau de obicei ca printr-o ceață amorțită și apatică. Mama ei, pe vremea când juca rolul unei fericite mame singure, obișnuia să-i prepare clătite desenate cu fețe zâmbitoare din sirop și s-o întrebe ce avea în program pe ziua respectivă. Până la urmă, însă, renunțase să mai comunice cu fiica ei prea puțin trează și mormăitoare, preferând să umple cafetiera și să fixeze de cu seară pornirea automată. Chloe se străduia de fiecare dată să-și aducă aminte că trebuie să mormăie un „pa” la plecare, către doamna King, care-și făcea matinalele exerciții de yoga în fața televizorului.

Mama mă-sii. Azi-noapte am fost la un pas să fac sex cu un străin într-o parcare.

Simți furnicături când se gândi la Xavier; își amintea că-l dorise atât de aprig, dar nu și senzația în sine. Încercă, absentă, să-i schițeze contururile buzelor pe marginea caietului. Unde i-o fi pus cartea de vizită?

— ...bocanci identici, pentru ambele picioare. Nu cred că vreunul dintre voi, copiii din ziua de azi, cu pantofii voștri Florsheim sau cu tenișii, ar putea vreodată să-și imagineze cu câte suferințe mărșăluiau soldații aceia...

În clasă cu ea, la acea oră de curs, nu-i avea nici pe Paul, nici pe Amy, așa că plictiseala era întreită. *Ce naiba de pantofi or fi și Florsheim?* Chloe încercă să-și camufleze căscatul, însă era unul atât de zdravăn, încât avu impresia că fălcile i se desfăcuseră mai larg decât ar fi trebuit, ca în *Alien*. Iar când termină, dinții îi clănțăniră cu mult prea mult zgomot. Privi în jur, să vadă dacă o remarcase cineva: nimeni, în afara lui Alek, care o urmărea cu sprâncenele ridicate. Se înroși, dar îi răspunse cu un zâmbet, privindu-l chiar în ochii lui albaștri senini. Zâmbi și el și-i făcu gestul de „ți-e somn” cu ambele mâini lângă obraz. Chloe încuviință, după care reveniră amândoi la luatul notițelor sau la mâzgălit, înainte ca domnișoara Barker să-i observe.

Când sună de ieșire, Chloe își strânse lucrurile, pregătindu-se să meargă la bibliotecă: mare prostie, avea liberă a *doua* oră. Anul trecut, Amy avusese prima oră liberă și deseori dormea până la opt, și abia apoi catadicsea să vină. În timp ce trecea pe lângă vestiarele comune, îl văzu pe Alek și-l salută cu o fluturare a mâinii. Era, evident, înconjurat numai de frumuseți.

Chloe se gândi la mica lor interacțiune din sala de clasă și la succesul pe care-l repurtase aseară cu paznicul clubului, și se duse drept la el, neluând în seamă celelalte persoane.

— Nu-i așa că a fost *nașpa* azi la Cultura americană?

Încă o dată, nu-i venea să creadă ce face. Mai întâi, căzuse dintr-un turn, apoi se giugiulise cu un străin, iar acum se ducea drept la cel mai râvnit băiat din tot anul întâi și îi vorbea. Simțea privirile răutăcioase ale găștii împungând-o în spate, dar fără să știe de ce, nu era absolut deloc emoționată. Nici măcar o bătaie de inimă în plus.

E grozav. Ar trebui să trec zilnic *pe lângă moarte.*

— Au, nenică, replică Alek, cu un accent ceva mai puțin pronunțat, dar în care încă se resimțeau nuanțe străine. Când te-am văzut — cum se zice? — că gemi? Da? Asta a fost partea cea mai palpitantă a orei.

— Nu gemeam, *căscam*, îl corectă Chloe, cu un zâmbet timid. Dar, dacă vrei tu să mă faci să gem, te las să mă privești și toată ziua.

Am zis eu una ca asta? Deja zărea, cu coada ochiului, gurile căscate.

— Ești amuzantă, King, știai? zise el, cu un hohot de râs neprefăcut.

Se auzi și a doua sonerie.

— Trebuie să mă duc la bibliotecă… dar ar fi cazul să mai stăm de vorbă și altădată.

Keira arăta chiar de parcă ar fi vrut să-și înfigă colții în ea: își răsfrânsese buzele, dezvelindu-și dantura.

— Absolut, o aprobă Alek. Pe mai târziu, King.

— Pa, zise și ea, trecând tacticoasă pe lângă celelalte fete, străduindu-se să nu facă o figură prea încrezută, dar nereușind să-și stăpânească un mic zâmbet.

Chloe se gândi la Xavier în cea mai mare parte a timpului cât stătu la bibliotecă, privind afară pe fereastră și visând un pic cu ochii deschiși. Același lucru îl făcu și în ora de matematică, și în pauza de prânz. Mai mult se gândi la el, decât la căderea ei. Era cam cum spusese maică-sa: căzuse, scăpase cu viață, și gata. Privea în gol, cu bucata de pizza la jumătatea drumului spre gură, când o familiar de enervantă bătaie pe umăr o readuse brusc la realitate. Firimituri uleioase de un portocaliu aprins zburară pe toată masa.

— Mamă, Doamne, e *adevărat*? rosti Amy, trântindu-se pe un scaun lângă ea. Adică, *la mulți ani*, dar, Doamne, Doamne, chiar e *adevărat*, tu chiar ai flirtat cu Alek de față cu Halley și Keira și… și toată lumea?

— Mda, așa cred că am făcut, răspunse Chloe, zâmbind.

— Cum te simți?

Chloe ridică din umeri.

— Bine, cred. Un pic cam ciudat. Aseară…

— Uite ce e, trebuie să vorbim, o întrerupse Amy, aplecându-se spre ea și privind-o drept în ochi. Ceva *important* mi se-ntâmplă. Vreau să discutăm. La cină?

Mai important decât să fii la un pas de moarte și la un pas de sex? Însă Chloe își înghiți riposta sarcastică; într-adevăr, Amy arăta neliniștită. Și mai aprinsă ca de obicei.

— OK…

— Super! Ne vedem la engleză!

Chloe își urmări cu privirea prietena, care sări în picioare și plecă în fugă, cu agrafele și lanțurile zornăindu-i din mers, și părul șaten ciufulit fluturând în vânt. Se întoarse la pizza ei, întrebându-se când avea să revină viața la normal. Grăsimea se închegase în mici pete solide de ceva asemănător unui plastic portocaliu. Chloe oftă și împinse deoparte bucata.

Normalitatea păru să-și reintre în drepturi la Pateena. Oricât i-ar fi displăcut ei sortarea hainelor când veneau înapoi de la curățătorie, exista o familiaritate liniștitoare în împăturirea și netezirea lor, în tiradele ocazionale ale managerei, în figurile șic ale clienților. Nimic sexy, sau supranatural. Doar o mulțime de blugi și de bascheți vechi și supraevaluați.

Chloe nu se putu împiedica să nu-l remarce, totuși, pe un client care intră în magazin... tocmai când crezuse că izbutise, în sfârșit, să-și domolească hormonii. Purta reiați negri, un tricou negru în dungi și geacă neagră din piele, cu croială dreaptă, ca un sacou normal, de costum. Totuși, nu se vedeau la el urme excesive de goth: nici tatuaje, nici bijuterii, sau colți, sau altceva. Costumația, care pe oricine altcineva l-ar fi făcut să pară un imitator al lui Johnny Cash, la el venea ca turnată; avea părul de un șaten foarte închis, tenul foarte puțin bronzat și plesnind de sănătate, și ochii de un căprui profund, cu gene lungi, frumoase.

Cireașa de pe tort era, însă, căciulița lui neagră, tricotată, cu urechi de pisicuță.

Iată un tip atrăgător și cu simțul umorului. Își făcu de lucru printre bluzele polo, încruntându-se.

— Căutați vreun costum pentru Halloween? îl întrebă Lania, răutăcioasă.

Chloe scoase un geamăt, încă nevenindu-i să creadă că pacostea asta mică avea voie să lucreze la casa de marcaj, și *ea* nu. Doar din cauză că fata cealaltă avea cu doi ani mai mult decât ea. Chloe își zicea că, dac-ar fi avut câte un dolar pentru fiecare client insultat de Lania, ar fi putut în sfârșit să-și permită cumpărarea unei noi mountain-bike. Și încă una *drăguță*.

Tipul, totuși, doar chicoti încet.

— Nu. Mă tem că e vorba despre ceva pentru o autentică întâlnire cu ceva directori autentici.

Părea cam tânăr ca să se ocupe de afaceri, dar, în definitiv, aici era San Francisco. Probabil că lucra ca programator, sau designer de grafică, sau ceva asemănător.

Chloe se întoarse la treburile ei, întrebându-se cum ar arăta Xavier la lumina zilei. Ea cât băuse aseară? Doar două, trei pahare. Era *posibil* să-i fi părut atrăgător tocmai din cauza băuturii. Poate că pistruii aceia sexy nu erau, în realitate, decât urmele unei acnee rebele…

— Mă scuzați, rosti deodată tipul cu căciulița cu urechi de pisicuță, ocolind-o grijuliu, strângându-și la piept cumpărăturile.

Din câte se părea, Lania se hotărâse până la urmă să-i ia banii.

— Îmi place căciulița, îi zise Chloe.

— Zău? Mersi! răspunse el, scoțându-și-o de pe cap și privind-o, de parcă l-ar fi surprins faptul că ea o remarcase.

— Cine ți-a făcut-o, prietena?

— Nu, eu, răspunse el, zâmbind.

Chloe nu se putu împiedica să nu se simtă impresionată. În afara lui Amy, aproape nimeni dintre cunoscuții ei — fără să-i pună la socoteală pe prietenii mamei, ahtiați după modă — nu știa să tricoteze, iar cine știa cât de cât nu reușea să termine vreodată ceva. În afara câtorva cusături, avea un aspect destul de profesional.

— Am găsit modelul pe internet, continuă el. Dacă te pricepi la tricotat, pot să-ți dau adresa.

— Nu, mersi, nu mă pricep. Prietena mea Amy știe să tricoteze, dar eu sunt o catastrofă când e vorba să lucrez ceva.

— Ah, dar chiar ar trebui să încerci. E destul de distractiv, zise el, doar foarte puțin stânjenit.

Chloe se pregăti sufletește pentru obișnuitul discurs masculin la sentiment care sigur avea să urmeze, despre cât de liniștitoare erau mișcările, despre cum se simțea el în contact cu oameni din trecut, despre cine știe ce legături spirituale realizau unele civilizații indigene prin intermediul andrelelor, despre cum avea el de gând să-și deschidă, într-o zi, un magazin, despre cât de bine e să-i înveți pe copiii defavorizați ce înseamnă autoîncrederea...

Însă el deja se întorsese să plece.

— Bine, pa, îi mai spuse, adresându-i un mic zâmbet drăguț în timp ce se pregătea să iasă pe ușă.

Zâmbetul îi încrețea pielea din jumătatea superioară a obrazului, întinsă de o cicatrice sexy care-i pornea de la coada ochiului, ajungându-i până sub pomete.

Chloe îi făcu semn cu mâna și-l privi ieșind. O parte din ea se simțea oarecum jignită: ce, nu

era ea o tânără sexy, care-i făcuse pe doi tipi super, în ultimele douăzeci și patru de ore, să-și îndrepte atenția asupra ei? Când colo, pe Domnul Pisicuță nici măcar nu-l interesa. Și, pentru numele lui Dumnezeu, mai era și *ziua ei*! Înainte de iminenta pedeapsă, oare nu-i datora soarta și ceva bun?

Și atunci, își simți fundul vibrând.

Fu nevoită să-și extragă cu mare grijă telefonul din buzunarul de la spate al blugilor ei originali, care erau bărbătești și aveau un dreptunghi albicios acolo unde cineva își ținuse odinioară portofelul. În buzunar, telefonul îi stătea perfect. În schimb, când era să-l scoată, în oricare altă poziție decât cea verticală, devenea ceva aproape imposibil.

Avea un SMS: *carluccis @ 7—a.*

Carlucci's era localul în care se întâlniseră prima oară, ea și cu Amy, după ce familia Scotkin se mutase în cartier. Poate că, până la urmă, avea să se bucure și de o pizza ca lumea pe ziua de azi. Cel mai bun lucru la serviciul ei de la Pateena era că o plăteau cash la sfârșitul fiecărei zile. Iar asta însemna că urma să dispună de nu mai puțin de douăzeci de dolari, pe care să-i facă praf în schimbul unei pizze Cu De Toate.

Restul după-amiezii trecu fără vreun incident, cu excepția momentului în care Chloe fu nevoită să ascundă o pereche de pantaloni din catifea, de un purpuriu șters, despre care știa că lui Amy i-ar plăcea la nebunie. De obicei, proprietara magazinului nu avea nimic împotrivă ca angajații să „pună la păstrare" lucruri pentru ei. Marisol era cea mai tare șefă din câte avusese vreodată. O lăsa chiar pe Chloe să folosească mașina de cusut a magazinului ca

să-și tivească blugii și alte lucruri. În schimb, dacă vedea Lania pantalonii — sau se întâmpla să-i placă și ei — sigur apăreau necazuri. Așa că, înainte de plecare, îi îndesă sub un teanc de bluze sport din poliester.

Când se apropie de restaurant, prin ceața aceea umedă, avu impresia că ferestrele de la Carlucci's lucesc de parcă ar fi fost luminate de lămpi cu gaz, ca trăsurile de pe vremuri; un restaurant din alte timpuri. În realitate, nu era decât un mic local italienesc, profilat pe paste, cu lumânări fixate în sticle vechi de Chianti, cam ca toate micile localuri italienești cu paste din întreaga lume, dar era localul ei și al lui Amy, și era plăcut, iar uneori bătrânul proprietar țicnit chiar își amintea de ele.

Când deschise ușa, i se păru că erau mai multe lumânări decât în mod obișnuit.

— *Mulți ani trăiască...*, intonă Amy, dar din fericire avu înțelepciunea să se oprească după un singur vers afon.

Chipul nerăbdător îi era luminat demențial de licărul celor șaptesprezece lumânări care înconjurau crusta unei pizze Cu De Toate.

— Suflă repede, o îndemnă Amy. Carlucci crede că vreau să-i dau foc întregii coșmelii.

Chloe râse, încântată, lucru care nu-și amintea să i se mai fi întâmplat de-atâtea zile. Trase aer adânc în piept.

Îmi doresc...

Îmi doresc...

În mod normal, ideile îi veneau cu ușurință: pace în lume, să se pună capăt tuturor dezastrelor ecologice de pe planetă, să fie capabilă să zboare, să aibă un cățel. Pe măsură ce crescuse, dorințele avuseseră tendința de a deveni mai complexe: ca tatăl ei să se întoarcă.

Să afle cine-i erau părinții biologici. Să aibă un frate, sau o soră. Dacă se gândea mai bine, poate că recentele ei pofte reprezentau vreun soi de substitut al iubirii masculine. *Pfiuuu...*

— Chloe?

Fu smulsă brusc din reverie.

Îmi doresc o bicicletă nouă.

Ba nu, stai, *să fie pace în lume.*

Suflă, cu grijă să nu stropească pizza cu salivă. Remarcă, amuzată, că Amy comandase de la bun început și indispensabilele trei doze de suc Nehi de grepfrut pentru fiecare.

— Ești cea mai tare, Amy.

— Hei, nu-i mare lucru.

Nu se îmbrățișară: Amy detesta astfel de gesturi. În loc de asta, se așezară și trecură la treburi serioase: începură să se îndoape cu felii de pizza cu cârnați-ceapă-ardei-roșii-pepperoni-capere-măsline-negre, cu toată viteza omenește posibilă. Chloe gemu de plăcere.

— Pizza asta e cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat toată săptămâna, zise. Mă rog, dacă nu pun la socoteală faza de aseară.

Înghiți și o privi cu subînțeles pe Amy, însă prietena ei nu mușcă momeala.

— Da? Te referi la căderea din turn? Asta *chiar* a fost una înfricoșătoare.

— Nu, la ce-a fost după. Aseară. *După* ce mama a făcut o criză de zile mari.

Și totuși, Amy nu era deloc atentă. Chloe suspină, cedând până la urmă în favoarea înfățișării distrate, de mor-dacă-nu-ți-spun, de pe chipul prietenei ei.

— OK, zise. Atunci, ce e mai important decât viața mea, de ziua mea?

— M-am sărutat cu Paul aseară! se repezi Amy, și imediat își acoperi gura cu palma, de

parcă mărturisirea i-ar fi scăpat fără voia ei.

Chloe se înecă. Avu nevoie de o jumătate de cutie de Nehi până să reușească să respire normal și să poată înghiți. Din tot ce ar fi putut să-i spună Amy, acesta era, categoric, ultimul lucru la care se aștepta. Sigur, observase că ieri Amy și Paul se cam sorbiseră din ochi... dar, ce mama mă-sii, doar se cunoșteau încă din clasa a treia. Era ca și cum s-ar fi cuplat cu propriul ei frate. Un frate *de-a dreptul tocilar*.

— *Ce* ai făcut?

— După ce te-am dus acasă, am mai stat ceva timp pe la el.

Lesne de imaginat scena. Amy și cu Paul, în micuța lui cameră, înconjurați de rafturi pline de discuri și platanele lui. Tolăniți pe podea.

— Cum să-ți spun, pe noi chiar ne-a speriat, știi? zise Amy, privind-o în ochi. Tu chiar ai fi putut să mori. Adică, faptul că ai rămas în viață e de-a dreptul... uluitor. Ca și cum ți s-ar fi dat o a doua șansă, sau cam așa ceva.

Chloe o imploră în gând pe Amy să nu treacă la rahaturile ei cu îngerii; dintr-odată, *nu* era momentul.

— A fost cam, știu că pare o tâmpenie, un clișeu desăvârșit, dar a fost de parcă ai putea să-ți dai seama că moartea e la un fir de păr de noi. Să spui ce ai de spus cât încă mai poți, știi? Că poate n-o să mai ai ocazia niciodată, turui Amy, după care se opri să-și tragă răsuflarea. Așa că, am tot vorbit despre, știi tu, chestii profunde, și despre viață, și... ăăă... deodată... În fine, și deodată...

— Ați făcut și chestia aia cu limba, știi tu...?

— În esență, mda, veni răspunsul.

I se părea ei, sau Amy se înroșise?

— Dar asta nu e tot, continuă prietena ei. Adică, eu chiar țin la el, știi? Am crescut împreună, e ca și cum ar face parte din familie, așa că e genul acela de dragoste, dar până acum nu mi s-a mai părut niciodată sexy...

— Mamă, Doamne, exclamă Chloe. Vrei să spui că ți se pare sexy *acum*? Încă? După douăzeci și patru de ore?

— Nu știu. Adică, s-ar putea.

Mestecară în tăcere pentru o vreme. Dintr-odată, obsesia lui Chloe legată de tipul sexy din club și de flirtul cu Alek își pierdu importanța. Cu Xavier nu fusese decât un sărut, chiar dacă unul prelung și apăsat, și dacă nu avea să-l mai vadă vreodată, la asta se rezuma. Iar cu Alek nu era decât un flirt. *Asta*, în schimb, era o problemă serioasă. Afecta întregul Trio.

Dacă nu era ceva serios între ei, sau dacă era, și dădeau greș, sau dacă nu era decât o ciudățenie de-a serii precedente, și sentimentele unuia nu erau la fel de puternice ca ale celuilalt, atunci prietenia dintre ei trei, până acum solidă, era destinată pieirii. Pe Chloe n-o încânta absolut deloc gândul că ar putea fi prietena prinsă la mijloc în urma „divorțului”. Groaznic de jenant. Era convinsă că ar fi însemnat un total dezastru.

După ce mâncară, Amy înhăță nota de plată pe care le-o pusese Carlucci pe masă.

— Oare șirul minunilor n-o să se mai termine? Mai întâi, eu scap cu viață după ce cad din turn, și acum, asta...?

Chloe încerca marea cu degetul, însă Amy doar o privi cruciș și o conduse acasă, trăncănind tot timpul despre Paul. Abia când ajunseră aproape de locuința familiei King dădu impresia că-și amintește și de Chloe.

— Ai vrut să-mi spui ceva mai devreme? o întrebă.

— A, hm, nu mare lucru. Adică, nu *la fel* de mare, zise Chloe, descuind ușa și deschizând-o. Vrei să urci puțin? Am putea să…

Însă în fața ochilor îi apăru o mulțime de oameni, bine îmbrăcați, discutând și zăbovind prin livingul și prin sufrageria casei. Se împărțeau aperitive, se turna șampanie în pahare. Era și Paul acolo, împreună cu părinții lui, erau și domnul și doamna Scotkin, ca și alte persoane pe care le recunoscu ca fiind vecini sau cunoscuți.

— Aoleu, rosti mama ei, întorcându-se și zărind-o. Surpriză!

Cinci

DUPĂ VREO DOUĂ PAHARE de șampanie, Chloe începu să se simtă bine. Deși bănuia că petrecerea nu era decât un fel de truc psihologic de-al mamei, ca să-și determine fiica să se simtă iubită, dorită și apreciată, era clar că făcuse o treabă excelentă, și Chloe se simțea în toate aceste feluri. Se întrebă dacă pedeapsa ei pentru chiulul de la școală și pentru că plecase din spital avea să fie amintită, sau și aceasta fusese cumva anulată, printr-un soi de amnistie.

Totuși, doamna King nu era capabilă să renunțe la tradiționalele elemente ale unei petreceri aniversare, ca de exemplu clasicul tort glazurat și etalarea jenantelor fotografii înfățișând o Chloe mult mai tânără și, adesea, goală.

Și, firește, toastul.

De îndată ce-și auzi mama ciocănind în pahar, Chloe începu să caute cu privirea cea mai rapidă cale de evadare din centrul atenției. Dar nimeni nu se clintea din loc: era prinsă în capcană.

— După cum știți, mulți dintre dumneavoastră, începu doamna King, smiorcăindu-se ușor, nu cunoaștem exact data de naștere a lui Chloe.

Chloe închise ochii. Iar începea. Avea să depene toată povestea.

Mulțimea aștepta, nerăbdătoare.

— S-a născut undeva, la țară, în fosta U.R.S.S. Când am găsit-o noi, singurul lucru pe care ni l-au putut oferi autoritățile sovietice a fost un document cu mâzgălituri și o pecete cu secera și steaua.

Doamna King arătă spre bucata ponosită de hârtie, netezită și înrămată, de deasupra mesei din sufragerie.

— Eu și cu David ne doream foarte mult să avem un copil… și ne-am simțit *foarte* norocoși. Chloe era cea mai frumoasă fetiță din câte văzusem vreodată. Iar de-atunci, a crescut ca grație și frumusețe și inteligență, din toate punctele de vedere.

Chloe fu cât pe ce să scape un geamăt sonor. Amy îi aruncă o privire, compătimind-o pentru oroarea resimțită.

— Și chiar dacă mai avem micile noastre… certuri, n-aș putea să fiu mai mândră decât atât. Iar dacă și tatăl tău — *ar fi catadicsit să rămână cu noi* — ar fi fost aici, și el s-ar fi simțit la fel, Chloe. Te iubesc. Ești cel mai frumos lucru din viața mea. La mulți ani!

Toată lumea începu să ciocnească paharele și s-o îmbrățișeze. Chloe își bâigui mulțumirile, bucurându-se doar că partea cea mai rea trecuse atât de repede. De îndată ce învălmășeala din jurul ei se mai rări, se repezi la masa cu aperitive, își umplu o farfurie și se strecură într-un colț, în spatele unei plante înalte, ca să poată savura în tihnă produsele firmei de catering.

Un cuplu trecu pe lângă ea, primejdios de aproape. Chloe încremeni: cei doi nu păruseră s-o observe.

— Ți-aduci aminte cât de rău se certau mai spre sfârșit? întrebă în șoaptă doamna Lowe.

— Da, toastul ținut de Anne a fost foarte diplomatic, răspunse tatăl lui Paul. Dacă ne gândim că el și-a luat tălpășița din senin.

— Ea o fi reușit până la urmă să obțină divorțul?

— Nu... a fost de parc-ar fi dispărut de pe fața pământului. N-a trimis niciodată vreun bănuț pentru Chloe. Sigur, rosti el apoi, pe un ton meditativ, nu prea cred că Anne, sau Chloe, ar suferi după el.

Tăcură amândoi.

— Mai bem o șampanie? propuse în cele din urmă doamna Lowe.

Chloe rămase pe gânduri, ronțăind dintr-un baton de țelină. Pe vremea când tatăl ei mai era acolo, ei obișnuiau să-i sărbătorească și ziua de adopție, care pica doar după câteva săptămâni. Totuși, de când plecase el, renunțaseră s-o mai sărbătorească.

Părăsi adăpostul plantei, încercând să se amestece printre invitați; în definitiv, petrecăreții erau acolo pentru *ea*.

— Și, unde e magicianul angajat? o întrebă în șoaptă Paul, apropiindu-se de ea și privind în jur pe furiș. Credeam c-or să fie clovni, plimbări pe ponei și alte alea.

— Nu e chiar *atât* de nebună, zise Chloe, mirându-se singură de faptul că-i lua apărarea mamei sale.

Era o petrecere uimitor de drăguță: una dintre prietenele mamei cânta la violoncel într-un colț, ceea ce părea un pic cam ciudat, dar conferea întregii atmosfere o notă de sofisticare. Parcă ar fi fost o familie bogată, sau i-ar fi sărbătorit ei intrarea în societate, sau ceva

asemănător. Aveau chiar și un mic bol cu caviar de nisetru american: nu dintr-o specie periclitată, după cum precizase cu mândrie mama ei. Și, cel mai important dintre toate, o superbă mountain-bike Merida, albă-cromată, cu dispozitiv electric de pedalare, pentru cele mai istovitoare dealuri din San Francisco.

Ca să vezi. Mi s-a îndeplinit dorința. Se simți un pic vinovată, totuși, pentru problema păcii mondiale. *Poate, la anul.*

Paul își tot ciocănea agitat fundul paharului de șampanie.

— Ăăă... mi-a spus Amy, rosti încetișor Chloe.

Instantaneu, el păru ușurat, lăsând să-i scape un oftat din rărunchi.

— Așadar, n-ai probleme cu asta?

— Cu ce?

— Cu noi... că suntem... știi tu...

— Ei bine, nu, răspunse Chloe, lingându-și caviarul de pe degete. Adică, dacă mă gândesc că am făcut o pasiune pentru tine de când aveam nouă ani și...

— Ooo-*kay*, o opri Paul, ridicând o mână. Ajunge. Mesaj recepționat.

Amy se apropie agale de ei.

— Salut, zise, un pic emoționată.

Ea și Paul făcură un schimb de zâmbete sfioase... dar *sfioase*! Chloe privi cum mâinile li se atinseră „accidental”. Amy zâmbi, luminându-se un pic la față. Chloe se cutremură un pic. *O, Doamne. Foarte bine. Eu o să le fiu cea mai tare prietenă.*

Eu o să le fiu cea mai tare prietenă.

Chloe își tot repetă mica mantra pe toată durata orei de engleză de a doua zi, în timp ce-i urmărea pe Amy și pe Paul străduindu-se din

răsputeri să nu se privească. Dar pe cine interesa? De ce tot încercau să păstreze totul în secret? Doar nu exista cineva din toată școala care să dea o para chioară pe acest anume trio de prieteni, sau pe ceea ce se petrecea între ei. Domnul Mingrone se întoarse să picteze un uriaș *A* stacojiu pe tablă. Când o văzu pe Amy profitând de ocazie și strecurându-i un bilețel lui Paul, Chloe își lăsă capul pe bancă. Suprafața din material plastic a pupitrului duhnea a clei învechit, la aceasta adăugându-se mirosul înțepător al grafitului creioanelor, ca și alte miresme mai puțin distinctive, dar la fel de neplăcute; cu toate acestea, orice era de preferat, decât să-i vadă pe Paul și pe Amy.

Sunt cea mai tare prietenă.

Paul lucra la ziarul școlii, ceea ce-i permitea (ca și lui Amy și lui Chloe) să aibă acces la computerele și echipamentele mai bune din club, ca și la vechea canapea prăpădită, și la camera care oferea o oarecare intimitate. Aproape nimeni n-o folosea până după terminarea orelor, ceea ce le asigura posibilitatea de a-și petrece timpul împreună în cursul zilei, dacă Paul era disponibil. Chloe se hotărî ca, în ora a șasea, să se ducă până acolo și să tragă un mult-dorit pui de somn.

Ciocăni de încercare în vechea ușă din lemn masiv de stejar, rugându-se să nu-i găsească pe cei mai buni prieteni ai ei pupându-se de zor.

— Intră, strigă Paul, folosindu-și vocea lui de Căpitanul Picard.

Semn clar că Amy nu era pe acolo.

De fapt, când intră, Chloe îl găsi pe Paul părând chiar să lucreze la ziar, așezat pe

marginea biroului și parcurgând cu privirea un articol.

— File de cod cu crustă de brânzeturi la cuptor, în fiecare miercuri, toată *luna* viitoare, anunță el, oftând și trântind pe birou meniul pentru elevi.

Părerea secretă a lui Paul, Amy și Chloe, era că singurele motive pentru care citea cineva *Felinarul* îl constituiau meniul de la cantină și des-interzisa rubrică a Sabrinei Anne.

— De ce nu-i zici mamei tale să-ți dea mâncare la pachet? Unt de arahide și kimchi[13]. Dejunul campionilor, propuse Chloe, aruncându-și ghiozdanul și apoi trântindu-se și ea pe canapea.

— Mda, sigur, mormăi Paul, lovind cu picioarele în birou.

Era ceva ciudat, să-l vadă cum o privește așa, de sus. Sau poate că nu era vorba decât despre o schimbare generală în comportamentul lui, de când cu toată povestea cuplatului cu Amy. Părea calm și încrezător, ca și cum ar fi stat comod pe un tron, și nu cocoțat pe birou. La drept vorbind, arăta destul de bine pe ziua de azi. Purta un tricou negru, simplu, și o pereche de blugi bufanți, care-i făceau onoare trupului pătrățos, solid, mai bine decât toate cămășile sport sau țoalele de DJ afișate deseori de el.

Au, ce-i asta? Chloe își dădu seama deodată că îi *admira* înfățișarea lui Paul. A vechiului ei prieten Paul, cu buza lui de iepure care-i zvâcnea când zâmbea. *Destul de fermecător, zău…*

Chloe se scutură.

— Și, ce mai e nou? îl întrebă la repezeală.

— În afara poveștii cu tine, când era să mori, și a celei cu Amy? Nu prea multe, răspunse, privind-o cu un licăr ușor amuzat în ochii de un căprui-închis.

Chloe simți cum îi transpiră palmele. Se găseau într-o cameră mică, izolată față de restul liceului; singurătatea lor era ca o a treia prezență, extrem de palpabilă, în încăpere.

E numai din cauză că lui Amy îi place de el, își zise. *Chestie de concurență.* În aerul stătut din cameră, simțea mirosul deodorantului și al săpunului folosite de el, iar dincolo de acestea, ceva sărat, despre care își dădu seama că era, probabil, izul pielii lui. Așa cum stătea acolo, i-ar fi fost ușor să se apropie și să se înghesuie în el: ar fi fost la aceeași înălțime. Ar fi putut să-i încolăcească gâtul cu brațele, așa cum procedase cu Xavier, și să-l tragă spre ea...

— Tranca-fleanca, bla-bla-bla... hei, King, n-ai auzit ce-am spus?

— Ba da! răspunse ea, sărind brusc în picioare și încercând să-și alunge dorința. Adică, nu. Adică, eu trebuie să plec. Am... ăăă... am uitat să-i predau compunerea lui Mingrone... mama mă-sii, sper să nu fi plecat încă.

Își înșfăcă ghiozdanul și reuși să ajungă la ușă.

— Parcă a zis că avem termen până mâine, strigă Paul după ea.

Dar ușa se trânti în urma ei.

Sunt cea mai tare prietenă.

Mda, sigur.

La serviciu, Chloe se sili să-i studieze la modul cel mai serios pe toți tipii care intră în magazin. Chiar și pe vreo câțiva despre care știa că sunt gay. Situația era, într-adevăr, extrem de gravă,

dacă fusese la un pas să-și sărute cel mai bun prieten. Care, după toate aparențele, era tocmai iubitul celeilalte bune prietene a ei.

Marisol n-o ajută câtuși de puțin, punând la difuzoarele magazinului piesa *I Need a Man*[14] a celor de la Eurythmics. Chloe tresări, vinovată, când auzi refrenul.

— Chiar se vede cu ochiul liber? o întrebă.

— Scumpo, *curg* hormonii din tine pe toată podeaua mea curată, îi răspunse mai vârstnica femeie, zâmbindu-i.

Chloe și-ar fi dorit ca mama ei să semene mai mult cu șefa magazinului. Dădea mereu impresia că-i ghicește din prima clipă starea de spirit lui Chloe și, în afara cazurilor în care trebuia să vândă ceva, era deseori dispusă să stea de vorbă și să asculte.

— Cine-a pus porcăria asta veche? zbieră Lania dinspre raionul de încălțăminte, astupându-și oripilată urechile cu palmele.

Chloe și Marisol schimbară între ele priviri de „n-ai ce-i face".

— Hai, du-te să-ți cauți un băiat, fetițo. Nu te concentrezi; e evident că gândurile îți umblă prin altă parte, îi zise Marisol, pe un ton vesel.

Și, în timp ce desfăcea, răbdătoare, tivurile altor perechi de blugi, Chloe reflectă la ce-i spusese șefa ei. Poate că ar *reuși* să „și-l scoată din cap". Sau poate că era momentul să-și găsească un iubit drăguț.

Sau să-i facă o vizită lui Xavier.

Imediat cum găsi strada pe care o căuta, Chloe scoase cartea de vizită mototolită din buzunarul de la spate. *Ar fi cazul să mă mai pun la punct cu astea.* Se închipui într-un costum de femeie de afaceri, undeva într-un birou din oțel și sticlă, strângându-i mâna cuiva și scoțându-și la iveală

cartea de vizită, boțită și unsuroasă. Ajungând lângă clădire, mai verifică o dată adresa. Xavier probabil că avea ceva bani, sau era în vizită la vreun prieten bogat: în fața ei se ridica o casă veche *drăguță*, cu două etaje, lemnărie de culoare închisă și ferestre boltite cu nișe, pe o stradă plină de copaci cu coroane de un verde delicat și necirculată. Sigur, ambele laturi ale străzii erau înțesate de automobile parcate: cartier bogat, sau nu, tot în San Francisco se găsea.

Ușa de la intrare era deschisă, iar pe sonerie cineva de la FedEx lipise un bilețel mâzgălit de mână. În hol mirosea a soluție pentru curățarea lemnului, cu aromă de lămâie. La fiecare nivel nu era decât câte un apartament: lui Xavier îi revenea mansarda. Cu acoperiș triunghiular. Chloe visase totdeauna să stea într-o veritabilă casă veche ca asta, în locul oribilității ei de ranch cu pereții laterali din vinilin. Urcă scara, lăsându-și degetele să se târască pe balustrada netedă, lustruită.

Totuși, în semiîntunericul casei scării, Chloe începu să se întrebe ce căuta ea acolo: se ducea în apartamentul unui tip mai mare decât ea, și necunoscut pe deasupra, la ora înserării, fără să știe cineva pe unde umblă. Putea să afle orice despre el: că e un violator, sau un asasin. Poate chiar un vampir.

Ezită pentru câteva clipe, însă imaginea ei sărutându-l pe Paul o îmboldi înainte. *N-o să intru. Rămân pe hol și-l întreb dacă n-ar vrea să iasă. Poate bem o cafea.*

Ușa lui era dintr-un lemn închis la culoare, cu ramă și un mic vizor din sticlă și alamă, la nivelul ochiului. Ridică mâna să bată...

Și-și dădu seama de faptul că ușa era, foarte puțin, întredeschisă.

— Ăăă… bună! strigă, făcând un pas înapoi.

— *Ajutor…*, auzi o voce sugrumată, șuierătoare, venind de dinăuntru. *Ajută-mă!*

Chloe șovăi în prag. Putea să fie o capcană. Poate că el era un tip care răpea fete și le viola și le vindea ca sclave și…

— *Vă rog… să mă ajute cineva…*

Chloe împinse ușa și pătrunse înăuntru.

Apartamentul mirosea a boală și a descompunere, ceea ce părea ciudat, pe fundalul mobilierului curat, antic, și al lampadarelor moderne, costisitoare. În fiecare nișă se afla câte un colțișor amenajat cu grijă pentru lectură și odihnă: *exact cum aș fi făcut și eu.* Chloe se sili să înainteze în direcția vocii șuierate.

Pe pragul băii zăcea întins un cu totul alt Xavier.

Era îmbrăcat cu aceleași haine pe care le purtase în club alaltăseară, însă rupte și sfâșiate, ca și cum ar fi încercat să și le smulgă de pe el. Fața îi era plină de bășici, precum coaja unui grepfrut stricat. Avea obrajii și fruntea umflate și roșii, și un lichid albicios, limfă sau puroi, îi supura din uriașele umflături.

— *Ajutor…*

Încerca să strige, însă gâtul îi era umflat atât de rău, încât abia dacă mai putea să respire. Gemu și se întoarse spre ea, încercând să se târască, parcă vrând să-și iasă din piele. Se prăbuși pe burtă, și Chloe putu să-i vadă spatele. Plăgi lungi, ulcerate, supurând, și crestături, ca tot atâtea dâre de gheare. Exact în locurile în care îl zgâriase și-l atinsese ea, în fața clubului.

Chloe bătu încet în retragere.

Trebuie să sun.

Fără să se gândească, mișcându-se ca prin melasă, Chloe găsi receptorul unui telefon fără fir, așezat în living deasupra unuia dintre acele uriașe și costisitoare filtre HEPA, pentru purificarea aerului, exact cum avea și mama ei. Formă 911.

Tocmai recita adresa, când auzi o voce repezită, lipsită de interes.

— E cineva aici. Plin de răni. Abia mai poate să respire. Pare pe moarte.

Pare pe moarte.

— Sosim imediat, domnișoară. Ce număr de telefon aveți?

— N-am...

Aruncă o privire spre cartea de vizită și le dădu numărul lui de telefon mobil. După ce închise, se întoarse la Xavier. Respira șuierător și tușea, iar ochii îi erau apatici și pe jumătate închiși. Se întrebă dacă era în stare s-o vadă, dacă putea s-o recunoască.

Exact în locurile în care îl zgâriase ea.

Chloe așteptă până când auzi sirenele apropiindu-se, și atunci fugi.

13 Preparat tradițional coreean din legume cu diverse sosuri (n. tr.).

14 *Am nevoie de un bărbat* (n. tr.).

Șase

ZIUA DE VINERI TRECU în mod normal, și Xavier nu fu menționat în vreun anunț mortuar, sau raport polițienesc, așa că și Chloe se hotărî să-și petreacă un weekend normal. Fără hormoni. Fără băieți. Fără căderi din turnuri și necunoscuți-foști-sexy-dar-acum-muribunzi.

Se trezi sâmbătă de dimineață, își turnă o cutie mare de cereale Lucky Charms și urmări, timp de vreo două ore, desene animate noi (dar total prostești). Afară era soare, așa că lăsă transperantele, exact așa cum proceda când era mai mică, nevrând să se lase tentată să părăsească lumina pâlpâitoare a televizorului în favoarea măreței vremi de afară.

La două se întâlni cu Amy la Relax Now. Chloe îi propusese lui Amy, într-o doară, cu o seară înainte, că ar putea să se răsfețe amândouă cu o parte din banii pe care-i primise de ziua ei, la manichiură. Amy se împotrivise la început, susținând că era un ritual burghez, al clasei medii, specific celor renegați de cei bogați. Chloe îi replicase să lase prostiile și să savureze ideea: doar nu mai făcuseră niciodată așa ceva, și era posibil să nici nu mai aibă vreodată ocazia. Și, în plus, ea era cea care plătea.

Iar Amy arăta acum destul de bucuroasă, privindu-și unghiile în timp ce se uscau. O convinsese pe femeia care i se păruse că arată

cel mai mult a artistă să-i vopsească în negru jumătatea inferioară a unghiilor, după care să-i traseze pe mijlocul fiecăreia câte o singură dungă neagră, ca o gheară. Își îndoi și-și dezdoi degetele sub micile lămpi.

— Grrr, exclamă ea.

La unghiile lui Chloe se lucra încă. Optase pentru un tratament cald cu parafină, împachetări cu vitamine, tot felul de opțiuni ultra-super-purificatoare, iar acum o bombarda pe femeia care se ocupa de ea cu o salvă de întrebări: unghiile ar putea să fie murdare, chiar dacă nu arată? E posibil să ai microorganisme purtătoare de maladii pe sub unghii? Dar ciuperci infecțioase?

— Da, da, și iar da, îi răspundea femeia, lustruind zeloasă. Am cunoscut odată o fată care s-a dus la un salon — nu aici, într-unul *murdar* — să-și facă pedichiura, și au trebuit să-i amputeze tot degetul mare. Oribilă infecție. Oricum, aici avem grijă de toate acestea. Puteți să și mâncați cu ele acum.

Chloe se simți ușurată. Și vinovată. Spera ca, totuși, Xavier să fie bine. Avea să-l caute, cumva, mai târziu.

Totuși, i se părea oarecum caraghios faptul că reușise să-i transmită partenerului ei un soi de maladie înainte ca măcar să se culce cu el. Caraghios, într-o accepțiune mai lejeră a cuvântului, evident.

— E *perfect*, zise Amy, admirându-și unghiile. Diseară mergem la Templul Artelor: asta o să-i sperie de moarte pe cei care fac pe vampirii pe-acolo.

— Super. N-am mai fost de multă vreme, zise Chloe.

Nu-și plănuise nimic pentru seara aceea, în afară de gătitul împreună cu mama ei (timp rezervat relației mamă-fiică), activitate de care era nerăbdătoare să scape. Și ar fi însemnat o excelentă modalitate de a trece peste cine știe ce ciudat imbold simțise față de Paul, în săptămâna aceea. Ar fi fost o bună idee ca ei trei doar să-și petreacă timpul împreună.

— I-am promis mamei c-o ajut la nu știu ce rețetă ciudată și complicată diseară, dar ar trebui să termin până la nouă, zece.

— A, exclamă Amy, privindu-și și mai concentrată unghiile și înroșindu-se. Am vrut să zic, știi, doar eu și cu Paul. Ieșim în doi.

— Ieșiți *în doi*?

Până atunci, fusese doar o partidă oarecare, electrizantă, de sărutări... Când li se schimbase situația?

— A, mormăi Chloe, foindu-se pe scaun și provocându-i un țâțâit femeii care se ocupa de ea. A, repetă. Super. Nicio problemă.

Sunt cea mai tare prietenă.

— Dar mâine? Mâine sigur am putea să ieșim amândouă, propuse nerăbdătoare Amy.

— Noo! Îmi scot bicicleta nouă la plimbare, răspunse ea.

Dezamăgirea și stânjeneala și furia îi învolburau creierul, ceea ce-i îngreuna încercarea de a vorbi pe un ton nepăsător.

— Toată ziua?

— Mda, zise Chloe, cu fermitate, fixându-și unghiile cu privirea. *Toată ziua.*

Ajunsă acasă, Chloe începu să se simtă vinovată pentru că-și încălcase mantra cu „cea mai tare prietenă”, din moment ce Amy fusese evident stânjenită de întreaga discuție. Și ea se cam comportase ca o fetiță răzgâiată. Normal că ea și

Paul voiau să-și petreacă timpul și numai în doi. Doar erau *împreună*, tâmpito!

Până la urmă, Chloe îi trimise un e-mail:

Vrei să ieșim duminică seară? Sau să închiriem un film, sau altceva... xo[15]*, C.*

Totuși, asta n-o împiedică să se simtă țâfnoasă. Picoti în patul ei, în timp ce prin minte i se tot învârteau imagini cu Xavier, cu Alek și — pfui! — cu Paul, până când veni mama ei să-i solicite, în sfârșit, ajutorul la prepararea cinei. În bucătărie, rămase tăcută.

— S-a întâmplat ceva, Chloe? se interesă mama ei, care era într-o rară dispoziție altruistă.

— Nu, răspunse, zdrobind un cățel de usturoi cu lama cuțitului, pentru subliniere.

Mama ei o privi pieziș, dar nu mai spuse nimic.

Cina fu fabuloasă, deși ciudată, așa cum aveau tendința să fie cam toate tentativele mamei din serile de sâmbătă. Pe urmă, în timp ce doamna King trase un pui de somn pe canapea, Chloe începu să schimbe canalele, oprindu-se la un soi de serial siropos nocturn căruia nu i-ar fi acordat, în mod normal, nici cea mai mică atenție; totuși, văzu un cuplu atrăgător, sărutându-se pe plajă, noaptea. Chloe îi privi melancolică, imaginându-și cum ar fi să simtă ea nisipul sub cap, și alte buze lipite de ale ei.

— Cum a fost plimbarea cu bicicleta, Chloe? o întrebă Amy, în timp ce stăteau la rând, luni, pentru masa de prânz.

— Grozavă.

Chiar așa și fusese. Și, dacă n-ar fi preocupat-o atât de mult gândul la cât de supărată era pe Amy și pe Paul, și la cât de mult își dorea să aibă un iubit al ei, ar fi fost perfect.

Niciodată nu observase până acum cât de multe afurisite de cupluri fericite erau prin întregul San Francisco. Care se pupau în public. Peste tot.

Se scotoci prin buzunar după o monedă de douăzeci și cinci de cenți care oricum nu exista și încercă să găsească și ceva interesant prin ce le dădea babornița la prânz.

— Nu mi-ai răspuns la e-mail.

— Scuză-mă pentru asta, replică vitează Amy. N-am avut curent la telefon. N-am primit mailul decât azi-dimineață.

— Nu-i problemă.

Chloe își dădu seama deodată că nu putea să vadă cum amestecă femeia mustăcioasă în oala cu zoaie roșietice așa-zisul „chili”. Boabele de fasole semănau suspect de mult cu gândacii. Întoarse capul, dar nu mai avea pe cine să vadă la coada aceea scurtă, în afara lui Amy.

— Vrei... vrei să ieșim azi, după școală?

Amy arăta ca o căprioară în lumina farurilor. Ochii mari îi tremurau: *Zău că-mi pare rău*, spuneau ei.

— Știu că am fost nașpa, mărturisi ea.

Chloe nu se lăsă înduplecată.

— Nici dacă te rog? Mă revanșez față de tine. Uite, noi două și cu Paul, să mergem să vedem leii-de-mare, cum obișnuiam. Îți fac cinste cu o înghețată. *Te rog?*

Chloe nu-și putu stăpâni un zâmbet. În definitiv, asta era Amy.

— Ei, foarte bine. Dar vreau două arome diferite, amestecate.

— S-a făcut! aprobă Amy, zâmbind.

Pleosc: micul lor moment de reconciliere fu întrerupt de o grămăjoară de terci roșu care ateriză pe tava lui Chloe cu un grețos și categoric neapetisant plescăit.

— *Următorul!* zbieră cucoana care servea prânzul.

Când plecară de la rând, dădură nas în nas cu Alek.

— King! exclamă el, zâmbind. Când ieșim și noi?

Chloe îi studie buzele arcuite, exotice. Care-i zâmbeau *ei*.

— După-amiază? Mă duc cu prietenii mei pe chei, să vedem leii-de-mare. Vii și tu?

Amy o privi pieziș, mirată.

Era cea mai stângace, extrem de stângace propunere pe care putea să-și închipuie vreodată că i-ar adresa-o lui Alek. Și totuși, când îi ieșiră cuvintele de pe buze, tonul fu unul încrezător, și ea îl privi drept în ochi.

Alek înălță din sprâncene: într-adevăr, păruse o chestie răsuflată.

— Leii-de-mare, hm? În definitiv, de ce nu? Doar e pe gratis.

— Ne-am înțeles atunci, rosti Chloe, cu un aer nepăsător, căutându-și o masă.

Amy o urmă ca o umbră, cu gura căscată.

Paul și Amy își dădeau silința să se comporte corespunzător, Chloe vedea bine.

Amy stătea în poala lui, în lumina strălucitoare a soarelui după-amiezii târzii, iar pe chipurile lor se vedeau zâmbete de mulțumire. Însă nu-și făceau avansuri. *Și-atunci, de ce simt că-mi vine să vomit?*

— *Arp!* se răsti un leu-de-mare.

Chloe își linse cornetul, având grijă să ia cu limba cantități egale de ciocolată și de vanilie.

Apa golfului era de un albastru-închis, iar podul avea o nuanță de roșu învechit, ruginit. Micile insule din depărtare apăreau și dispăreau din vedere, pe măsură ce șirurile de bărci cu

pânze, arătând impecabil, treceau plutind prin fața lor. Și nici măcar gloatele turiștilor nu erau chiar atât de dezagreabile.

Era aproape perfect. Aproape. Fiindcă Alek nu era acolo.

Și de ce-ar fi? De ce-ar trebui să-mi iasă vreodată așa cum vreau eu? Dă-o încolo, doar așa era *Alek*: cum spusese Paul, „un tânăr rus cu privirea oțelită și fața dăltuită”. De ce și-ar fi făcut el apariția la o dublă întâlnire stupidă, cu trei outsideri?

— Hei, ia priviți-l pe-ăsta! strigă Paul.

Nu arăta spre un leu-de-mare, ci spre unul dintre cei câțiva turiști. Însă era unul de toată frumusețea: avea o pălărie pe care scria Frisco[16] și un tricou imprimat cu Alcatraz[17], și încerca să pozeze cheiul cu un minuscul aparat foto, galben-aprins, de unică folosință.

Era întâmplarea cea mai palpitantă de care avuseseră parte de la sosirea lor acolo.

Iar acum, soarele se pregătea să apună. Briza de seară a oceanului prinse putere, spulberându-i lui Chloe peste față o șuviță de păr întunecat. Și-o îndepărtă cu un gest nerăbdător.

— Vreți să mergem undeva, să bem o cafea? întrebă Paul, în cele din urmă.

Chloe oftă. *A, acum sunt, în mod oficial, a cincea roată la căruță.*

— Unde sunt leii-de-mare? Sau vorbeați despre turiștii dolofani?

Chloe se întoarse. Alek venea pe chei, cu mâinile în buzunare, mijind ochii în strădania de a distinge animalele în lumina din ce în ce mai slabă.

— Uite-acolo, răspunse, arătându-i nepăsătoare spre apă.

Avu nevoie să-și adune și ultimul dram de voință ca să nu sară în picioare, strigându-i bucuroasă numele. *Sunt cea mai tare*, își repetă în minte, dar dintr-un cu totul alt motiv, în sfârșit. El arăta mortal de superb astă-seară, în hainele lui de stradă, cu o cămașă descheiată peste tricou și fără ciorapi. Amurgul îi făcea părul blond să dea impresia că ar fi brăzdat de șuvițe aurii și brune.

— A! Acum îi văd! exclamă el, părând chiar interesat și luminându-se la față. Foarte tare! Noi nu avem așa ceva în Sankt-Petersburg. Sau poate c-or fi fost vreodată, dar i-au mâncat pe toți.

Chloe i-i prezentă pe Amy și pe Paul. Alek le strânse mâinile, ceremonios.

— Amy... am impresia că te-am văzut în cafeneaua aia, cu gagicele. Citeai din poeziile tale, nu?

Paul păru oarecum iritat. Amy se înroși.

— Mai citesc, din când în când.

Urmă o tăcere prelungită, incomodă. Un leu-de-mare plonjă fără zgomot în apă. Curând, începură să-i urmeze exemplul și ceilalți.

— Ei, a fost distractiv, zise Alek, rotindu-și privirea în jur. Dar acum n-am putea să facem și altceva? E prea întuneric ca să mai vedem leii.

Chloe se abținu să nu se hlizească. Cum o spusese el, sunase atât de drăguț!

— Noi ziceam să mergem la o cafea, anunță Paul.

— OK. Și, pe urmă?

— Într-un club? propuse Amy.

— Excelent! exclamă Alek, arătând-o cu degetul ca și cum ar fi ales răspunsul potrivit la *Prețul corect* al unei mașini de spălat.

Apoi, își luă o înfățișare serioasă.

— Știți ce, singurul lucru care-mi lipsește, din fostul meu oraș, e dansul. Aveai în fiecare seară, numai să vrei. Și fără ascunzișuri.

— Nu știu, astă-seară, cu dansul...

Dar, indiferent care ar fi fost obiecțiile lui Paul, un ghiont ascuțit în coaste din partea lui Amy le retezară.

— Sună grozav, zise ea. Chloe?

— Absolut!

Se și imagina dansând cu Alek așa cum dansase cu Xavier. Dar apoi îi apăru în minte imaginea lui Xavier din parcare, și a lui Xavier din apartamentul lui, plin de răni. Își înghiți cât putu de repede sentimentul de vinovăție.

— Ăăă... oriunde, numai la Bank să nu fie!

Alek, Paul și Amy o priviră mirați.

— E nașpa în serile de luni, argumentă, cu stângăcie, Chloe.

Și în cele de marți, și miercuri, și joi, și vineri, adăugă, în gând. De fapt, s-ar fi bucurat să nu mai calce niciodată pe-acolo.

Spre liniștea lui Chloe, aleseră să meargă la Raven, un club în care se asculta multă muzică de dans bună, dar nu exista ring. În schimb, *erau* destule canapele comode, și dispoziția de a-i servi și pe cei sub vârsta legală. Ca și un joc de darts, pe care Alek și Paul îl revendicară instantaneu.

— Uită-te la ei, comentă Amy, hlizindu-se.

Paul tocmai țintea, închizând un ochi. Alek stătea cu brațele încrucișate pe piept și privea încruntat.

— Parc-ar fi oamenii cavernelor.

— Nu cred că omul de Cro-Magnon folosea săgeți dintr-astea ca să doboare mamuții lânoși, zise Chloe, sorbind delicat din berea Hoegaarden.

Alek se arătase impresionat de alegerea ei, dar nu se oferise să i-o și plătească. Păcat, costa cinci dolari.

— Cred că se potrivește, aprecie Amy, referindu-se la Alek și la tripleta de prieteni.

— Eu nu vreau să se potrivească, veni replica lui Chloe, rostită cu ceva mai multă patimă decât ar fi vrut. Eu vreau să vină încoace, să mă târască afară după el și să mă sărute cu toată convingerea, zise, după care luă două înghițituri zdravene de bere.

— Mamă, Doamne, Chloe devine superficială! Tu chiar *vrei* un chipeș om al cavernelor.

— Îmi place să mă aud vorbind, protestă Chloe. E bine să vorbești. Pe urmă. *După* giugiuleală.

— Mda, zise Alek, așezându-se lângă ea, după ce ocolise prin spatele canapelei. I-am dat prietenului vostru o mică lecție despre ceea ce înseamnă să pierzi frumos.

Paul răspunse doar cu un mormăit și se așeză lângă Amy, astfel încât ea să i se poată așeza în poală. Alek își întinse brațul pe spătarul canapelei, pe după Chloe, atingând-o din când în când, ca să-și accentueze spusele. Ea se întrebă dacă-și dădea seama că o înnebunește de-a binelea. *Probabil. De-aia s-a și ales cu o grămadă de adoratoare, în definitiv, nu?* Chloe își însemnă în minte că, orice s-ar întâmpla, nu trebuie să ajungă în această categorie. Chloe era altfel decât oricare Keira sau Halley Dietrich din lume.

Paul îl mai provocă pe Alek de două ori la darts, ieșind de fiecare dată învins. Amy se apucă să cerșească fise de douăzeci și cinci de cenți pentru tonomat. Chloe rămase să-l privească pe Alek, sorbind din bere și

comentând, uneori, alegerile muzicale ale lui Amy. Pe la ora zece, sună mama lui Amy, insistând să vină imediat acasă din cine știe ce loc scandalos își făcea veacul. Plecară toți patru și se despărțiră la primul colț de stradă, dar fără ca Alek să se ofere s-o conducă pe Chloe până acasă.

— Ne vedem mâine, la Cultura americană, zise el. Mersi pentru invitația de azi.

O sărută ușor pe obraz, după care se întoarse și dispăru în noapte.

Fusese plăcut. O sărutare *plăcută*. Foarte *plăcută*. Prea *plăcută*.

Chloe simți că-i vine să urle.

— Ai putea să-ți pui un tricou pe care să scrie Pradă Ușoară, îi atrase atenția Amy.

Până la urmă, Chloe se bucură că era nevoită să meargă singură spre casă. Aerul era uscat și un pic cam rece, exact așa cum trebuie să fie vremea toamna. Mici rafale de vânt spulberau frunzele de pe pavaj, cu un scârțâit sec. Norii pluteau prin dreptul lunii. *Ca de Halloween.* Pentru prima oară după atâtea zile, gândurile i se îndepărtară de la Xavier, de la căderea ei din turn, ba chiar și de la Alek: începu să se întrebe ce costumație și-ar putea alege Amy anul acesta. Costumele ei erau mereu spectaculoase, complicate, și adesea cu subînțeles: anul trecut fusese Marele Seducător, cu o perucă roșcată, încălțări de clovn și multe lanțuri aurite. Paul se îmbrăcase cu o pereche de blugi tociți și o geacă de blugi, de care-și prinsese o insignă înfățișând o spirală ADN și textul Gena Egoismului. Chloe își alesese doar o rochie de seară originală și o mască pentru ochi, pe care, cu ajutorul lui Amy, o fixase pe un băț, astfel încât să arate ca o venețiană participantă la carnaval.

— Hei... *zâmbește*, surioară!

Chloe se smulse din visarea ei și zări unul dintre numeroșii oameni ai străzii prietenoși din San Francisco apropiindu-se de ea. Era un tip înalt, probabil trecut de douăzeci de ani, cu părul blond împletit aiurea în codițe rasta. Avea hainele soioase. Chloe îi adresă un zâmbet forțat și-și văzu de drum.

— Hei, surioară, n-ai un dolar în plus, sau doi? strigă individul, alergând pe lângă ea cu mâna întinsă. Am mare nevoie de o bere, adăugă, zâmbindu-i cu gura până la urechi.

Sinceritatea lui era reconfortantă — și amuzantă — însă Chloe remarcă deodată că nu mai era nimeni pe stradă, în afară de ei doi, și toate magazinele închiseseră.

Simțul ei de Spidey[18], cum l-ar fi numit Paul, începu s-o gâdile. Mări pasul.

— Îmi pare rău, îi zise.

— Hai, *tu*! insistă el, prinzând-o de mână. Nu se poate să nu ai un dolar, doi, acolo. Toată lumea are.

Chloe își trase mâna.

— Îmi pare rău. Eu n-am.

— Ba pun pariu că ai.

O înhăță cu mai multă putere, răsucind-o spre el.

— Dă-mi drumul!

Urlase, privindu-l drept în ochi, exact cum învățase la cursurile de autoapărare pe care le frecventase împreună cu mama ei. Individul îi astupă gura cu cealaltă mână. Îi mirosea a trup stătut, a câine și a pipi.

— Hai, nu fi așa. Am putea să ne distrăm puțin, zise, rânjind spre ea.

Dintr-odată, se simți *enervată*, și toată frica i se risipi. Furia o ardea pe dinăuntru: cine se

mai credea și ăsta? Cine-i dădea dreptul să se poarte așa cu *ea*... cu oricine?

Îl mușcă de mână, prinzând o bucată groasă de carne. Strânse din dinți și-și trase capul înapoi, smulgând ceva.

— Mama *mă-sii*... javra *naibii*! urlă el, trăgându-și mâna și privind prostit cum îi țâșnesc din ea șuvoaie groase de sânge.

Apoi, o plesni peste față.

O duru *rău*. Dar lui Chloe nu-i păsa. Se răsuci pe călcâie. Folosindu-se de brațul lui ca punct de sprijin, Chloe sări și-l izbi cu piciorul în piept.

Ceea ce era ciudat, fiindcă habar n-avea de artele marțiale și, în realitate, țintise spre prohab.

Individul se împletici înapoi, cu răsuflarea tăiată.

Chloe așteptă.

— Fir-ai a...

Se aruncă spre ea.

Chloe sări cu ușurință în lateral și-l apucă de păr când trecu prin dreptul ei. Smuci cu putere, dezechilibrându-l, după care se învârti și-l lovi cu piciorul în coaste. În acea lovitură își adunase toată furia față de întreaga lume, de prietenii ei, de Alek, de tatăl care o părăsise, de nota proastă de la chimie. Auzi un foarte mulțumitor pârâit de coaste rupte. Atacatorul ei se rostogoli pe burtă, și-l lovi și în cealaltă parte.

— Afurisita... naibii..., șuieră el. Te omor...

Chloe îl pocni cu dosul palmei peste ceafă, făcându-l să leșine instantaneu. Sângele începu să-i șiroiască din ureche, prelingându-se pe maxilar.

Ea rămase locului, gâfâind. *Și-acum? Să sun la 911, anonim, a doua oară în săptămâna asta?*

Noo. Individul nu merita. Îi întoarse spatele și-și reluă drumul spre casă.

Noaptea era la fel ca la începutul plimbării: frumoasă, răcoroasă și tăcută. Încărcată de adrenalină, Chloe începu să fluiere o melodie, dându-și seama de un lucru neobișnuit.

Savurase *fiecare clipă* a încăierării.

15 Simbol întrebuințat uneori în discuțiile pe internet, semnificând sărutări (x) și îmbrățișări (o) (n. tr.).

16 Denumirea populară a metropolei San Francisco (n. tr.).

17 Insulă situată în golful San Francisco, la 2,4 kilometri depărtare de țărm, renumită mai ales prin farul și prin închisoarea militară pe care le găzduiește (n. tr.).

18 Apelativ popular pentru Spider-Man, Omul-Păianjen (n. tr.).

Șapte

MAMA EI NU AJUNSE ACASĂ decât foarte târziu, când ea dormea deja, așa că fu scutită de aproape inevitabila confruntare cu privire la vânătăile și juliturile cu care se alesese pe obraji. Dormi fără vise până când îi sună deșteptătorul și izbuti să-și ascundă fața de ea până la ieșirea din casă.

— Ce naiba s-a întâmplat cu *tine*?

Cam din topor, dar bine măcar că Amy nu începuse cu prostiile de genul te-a-bătut-maică-ta. În dimineața aceasta, fuma o țigară cu cuișoare și încercă să pară nonșalantă, lăsând-o să cadă și strivind-o cu piciorul când ajunseră aproape de școală.

— Am dat peste o ușă. *Iar*, răspunse Chloe, pe un ton de tragediană.

Amy o înghionti.

— M-a atacat un vagabond aseară, în drum spre casă, mărturisi.

Nu era sigură că făcea bine recunoscând adevărul, dar, după ce nu catadicsise să-i pomenească despre noaptea din club și *nici* despre Xavier, Chloe începuse să se simtă stânjenită de numărul omisiunilor și al jumătăților de minciună cu care-și tratase prietena.

— O, Doamne! Ești *bine*? Adică, stai, ce tot vorbesc! În fața mea e Chloe King, cea care a

scăpat cu viață după o cădere din Turnul Coit! bombăni Amy, înălțând o sprânceană și clătinând din cap.

— L-am bătut de a făcut pe el, se împăună Chloe, neputând să se abțină.

— Mda? Și în care episod din *Buffy* a fost asta? Sau, mai important, el ce luase?

— Hei! Pun totul pe seama formidabilei mele forțe, a reflexelor fulgerătoare și a cursului de autoapărare absolvit cu nota maximă.

— Mhî, mormăi Amy, clătinând aprobator din cap și prefăcându-se că-i dă dreptate. Și, zi, ce luase?

De ce, oare, nu voia Amy s-o creadă? Era chiar atât de incredibil faptul că ea fusese capabilă să se apere cu succes de un atacator? Chloe își derulă mental filmul luptei. Tipul fusese înalt, cam de unu nouăzeci, dar slăbănog. Era clar că trăia de ceva vreme pe stradă. Încercă apoi să vadă imaginile prin ochii lui Amy. Părea plauzibil, aproape ca un scenariu de la cursul de autoapărare... dar numai până în clipa în care, fără niciun antrenament în acest sens, îi expediase lovitura aceea înaltă de picior în piept. Și, în loc s-o rupă la fugă, stătuse până la finalul luptei.

Oftă.

— Heroină, probabil, zise.

Previzibila apariție din ziua de miercuri a fileului de cod în crustă de brânzeturi însemnă ceva surprinzător de reconfortant. Cu toate că-i provocă o senzație de vomă, prânzul păru să indice că totul era normal. Sigur, Amy și Paul aveau tendința de a dispărea din peisaj în oricare moment: Chloe era convinsă că, într-o zi, îi va recunoaște printre cuplurile care se sărutau cu pasiune pe coridoare tocmai pe ei

doi. Ajunsese să meargă mai repede când se ducea la ore, cu capul în jos.

Amy *reuși* să-și găsească vreo cinci minute din ziua de miercuri, între ieșirea de la școală și începerea serviciului, pentru o conversație, aducându-i prietenei sale o cafea cu lapte, ceea ce reprezenta primul din șirul „vinodarurilor”, cum le numea Chloe: daruri vinovate. Pălăvrăgiră despre una și alta, însă problema rămânea mereu aceeași.

Chloe voia să *discute* despre anumite lucruri: ca, de exemplu, despre căderea ei din turn. Sau despre încăierarea cu vagabondul. Sau, pentru numele lui Dumnezeu, despre Xavier. Însă ea și Amy fuseseră atât de înstrăinate în ultima vreme, încât era nevoie de câteva minute de rapidă reacomodare înainte ca, în sfârșit, Chloe să se simtă destul de în largul ei pentru o *adevărată* discuție, iar până atunci, una dintre ele — de obicei, Amy — trebuia deja să plece.

La Pateena, Marisol pusese în funcțiune bătrânul televizor alb-negru: unul dintre cele patru aparate din dotarea magazinului care proiecta imagini halucinante pentru hipnotizarea clienților. Cât timp pregătea caseta, se difuza o tâmpenie de sitcom. Chloe îl urmări distrată când își luă pauza, cercetând încă o dată anunțurile mortuare în căutarea lui Xavier. Serialul de la televizor era despre un bărbat normal cu o soție hippy și balamucul plin de comicării rezultat din stilurile lor de viață complet diferite.

Dintr-odată, lui Chloe îi veni în minte o altfel de variantă a mamei sale: una hippy, ușor nătângă, care-și târa fiica în tot felul de chestii oribile, ca sesiunile colective de percuție, sau

nopțile închinate venerării diverselor zeități. Poate, să fi fost proprietara unei librării. O mamă extravagantă, dar cu care-ți venea ușor să vorbești, și având la îndemână lucruri semnificative de spus cu privire la băieți, atunci când Chloe ar fi adus vorba la o cană de ceai cu mirodenii. Nimic negativ. Nimic de genul „să nu umbli cu așa ceva”, de exemplu.

Din puținul pe care și-l amintea și din ce i se povestise, tatăl ei semăna mai mult cu o astfel de persoană. Un binefăcător modern, care ziua muncea oferindu-le sprijin legal imigranților, iar seara își ducea soția la baluri caritabile sau spectacole de gală. Chloe încercă să și-l închipuie stând cu ea în localul lui Carlucci, reconstituindu-i chipul în părțile încețoșate sau nedeslușite din frânturi de vechi fotografii din albumul cu tăieturi din ziare. El i-ar fi spus că astfel de băieți sunt îngrozitori, și că știe ce vorbește, din moment ce fusese ca ei. S-ar fi rușinat, dar ar fi încercat să rămână de partea ei când i-ar fi povestit despre Xavier. Ar fi manifestat interes aflând că Alek e rus de origine. Sigur că da, de vreme ce *el* avusese ideea să adopte o orfană dintr-un stat ex-sovietic. În schimb, în clipa de față, Chloe simțea că nu are pe *nimeni* cu care să discute.

— Salut.

O pereche de urechi de pisică tricotate din lână neagră apăru deasupra raftului la care lucra ea. Purtătorul lor se ridică pe vârfurile picioarelor și-i făcu semne cu mâna.

— Salut, îi răspunse, zâmbind.

— Cred că de data asta o să-mi cumpăr un *costum* întreg, zise el. Sau, poate, numai un sacou, adăugă.

— Lania e fata cu ochiul-format-pe-gustul-oricui. Poate să te ajute să-ți alegi ceva sofisticat *și* sclipitor, dacă nu-i iei în seamă permanenta pisălogeală.

— Aha…

În fâșia de lumină a soarelui, ochii lui păreau aproape verzi, și foarte profunzi, ca un prespapier scump, din sticlă.

Chloe se strădui cu disperare să găsească vreo cale de continuare a conversației.

— Auzi, hm, cred că aș vrea, până la urmă, modelul pentru căciulița ta, îi zise. Amy, prietena mea, tricotează, și mi-e datoare cu un cadou pentru ziua mea.

— A! Sigur că da! exclamă el, renunțând să mai stea în vârful picioarelor, fiindcă păru să-și dea seama dintr-odată că putea, pur și simplu, să ocolească rafturile.

Era într-o bluză de un verde-închis, cu blugi și pantofi negri cu botul pătrat, probabil model european. În foarte mare măsură, genul care fumează țigări de cuișoare: întunecat și misterios. Avea umerii mai lați decât i se păruse data trecută, și ținea sub braț un exemplar din *Ulise*, de James Joyce.

— Ți-l aduc eu, îi promise.

— Da, ar fi grozav.

Peste ei doi se așternu un moment de tăcere.

— Sau, adăugă el, pot să te iau într-o zi la o cafea, după ce-ți termini serviciul, și să ți-l dau atunci.

Chloe zâmbi.

— *Așa* ar fi grozav.

— Mâine, ce zici?

— Absolut!

— Hm, apropo, eu sunt Brian.

— Eu, Chloe. Încântată de cunoștință, răspunse ea, luându-și o figură serioasă și întinzându-i mâna.

El i-o strânse.

— Chloe... ca în „Daphnis și Chloe”, din mitologia greacă?

— Întocmai, zise Chloe, mirându-se că auzise de așa ceva.

— Știi, adăugă el, aruncând o privire spre pagina de ziar din mâna ei, nu toată lumea care moare ajunge la anunțuri.

— Cum? A! bâigui ea.

Se înroși, străduindu-se cu disperare să găsească o explicație.

— Cred că am o oarecare înclinație morbidă, atât. Îmi, hm, îmi place să văd cum arată oamenii bătrâni, când mor, și așa mai departe.

— Încearcă mai bine cuvintele încrucișate, îi sugeră el, zâmbitor. Dai o imagine impresionantă și pompoasă când le dezlegi cu stiloul.

Chloe zâmbi cu gura până la urechi.

— Poate c-o s-o fac și pe-asta.

Rămase mai târziu ca s-o ajute pe Marisol să închidă, privindu-și agitată ceasul. Acum, că televiziunile își începuseră noul sezon, miercurea era seara pentru *Smallville* și mâncare comandată la domiciliu, o încercare din partea mamei de a stabili legătura cu fiica prin intermediul programelor pe cablu preferate de tânăra generație. La drept vorbind, una dintre încercările cele mai încununate de succes, din moment ce Chloe se dădea în vânt după mere în aluat și după Michael Rosenbaum. Plus că, de când cu neașteptata petrecere aniversară, Chloe și mama ei păreau să se

înțeleagă mai bine, stare de lucruri pe care n-ar fi vrut s-o strice cumva.

În timp ce-o ajuta pe Marisol să tragă obloanele, văzu că se făcuse opt fără un sfert. *Nici gând* să poată ajunge acasă la timp cu autobuzul. Cinci kilometri de mers cu autobuzul i-ar fi luat o veșnicie.

— Uite, zise Marisol, întinzându-i o bancnotă de zece dolari.

— N-am stat decât o oră în plus, protestă Chloe.

— Șșșt! o repezi femeia, îndesându-i banii în mână și obligând-o să-i strângă în pumn. Du-te acasă cu taxiul. Am și eu o fată de zece ani, și într-o zi o să ajungă la vârsta ta. Mor de spaimă când vă văd, pe tine și pe Lania. Mai bine să fii sigură.

— Ai o fată? se miră Chloe, simțindu-se acum de două ori mai jenată să accepte banii, când tocmai afla un aspect important din viața patroanei sale, despre care nu avusese habar până în clipa de față.

— Mda. Săptămâna asta e la taică-său. Afurisitul ăla puturos măcar își iubește fetița. Hai, pe mâine.

Și Marisol își aruncă peste umăr părul lung, întunecat, aproape negru, ca o femeie tânără, ca o fată, ca o persoană în a cărei viață n-ar fi existat o fiică de zece ani și un fost soț și un magazin în proprietate. Iar când trecu strada, parcă țopăia.

Chloe privi bancnota de zece dolari din mână și se gândi la deosebirile dintre șefa și mama ei, la fetița de zece ani despre care nu știuse nimic până azi, cu viața împărțită între cei doi părinți. Așa cum era acum cazul lui Paul.

Chloe nu avusese parte nici măcar de această posibilitate.

Privi în jur: pe străzi nu se vedeau mașini normale, darămite taxiuri. O foarte ușoară adiere de vânt rece îi izbi nările, tăioasă ca un curent electric. După ce trecu, Chloe resimți căldura citadină, mirosul natural al copacilor, al pământului și al oamenilor, bărbați și femei alergând de colo-colo, entuziasmați, bucuroși că se terminase încă o zi de muncă.

Porni în pas vioi, o ușoară alergare ritmică, așa cum proceda la orele de sport, când voia să consume cât mai puțină energie cu putință, fără să fie remarcată. Sânii îi săltau stânjenitor în sutienul deloc-potrivit-pentru-jogging.

Și deodată, fără să se gândească, iuți pașii și începu să *fugă*.

Fugi ca și cum trupul său ar fi așteptat întreaga viață ocazia unei alergări adevărate, ca și cum ar fi fost încorsetat până în acea clipă. Nici măcar nu trebui să se gândească la mișcările brațelor, sau la poziția tălpilor, sau a gambelor, așa cum le striga mereu domnul Parmalee. Alergă cu pași mari, abia atingând cu tălpile dornice de fugă dalele de sub ele. Iar când i se păru că fuleul nu era îndeajuns de larg… trecu la salturi.

Casele rămaseră în urmă ca prin ceață, automobilele parcate dând impresia că sunt în mers. Sări peste hidranți și tufișuri scunde, dar nu ca un săritor normal în înălțime, sau în lungime, ci cu brațele arcuite pe lângă corp, ca să-și amortizeze căderea în cazul unei aterizări greșite.

Dar nu fu nevoie.

Traversă strada tocmai la mijlocul unui cvartal și sări pe capota unei mașini care bloca

trecerea de pietoni. Fu răsplătită de sunetele alarmei declanșate. De acolo, se pomeni sărind pe *un aparat de taxare a parcării* fiindcă o ducea cu un pas mai aproape de trotuar, piciorul ei stâng poposind cu delicatețe pe el pentru o clipă, în timp ce dreptul cobora spre asfalt.

Energia, forța și iuțeala de care se simțea capabilă erau exact ca atunci când se bătuse cu vagabondul... numai că dăinuiau mai mult. Nu doar cât o explozie de adrenalină. Iar aici nu era nici furie, nici fugă de ceva, nici bătaie: numai bucuria pură a mișcării, a aproape-zborului prin pustietatea nopții.

O tăie pe un teren viran, ferm convinsă că e drumul cel mai scurt spre casă. Chiar dacă era o noapte fără lună și prin zonă nu existau stâlpi de iluminat, izbuti să sară peste cauciucuri sparte, mormane de cioburi și plante cu aspect dezagreabil, fără să atingă măcar un obstacol.

Iar când, în sfârșit, urcă în salturi treptele de acasă și intră, nici măcar nu gâfâia.

— Taman la țanc, o întâmpină mama ei, zâmbindu-i.

Așeza pe masă cutiile cu mâncare chinezească.

Și ceasul televizorului arăta 7:57.

Opt

— SALUT, ALEK! STRIGĂ CHLOE, fluturându-și mâna spre el, din celălalt capăt al coridorului, a doua zi dimineață.

— Salut, King! îi răspunse el, făcându-i semn cu mâna, dar apoi se întoarse să-și continue conversația cu Keira.

Chloe aproape că *simți* cât se umfla Keira în pene fiindcă el îi dăduse cu flit. Enervant. Chloe se strecură mai departe, ca și cum nici nu s-ar fi oprit. Mda, probabil că ar fi trebuit să se declare mulțumită cu Brian. Numai că Alek era *super*. Sexy. Mortal. Îți făcea poftă. Furișă o privire în urmă să vadă cum îi cădea părul blond ca spicul de grâu (sau, cumva, de secară? Oare ce se cultiva la ei, în Rusia?) peste frunte, în valuri, ca franjurii pe o pernă scumpă. *Poate ar fi cazul să-i spun că și eu sunt din Rusia.*

Sau, poate, se gândi, poate ar trebui să-și aleagă un singur tip și să se țină de el. Ori umblă după Alek, ori continuă cu Brian.

Noo... așa e mult mai distractiv.

— Salut!

Paul îi făcea semne din șuvoiul de adolescenți care se deplasa în sens contrar, pe partea stângă a coridorului. La un moment dat, reuși să găsească o breșă și sări lângă ea.

— Ia spune, ai mai căzut în ultima vreme din clădiri înalte?

— M-am aruncat de pe Transamerica[19]... asta se pune?

— Noi ne gândeam să mergem mai târziu pe la galeria comercială Sony, continuă Paul.

De când ajunseseră el și cu Amy „noi”? Amy și cu *ea* însemnau „noi”. Amy, *Paul* și cu ea însemnau „noi”. Oare trebuia să presupună, de-acum încolo, că ori de câte ori vreunul dintre vechii ei prieteni ar fi folosit acest pronume, s-ar referi numai la ei doi?

— Vrei să vii?

O, acum sunt invitata *lor să merg undeva. Vai de sărmana a cincea roată la căruță!*

— Nu, mersi, am program.

Nu știa dacă și ochii căprui pot să pară de gheață, însă făcu tot posibilul, compunându-și o înfățișare impenetrabilă, golită de orice emoție. O exersase în fața oglinzii. Dădea bine la pomeții ei înalți.

— Ai program? se miră Paul, înălțându-și sprâncenele până aproape de nivelul bretonului său țepos.

— Mda, am *program*. Poate altădată.

Și plecă.

Evident, știa că n-o să rămână așa: *spera* că n-o să fie cazul. Urmarea sosi în ora de mate, sub forma unui SMS din partea lui Amy, pe telefonul ei mobil, cuprinzând un singur caracter: *?*

Răspunse: *mersi oricum pt invit.*

Amy: *kre-i prob ta gagik? makr hai @7 vineri k citesc poezii @ b.rooster T roooooooooog :) ! ia-l shi p Alek.*

Mda, sigur, numai dac-ar vrea ca Alek să nu mai stea niciodată de vorbă cu ea, sau cu prietenii ei. Poeziile lui Amy puteau să exercite un astfel de efect asupra unora.

Chloe își puse telefonul deoparte, nevrând să mai răspundă.

Brian își făcu apariția la Pateena la șase fix.

Chloe stătea rezemată de tocul ușii, cercetând cu atenție rubrica de decese. Nici pomeneală de Xavier.

— Încotro? îl întrebă ea, îndesându-și ziarul în geantă.

El parcă își dăduse ceva osteneală cu îmbrăcatul. Pantalonii îi erau dintr-un material moale, negru și mat, ceva asemănător cu catifeaua. Lână? Velur? Chloe se pomeni că trebuie să se împotrivească tentației de a întinde mâna să-i pipăie. *Oare i-o plăcea să danseze…?*

— Mă gândisem… la grădina zoologică, răspunse el, privind-o atent, cu ochii mari.

— La *grădina zoologică*? repetă ea, simțind cum perspectiva unor căni de cafea și a unei cine în intimitate se risipește ca fumul. Nu e închisă? se interesă.

— Nț. Deschisă până la opt. Și am legitimație, așa că intrăm gratis.

La grădina zoologică… Dacă se gândea mai bine, nu fusese pe-acolo de ani de zile, chiar dacă era la o distanță rezonabilă. Și până acum nu se mai oferise nimeni s-o ducă.

— Foarte bine, dar cu condiția să-mi cumperi o cană suvenir.

— Hei, *tu* ești cea care are serviciu!

— Da, dar *tu* m-ai invitat să ieșim împreună.

— *Touché,* recunoscu Brian.

I se părea atât de ușor să discute cu el! Era, a câta, a treia lor conversație, și deja se luau peste picior ca doi vechi prieteni.

— OK, reluă el, o cană suvenir pentru tine. Dar dac-o să ți se pară că seara noastră a decurs

cu bine, nu m-aș împotrivi să cumperi o maimuță din pluș pentru *mine*.

Chloe zâmbi cu gura până la urechi.

— Ne-am înțeles!

Nu era lume multă la porțile grădinii zoologice, ci doar câteva familii care tocmai plecau, așa că Brian nu trebui decât să-și fluture permisul către paznic, arătându-i spre Chloe, că și pătrunseră cu grație înăuntru. Mult mai plăcut decât arșița, cozile și înghesuiala de care-i aminteau vizitele ei din copilărie. Era, în același timp, destul de incitant să mergi acolo la căderea serii: copacii cu bogatul lor frunziș aruncau umbre întunecate sub ei, făcând ca totul să pară mai sălbatic.

— Ești la facultate? îl întrebă în cele din urmă, ca într-o doară, în timp ce examina o hartă.

Nu părea *mult* mai mare decât ea...

— Nu încă. Fac pauză vreo doi ani.

— Și-atunci, pentru ce-ți trebuia costumul ăla?

— Ce de întrebări! replică el, râzând. Încerc să mă specializez în zoologie. De aici și, hm, grădina zoologică. Totuși, e o programă destul de dificilă pentru o diplomă preuniversitară, și are o structură cumplită. Eu n-am fost tocmai... *eminent* în liceu, așa că m-am gândit să capăt ceva experiență lucrând la grădina zoologică, sau într-o societate pentru salvarea animalelor, sau ceva asemănător. Acum sunt în etapa interviurilor. Ai fi mirată să afli cât de multă lume râvnește la posturi murdare, prost plătite, care implică luarea cu fărașul a mormanelor de... în fine, de *rahat*.

Chloe zâmbi.

— Mie-mi sună super... N-am avut niciodată acasă vreo vietate mai interesantă decât un caras auriu, sau un betta[20]. Mama e alergică.

— Eu am patru pisici, anunță el cu mândrie, savurându-i expresia de invidie. Tabitha, Sebastian, Sabrina și Angela.

— *Patru?*

— A, asta-i nimic. Când eram mic, aveam...

Dar se întrerupse, încruntându-se și întorcându-și privirea, tulburat.

— Când erai mic...? îl îmboldi Chloe.

— Aveam o mulțime. De animale, adăugă, stângaci. O mulțime de pisici. Și din rase mai rare, cum ar fi Cornish rex, sau Maine coon.

Rătăciră la întâmplare pe poteci. Lui Chloe îi plăcea *la nebunie* să viziteze grădina zoologică astfel, pe gratis, fără a fi presată să vadă toate animalele cele mai importante, să ajungă în fiecare locșor înainte de ora plecării. Puteau să se oprească oricât aveau poftă ca să privească o pereche de rațe sălbatice care se îndrepta agale spre coteț, sau să treacă peste exemplarele neinteresante, fără vreun sentiment de vinovăție.

Totuși, Brian era acum mai tăcut ca înainte, cu excepția momentelor în care-i atrăgea atenția asupra unor atestări discutabile, sau a obiceiurilor diverselor animale văzute. Când credea că ea nu-l vede, însă, își mușca buza, încercând parcă să-și dea seama dacă e cazul să spună mai multe, sau nu.

— Așadar, aveai o mulțime de animale când erai mic? îl iscodi Chloe, când el se opri să-i cumpere o coca-cola dietetică, turnată într-un pahar din plastic de forma unei maimuțe.

Pentru el își comandă un cappuccino de la automat, lucru pe care Chloe nu l-ar fi făcut nici

dac-ar fi *murit de foame*.

— Mda, hm..., mormăi Brian, întristându-se și pierzându-și complet însuflețirea pe care o manifestase când îi vorbise despre suricat sau cazuar. Mama a murit, îi explică, până la urmă. Iar cu tata... nu mă înțeleg prea bine. Are un apartament pe care și l-a păstrat, în oraș — unde locuiesc eu, deocamdată — dar stă mult să muncească în cealaltă reședință a lui, din Sausalito. Nu prea vorbim.

Scutură din cap, apoi continuă.

— Dar sunt *mult* prea multe informații pentru o primă întâlnire. Probabil că vrei doar să te asiguri că nu sunt cine știe ce ciudat.

Chloe izbucni în râs.

— Eu țin un șoarece, în secret, mărturisi ea, vrând să destindă atmosfera.

— Ce?

— Un șoarece, ascuns. Îl cheamă Mus-mus. După denumirea latinească a șoarecelui, știi? *Mus musculus*. Mama nu știe că-l țin într-un sertar, în biroul meu.

— Tu ții un *șoarece*? În *birou*?

— Mda, răspunse ea, oarecum în defensivă. Mama nu m-ar lăsa, altfel.

— E foarte... drăguț, zise el, privind-o cu mirare, de parcă ar fi fost cel mai fermecător lucru pe care putea să-l spună cineva.

Ieșiră agale din zona spațiilor comerciale, Chloe sorbind zgomotos din paiul înfipt în capul maimuței. Un indicator arăta spre zonele pinguinilor, vidrelor și leilor.

— Hei..., zise Chloe, amintindu-și frânturi din visul avut după ce căzuse din turn. Hai să mergem să vedem leii. Am... avut de curând un vis cu ei...

— Mda?

— Mda.

Își lăsă privirea în jos în timp ce mergeau, încercând să-și potrivească pasul cu al lui, deși Brian avea picioarele mult mai lungi.

— Nici eu nu mai am tată, zise. Iar mama e cam afurisită.

— *Toate* mamele sunt afurisite, când ai șaisprezece ani, replică el, râzând. Aș fi vrut s-o cunoști pe-a mea.

— De unde știi că am șaisprezece ani? îl întrebă Chloe, dintr-odată bănuitoare.

— Nu știu, răspunse Brian, ridicând din umeri. A fost mai degrabă o remarcă la modul general. Nu despre tine, în particular, „când ai șaisprezece ani" se referea la toată lumea.

Sorbi extrem de puțin din paharul lui cu cappuccino, dar tot reuși să rămână cu o mustață plină de spumă.

— A doua zi după ce am împlinit șaisprezece ani, aproape că l-am luat la pumni pe tata, continuă Brian.

Își îndreptă spinarea și-o privi în ochi, parcă provocând-o să se arate neîncrezătoare.

— Ai fi avut *mult* mai mare efect dacă n-ai fi fost plin de frișcă la gură, zise ea, râzând.

Întinse mâna cu un șervețel și-l șterse cu grijă, încercând să nu-l apese prea tare pe buze. Era de două ori mai bucuroasă că-și făcuse manichiura: îi dubla senzualitatea gestului.

El se înroși și-și trecu o mână prin păr, iar o șuviță rebelă îi căzu pe frunte, stil Superman. *Cu ochelari și un serviciu pe timp de zi, ar ieși din el un Superman destul de acceptabil.*

E atât de… simpatic! își mai zise Chloe, și nu pentru ultima dată pe astă-seară. Se întrebă ce probabilitate putea exista ca o persoană atât de asemănătoare ei, cineva atât de simpatic, și de

fermecător, și de nostim, s-o întâlnească, din întâmplare, la serviciu. Dacă ea ar fi fost în spatele magazinului în ziua aceea, sau dacă Lania nu s-ar fi arătat atât de răutăcioasă față de el, sau... toate acestea nu s-ar fi întâmplat niciodată. Și, în vreme ce o conversație despre Xavier și ulterioara lui îmbolnăvire, n-ar fi fost genul de lucruri care se fac la prima întâlnire (*sau, de fapt, niciodată*), Chloe se vedea în mod categoric discutând cu Brian despre alte subiecte. Despre mama, despre tatăl ei, despre Paul și Amy, despre cum aproape văzuse moartea cu ochii...

— Ei bine, iată-le, anunță Brian, arătându-i spre uriașele feline gălbui.

Chloe își ridică mâna pe grilajul despărțitor. Întotdeauna până acum, cam eliminase leii de pe lista exponatelor atractive și indispensabile pentru oricare tur de grădină zoologică. I se păruseră banali, chiar. Acum, însă, îi privea mai îndeaproape. Una dintre femele se ridică, îndreptându-se cu pași leneși spre o copaie cu apă. Fiecare călcătură părea indiferentă; grumajii i se înălțau și coborau cu încetineală. Dar asupra puterii din mușchii aceia nu te puteai înșela. Fără să-și dea seama de ce, Chloe nu se miră când, după ce sorbi ușurel, lăsând picăturile de apă să-i atârne pe blana din jurul gurii, leoaica se întoarse și privi drept spre ea, ochii aurii fixându-i pe cei căprui ai ei.

— Până acum nu mi-am dat seama cât sunt de frumoși, șopti Chloe, incapabilă să-și abată privirea.

Brian tocmai spunea ceva, înșiruind concepțiile eronate despre felinele de mari dimensiuni, însă ea nu-l asculta. Retrăia senzațiile visului, ca și cum ar fi fost aievea.

— ... știe tot despre ei. În stare liberă, mănâncă vreo cinci *kilograme* de carne pe zi, dorm până la douăzeci de *ore* pe zi, și pot să alerge cu până la optzeci de kilometri pe oră...

Vă trebuie deșertul, se gândi Chloe, la adresa lor. Leoaica nu dădu vreun semn că ar fi auzit-o, sau că i-ar păsa de ea. Se întoarse agale spre celelalte femele și se lăsă ușor pe pământ, leneșă și greoaie. Apoi, își mușcă o labă.

— Hei, Chloe? Chloe? îl auzi pe Brian, care-i flutura mâna prin fața ochilor.

— Ce-i? Scuză-mă.

— Eu încercam să te impresionez cu cunoștințele mele de *National Geographic* referitoare la felinele mari.

— A, scuză-mă. Foarte frumos, zise Chloe, întorcându-se să arunce o ultimă privire spre leoaică. Ei nu omoară oameni pur și simplu, ca tigrul lui Siegfried și Roy[21], nu?

Brian pufni.

— De obicei, leii nu sunt atât de periculoși ca tigrii. Dar nu sunt nici pisici domestice. Pot să se enerveze, sau să se supere... și nici măcar exemplarele prietenoase, cum sunt cele de aici, nu-și cunosc puterea, prin comparație cu a oamenilor. Pot să omoare accidental un îngrijitor când încearcă să se joace cu el.

— Hm, mormăi Chloe, gândindu-se la cea din urmă afirmație, ca și la Xavier.

— Probabil că ar trebui să plecăm; se închide peste zece minute.

— A, da. Sigur, zise Chloe, dar apoi scutură din cap. Mai trebuie să-ți cumpăr maimuța!

Brian zâmbi, timid.

— Nu trebuie neapărat să...

— Ba sigur că trebuie, prostuțule. A fost o idee *grozavă* pentru un rendez-vous, replică ea,

zâmbind.

— Rendez-vous...? întrebă el, surprins.

Chloe îl lovi cu pumnul în umăr, în joacă. Pe măsură ce întunericul se adâncea și ei se apropiau de ieșirea principală, Chloe simți un val de energie vibrând în ea, determinând-o să bată câmpii, să trăncănească fără încetare și să-l tot atingă pe Brian în timp ce vorbea, fără vreo jenă, sau reținere. Ba chiar îi cumpără o maimuță exagerat de mare, una cu brațe lungi și sistem de prindere velcro, astfel încât s-o poată purta agățată în jurul gâtului.

Ajunseră la ieșire tocmai când se închideau porțile.

— A fost grozav... mersi pentru că mi-ai propus să venim aici, îi spuse Chloe, cu toată sinceritatea.

Autobuzul ei sosea; el urma să plece în direcția opusă.

— A, super. Mă bucur că ți-a plăcut.

Ea așteptă. El părea să privească nerăbdător spre autobuz.

— Pot să te mai văd? îl întrebă Chloe, în cele din urmă, puțin iritată de faptul că trebuia să aducă *ea* vorba despre așa ceva.

Ce, nu-i cumpărase o maimuță, în definitiv?

— A... mda... sigur. Dacă vrei, răspunse, coborându-și privirea nehotărâtă spre ea.

— Sigur că vreau! Nu ți-am zis adineauri că a fost, cum să spun, cel mai tare rendez-vous dintotdeauna?

Autobuzul opri și deschise ușile.

— Nu mă săruți? se trezi Chloe rostind cea mai cochetă replică din toată seara.

El se aplecă și-o sărută delicat pe obraz.

— Noapte bună, Chloe, îi zise încetișor, după care se întoarse și plecă.

Chloe urcă în autobuz, pipăindu-și obrazul cu degetele, întrebându-se dacă va avea vreodată parte de ceva mai mult cu oricare tip normal, de vârsta ei, cu care ieșea.

Imediat cum fu sigură că el n-o mai vede, în ultima clipă, se aruncă jos din autobuz. Existau și alte *modalități* de a ajunge acasă. Își scoase geaca, și-o legă în jurul taliei... și alergă.

De data aceasta, se concentră asupra unor salturi din ce în ce mai îndrăznețe, uneori alergând pe un șir de automobile parcate, țopăind de pe o capotă pe alta. După ce trecu de colțul străzii și începu să alerge prin micile părculețe, gardurile nu constituiră o problemă: peste cele mai scunde sări cu boltă, iar pe cele din plasă se săltă cât putea de sus, azvârlindu-se pe deasupra lor și lăsându-se să cadă tocmai pe pământ, uneori și de la aproape patru metri înălțime.

Un pitbull se repezi cât îi era lesa de lungă în curtea unui dărăpănat complex de blocuri cu apartamente; o bătrână cățea labrador, bine îngrijită, o lătră, năpustindu-se s-o apuce de picioare când trecu fulgerător pe lângă ea. Până și micul shih-tzu urâcios al doamnei Languedoc urlă la ea ca un lup în clipa în care, în sfârșit, Chloe ajunse în fugă pe aleea din fața propriei case.

— Kimmy, ce e cu tine? își auzi Chloe vecina certându-și cățelul.

Chloe se aruncă pe deasupra gardului ieftin din șipcă. De data aceasta, respirația i se îngreunase, și simțea crampe în abdomen: chiar se întrebă cât de scump avea să plătească mâine pentru această ședință de antrenament. Își strecură mâna printre șipcile din plastic, astfel încât să-i permită cățelului s-o miroasă. Nu

fuseseră niciodată prea buni prieteni, însă Chloe îi mai azvârlise din când în când crenvurști cruzi, încercând să-l facă să tacă, atunci când doamna Languedoc era plecată.

Kimmy mârâi, se retrase până la o depărtare prudentă, după care își reluă lătratul.

— Asta e, zise Chloe, ridicând din umeri și intrând în casă.

— Cum a fost ședința de meditații? o întrebă mama ei, de la masa de lucru, unde stătea în fața laptopului să plătească facturile.

Chloe avu nevoie de câteva clipe până să-și amintească exact ce pretext folosise.

— Prost. N-am făcut *nimic*, zise, azvârlindu-și geaca în șifonier, cu o expresie dezgustată. Pur și simplu, nu înțeleg de ce tot insistă Lisa s-o invite și pe Keira. Asta nu vrea altceva decât să bârfească și să se plângă de orice.

— Păi, dacă ai nevoie de ajutor — mama lui Chloe își ridică privirea spre ea, zâmbindu-i — află că am fost tare la trigonometrie.

Sigur că da. Ai fost al naibii de tare la toate.

— Mersi, răspunse Chloe, cu un zâmbet firav, după care urcă în camera ei.

Sânge.

Pe chiloțeii ei băiețești, în partea din față a dublurii din bumbac. Roșu aprins. Pe *frumoșii* ei chiloței băiețești de zece dolari.

Primul ei gând fu că-și rupsese himenul în timpul unuia dintre giganticele ei salturi peste garduri, cu picioarele larg desfăcute.

Apoi, când simți umezeală și pe interiorul coapsei, își dădu seama despre ce era vorba.

Mama mă-sii. În sfârșit, îi venise prima menstruație.

— Era și timpul, bombăni, începând să scotocească prin dulăpiorul din baie.

Probabil că asta îi ațâțase pe câini. Sigur îi simțiseră mirosul sângelui. În cele din urmă, găsi o cutie cu tampoane: iată încă un obiect pe care, dacă nu-i plăcea marca preferată de mama ei, va trebui să-l cumpere din banii proprii.

Trebuie s-o sun pe Amy, își zise. Și zâmbi.

După care începură crampele.

19 Cel mai înalt zgarie-nori din San Francisco, ajungând pană la 260 de metri (n. tr.).

20 Specie de pești pentru acvarii, cunoscuți și sub numele de luptători siamezi (n. tr.).

21 Siegfried Fischbacher și Roy Horn, artiști americani de origine germană, care obișnuiau să folosească în cadrul numerelor de divertisment lei și tigri albi. În timpul unei reprezentații din data de 3 octombrie 2003, Roy a fost grav rănit de tigrul Montecore (n. tr.).

Nouă

— HEI... PE UNDE-AI UMBLAT aseară? o luă la rost Amy.

Încă o dată, autobuzul sosise prea devreme, sau cineva de la școală întârziase, așa că erau nevoite să aștepte *afară* cea dintâi sonerie. Era o dimineață friguroasă de toamnă și, la fel ca mulți alți elevi, Chloe nu se îmbrăcase ca pentru o așteptare prelungită în aer liber: tropăia din picioare și-și vâra pumnii strânși în buzunare, gândindu-se dacă să tragă o țigară.

— Am avut un rendez-vous, îi răspunse, cu răceală.

Nici nu-i venea greu, pe o astfel de temperatură.

— Cu Alek?

— Nu. Cu altcineva.

Amy o privi lung. Era îmbrăcată oarecum mod[22] astăzi, cam în genul lui Austin Powers, într-o geacă voluminoasă din blană artificială, și cu o pereche de ochelari imenși.

— Ce naiba, King? o întrebă, în cele din urmă. Mai întâi, nu-mi răspunzi când te invit la lectura poeziilor mele, iar acum mă anunți că ai o mică viață secretă...

Chloe știa cum ar fi *vrut* să-i răspundă. Așa, în genul celor de la televizor, care aveau mereu pregătit un răspuns bun, cuvintele

corespunzătoare, cu o doză zdravănă de îndreptățită indignare:

„*Eu* am o viață secretă? De când tu și cu Paul ați început să ieșiți împreună, e ca și cum niciunul dintre voi n-ar mai exista. Noi nu ne-am mai văzut cu adevărat încă de la ziua mea, și dintr-odată te șifonezi pentru că n-o să vin la lectura ta poetică la care te-ai *milostivit cu atâta bunăvoință* să mă inviți?”

Sau, măcar discursul pornit din inimă, autentic emoțional, premergător unei reciproce izbucniri în plâns:

„Amy, eu chiar m-am simțit abandonată în ultimul timp. Știu că tu și Paul ați devenit dintr-odată extrem de importanți unul în viața celuilalt, și respect faptul acesta... dar *și noi* suntem prietene. S-au petrecut foarte multe în viața mea despre care n-am avut nicio șansă să-ți povestesc... și tu îmi ești cea mai bună prietenă. Uneori chiar am nevoie de tine, și în ultima vreme am simțit că, pur și simplu, nu mi-ai fost alături.”

Numai că tot ceea ce spuse, chiar dacă în silă, cu privirea în pământ, fu:

— O să vin la lectura ta poetică.

— A, exclamă Amy, părând nedumerită, apoi liniștindu-se. Mersi. Poate îmi povestești *atunci* despre iubitul tău secret?

— Mda. Vedem.

Urmă o tăcere prelungită. Chloe simți că era un moment crucial, unul care putea constitui începutul unei serioase rupturi. Pentru o clipă, i se tăie respirația, ca și cum s-ar fi aflat pe buza unei prăpăstii, sau în vârful unui turn, gata să sară: nu mai existau sâcâitoarea și pretențioasa de Amy, *sau* ciudățeniile lui Paul, ci doar o răscruce de drumuri înaintea ei. În fața ei erau

Alek, sau Brian, sau noile lucruri de care era, dintr-odată, capabilă, libertatea și emoțiile nopții.

Însă nu era, deocamdată, pregătită pentru așa ceva. În minte îi răsări imaginea leoaicelor din vis și de la grădina zoologică. Dac-ar fi fost ființe umane, ele n-ar fi permis ca un lucru atât de meschin, sau de ridicol, să le irosească timpul.

— Ai putea să-l rogi pe Paul să întârzie puțin? întrebă ea, în cele din urmă. Să ne dea puțin timp să povestim, ca între fete?

Trăsăturile lui Amy se îndulciră.

— Da, sigur! Categoric. Tu vino pe la șapte.

— Așa o să fac.

Tăcură preț de câteva clipe, stânjenite de propriile emoții.

— Și… îți place haina mea? se interesă Amy.

— Câte Muppets or fi murit ca să se fabrice chestia asta? îi replică, zâmbitoare.

Chloe trecea printr-o stare de panică mentală când o strigă Alek, pe coridor. Nu-l auzi, copleșită de ceea ce tocmai promisese. Lecturile poetice ale lui Ame erau, uneori, ceva de necrezut.

Se gândi, înnebunită, la acele minuscule aparate de radio FM, pe care puteai să ți le fixezi la ureche și să le ascunzi, lăsându-ți părul să cadă peste ele, îi trecu prin minte să se îmbete, dar rău de tot, sau să se drogheze, sau să-i ceară uneia dintre cele mai țicnite adepte Wicca[23] din școală să-i inducă transa înaintea lecturii. *Orice*, numai să poată trece cu bine, cu sănătatea mintală intactă și o expresie a feței impasibilă.

Ea și Paul se țineau uneori de mână în timpul unor astfel de lecturi, strângându-se reciproc, astfel încât să se întărească sufletește

și să-și distragă atenția de la părțile cele mai insuportabile, strânsoarea întețindu-se în cazul în care ori ea, ori Paul, nu rezista tentației de a chicoti pe înfundate, sau de a se ridica și a fugi, țipând ca din gură de șarpe, din cafenea. Totuși, de data *aceasta*, nu-și prea închipuia că ar mai fi posibil așa ceva cu Paul.

Poate dacă mi-aș perfora timpanele...

— Hei! Chloe!

Își ridică, în fine, privirea, și-și dădu seama că Alek își tot agita brațele spre ea și-o striga, de câteva minute. Îl văzu venind în fugă pe coridor, încercând s-o ajungă din urmă.

— Scuză-mă, îi zise, scuturând din cap. Eram dusă pe gânduri.

— Nicio problemă, răspunse el, studiind-o din cap până-n picioare.

Dintr-odată, Chloe se rușină de blugii ei purtați a doua oară după spălat, și de pata decolorată de pe tricoul ei Strokes. Până și chiloții erau ultimii curați: unii urâți, deloc sexy.

— Te-am căutat aseară pe mess, dar nu erai, o informă el.

Pe mine? M-ai căutat pe mine *pe mess, formidabilul meu iceberg iubit?* Alek îi zâmbi, un pic dezorientat, un pic nerăbdător. Chloe începu imediat să se scormonească prin minte după vreo minciună pe care să i-o poată servi, fără să-i lezeze amorul-propriu, despre motivul absenței, astfel încât să-i conserve calmul și interesul, să schimbe subiectul, îndreptându-l spre altul mai plăcut.

Și atunci observă cât de aproape stătea de ea, invadându-i spațiul vital, înălțându-se deasupra ei și privind-o. Cam dezagreabil. Ca și cum ea ar fi fost genul de fată căreia îi *place* să

fie privită de la înălțime de cel mai sexy tip din clasă, în mijlocul coridorului.

— Am avut o întâlnire, răspunse, ridicând din umeri.

— Adică, una pentru învățat?

Aproape că-i veni să râdă de rapiditatea cu care făcuse presupunerea.

— Nu, o întâlnire *întâlnire*, zise, întorcându-i spatele și pornind spre sala în care avea ora următoare.

— Stai, ce-ai zis? se miră el, repezindu-se din nou s-o ajungă. Cu cine?

— Cu Brian. Nu-l cunoști.

— E la școala particulară Mary?

Un licăr răutăcios îi apăru în ochi.

— Nu, îi răspunse, nepăsătoare. Nu e la liceu.

— King, al naibii de enervantă mai ești, oftă el.

— Enervantă? repetă Chloe, întorcându-se în sfârșit să-l privească în față. Hm, n-am observat să aibă și altcineva solicitări privitoare la timpul meu liber.

— Uite, *asta* e o chestie de-a dreptul enervantă, strigă Alek după ea, când o văzu că pleacă iarăși. Dacă mă exprim corect în limba engleză.

Îi făcu semn de *pa-pa* cu mâna peste umăr.

Mai târziu, meditând la această confruntare, Chloe se văzu nevoită să recunoască faptul că o încântase lipsa totală de preocupare manifestată de Alek față de discreția micului lor tête-à-tête. Se dăduse la ea, evident, zgomotos, în mijlocul coridorului, părând să nu-i pese dacă-l aude altcineva: nici măcar Keira sau gașca ei. Acum, toată școala știa că Alek Iliciovici o dorea pe Chloe King.

Era o senzație plăcută, și o făcea să se simtă și mai încălzită, cu tot frigul de afară, înăuntrul cafenelei cu pereții groși din lemn și catifea, cuprinzând în palme cana cu cidru fiert. Se cuibări mai adânc pe scaunul ei, prefăcându-se că nu vede cum sunt instalate microfonul și reflectorul într-un colț.

— He-e-e-i!

Amy își făcu apariția, privi în jur, își flutură mâinile spre cei care se ocupau de instalat, îi pupă pe obraji și le spuse că se va întoarce la ei în doar câteva minute. Chiar dacă era un gest mărunt, Chloe tot se simțea încântată de faptul că prietena ei avea atâta grijă să lase pe mai târziu mica mulțime a admiratorilor, ca să-și petreacă puțin timp cu ea. Ceea ce n-o împiedică, însă, să ridice o mână, nelăsând-o pe Amy s-o pupe și pe ea. Mai *există* și limite. *Până aici cu prefăcătoria.*

— Și… ce e? *Ce e?* Ce e cu toate lucrurile care s-au petrecut în viața lui Chloe King? vociferă Amy, după care se întoarse și strigă: Vreau și eu un ceai, aici, un Earl Grey, cu lămâie!

— Păi, să începem cu începutul, zise Chloe, fâțâindu-se stânjenită pe scaun. Tu ce fel de tampoane folosești?

Amy rămase cu gura căscată.

— Mamă, *Doamne*! În sfârșit, ți-a venit *ciclul*?

Chloe tresări și încercă să-și acopere fața cu părul. Își simți obrajii înfierbântându-se și căpătând o nuanță trandafirie.

— Zi, să audă toată lumea, bombăni ea.

— Au. Hm, scuze. Doar că sunt… uimită. Și mă bucur că ești, cum să zic, normală, și așa mai departe. Că n-ai cine știe ce tumoare ciudată, sau altceva.

Ochii lui Amy începură să lucească.

— Ești femeie! exclamă ea. În sfârșit, ești alături de noi, în ciclul vieții și…

— Lasă prostiile cu zeitățile pe altă dată. Mă jenează și am crampe.

— Încearcă unele subțiri. Trebuie să le schimbi mai des, dar așa ceva am folosit eu până când mi-am început viața sexuală…

Prietena sa se încruntă.

— Mamă, de-acum încolo va trebui să iei toate astea în serios. Poate să începi cu anticoncepționalele. Prezervativele se mai rup, știi, și poți să rămâi gravidă…

— Mersi pentru prelegerea de educație sexuală. N-aveam nevoie decât de partea relevantă. Din cele subțiri. Am înțeles. Mersi. În plus, adăugă, privindu-și cana cu cidru, deocamdată nici măcar n-am avut vreo relație sexuală adevărată… și nici nu se întrevede vreo posibilitate în viitorul apropiat.

— Mda, nici eu cu Paul n-am făcut-o încă. Și chiar dac-am fi ajuns până acolo, el e, știi, de modă veche, și așa mai departe.

Chloe se cutremură. Gândul că Paul ar face sex o făcea să se gândească la faptul că Paul are penis, iar penisul lui Paul era, categoric, un subiect la care n-ar fi vrut să se gândească vreodată. Cu atât mai puțin la ideea că Amy *și* Paul ar face sex. Unul cu altul.

— Știu că relația voastră e serioasă, și mă bucur pentru voi, zise Chloe, pe un ton tărăgănat, dar ar fi drăguț dac-ai păstra anumite aspecte ale ei… pentru tine, înțelegi?

Amy clipi, nedumerită. Ochii ei albaștri făceau ca înfățișarea să-i pară și mai nevinovată.

— Cu cine altcineva aș mai putea să vorbesc despre asta?

— Poți să *vorbești* cu mine despre asta, preciză Chloe, doar să cenzurezi părțile obscene, înțelegi? Aici vorbim despre *Paul*. Și, în plus — tocmai îi veni în minte un pretext strălucit — tu chiar crezi că el ar vrea să știu *eu* astfel de lucruri care-l privesc? Știi că se înroșește tot când e vorba despre un drum la *doctor*.

— La asta nu m-am gândit, recunoscu Amy, după o îndelungă ezitare.

Își tot făcea de lucru cu amuleta de la medalionul ei, care-și pierduse strălucirea argintie de mult timp, ca urmare a altor stări de nervozitate meditativă. Chloe zâmbi: își aminti de când îl primise prietena ei, cu ani în urmă, de la o bunică...

— Ei, și cum e cu *tine*? reluă Amy. Ce s-a mai întâmplat cu Alek?

— Nimic. E tot pe lista mea de „urmăriți", răspunse Chloe, zâmbind ca o pisică foarte satisfăcută de sine pe deasupra marginii cănii. Doar că l-am cunoscut pe celălalt tip, pe Brian. Mai vine din când în când pe la Pateena. De-a dreptul drăguț. Stă vreo doi ani să lucreze până să se înscrie la facultate. Cred că ți-ar plăcea de el: își tricotează singur căciulițele. M-a scos aseară la o cafea.

Nu avea chef să-i povestească și despre partea cu grădina zoologică: era ceva ciudat de intim în ea. Nu era de împărtășit, nici măcar față de Amy.

Ia stai, până la urmă tot nu mi-a dat tiparul, își dădu seama deodată.

O fată mărimea zero, îmbrăcată complet în negru, aduse o cană cu ceai și o farfuriuță cu felii de lămâie. Amy își făcu de lucru,

preparându-și ceaiul exact așa cum îi plăcea ei, iar Chloe urmări cu privirea cum intrau alte și alte persoane, strecurându-se în colțuri mai întunecoase ale cafenelei, de parcă erau niște șobolani supradimensionați și tăcuți.

— Cred că te-a afectat mai mult decât ne-am închipuit căderea aia din turn, zise Amy, într-un târziu.

— Ce tot spui acolo? protestă Chloe, un pic ofensată de tonul înțepat întrebuințat de prietena ei.

— Hai, mă lași... *doi* tipi? Unul, cel mai admirat din clasa noastră, și celălalt, care nici măcar nu mai e la liceu? Tu? *Chloe King?* Nu e deloc stilul tău, comentă Amy, clătinând din cap.

Bună treabă că nu i-am mai povestit și despre Xavier, trase concluzia Chloe.

Dar vorbele ei îi dădură de gândit: Amy avea dreptate. Altădată, Chloe nu s-ar fi apropiat în ruptul capului de *niciunul* dintre tipii populari, oricât ar fi fost de simpatic, sau de drăguț. Iar de unul care nu e cu ei în liceu? Care nu e în *niciun* liceu? Cu doi ani mai mare decât ea? Suficient de mare încât să aibă drept să voteze și să vadă filme porno? *Las-o baltă!* Dar dac-ar fi știut că s-a dus în club de una singură și a agățat un necunoscut, după care s-a giugiulit cu el acolo?

Chloe privi din nou medalionul lui Amy, redevenind dintr-odată fata care fusese la petrecerea lui Amy, când aveau amândouă treisprezece ani. O fată total diferită.

— Înfloresc, îi răspunse, cu o undă de ironie în glas.

— Explodezi, mai degrabă, ripostă Amy, dar tresări văzând privirea pe care i-o adresă Chloe.

În sensul *bun*, se grăbi să adauge. Și cum arată Brian?

— Înalt, brunet și gânditor, chipeș, ochi căprui, zâmbet misterios... Totuși, nu m-a sărutat de noapte bună.

— Homosexual, trase concluzia Amy.

— Mie nu mi s-a părut că receptez semnale de „homosexual”, îi luă apărarea Chloe.

— Bine, bine, poate că e doar timid.

— Hei, exclamă Chloe, care deodată *văzu* cu adevărat medalionul prietenei sale.

Semăna suspect de mult cu o pisică, întinsă pe jos și cu un mic zâmbet infatuat pe față. Încrețindu-și fruntea, întinse mâna spre el.

— Nu ți-aduci aminte? Mi l-a dat Nana, când s-a întors din Egipt. De *bat mitzvah*[24].

— Da, da. Dar ce ar trebui să *reprezinte*, mai precis?

— Hm... un fel de zeiță-pisică, cred, zise Amy, scoțându-l și încercând să-l examineze. Bastet, sau cam așa ceva? E de pe vremea când eram total obsedată de pisici, când l-am avut pe Faraon.

Acesta fusese numele inițial al pisicuței complet negre pe care o găsise pe o alee. Acum, ajunsese enormă și grasă și i se spunea doar Kitty[25].

— *Ma chérie!*[26] o strigă pe Amy un individ cu părul în neorânduială, cu alura de figurant la *Moulin Rouge*, purtând o eșarfă albă, lungă, din mătase. Ești așteptată.

— Mda... îi dai asta lui Paul, când apare, te rog?

Amy extrase o gentuță maro, cât un plic, din uriașa ei geantă din pânză de doc.

— Și-a uitat-o la mine miercuri seară, îi explică ea.

După ce prietena ei plecă să li se alăture celorlalți ciudați cu pretenții de poeți, Chloe trase gentuța mai aproape de ea, astfel încât să nu o ia cineva, sau să se așeze pe ea. *A uitat-o la ea acasă miercuri seară.* Ei trei obișnuiau să se adune în serile de miercuri acasă la Amy, să vadă filme de duzină pe DVD-uri închiriate, când viața devenea prea stresantă, de obicei musicaluri de la Bollywood. Ea era singura care avea televizor în cameră. Mâncau popcorn și priveau dansatorii cu costume aurii și roz făcând piruete și cântând, cu elefanții mărșăluind alături, și se simțeau ca la hotarul unei alte lumi, una cu mult mai interesantă, dincolo de Inner Sunset. Se întrebă dacă aseară Amy și Paul văzuseră vreun film, sau stătuseră doar de pupături.

Deschise gentuța lui Paul: cărți cu benzi desenate. Miercurea era ziua benzilor desenate, lucru cu care el o obișnuise încă de când aveau nouă ani.

Le frunzări: câteva personaje-vedetă, lesne de recunoscut, gen Batman sau Green Lantern; altele, la fel de viu colorate, dar cu supereroi de care nu auzise niciodată. Unele aveau titluri ca *Hellblazer*, pline de scene dezgustătoare cu oameni și demoni în posturi de o violență extremă. Chloe se deprinsese de mult să evite astfel de imagini.

Scoase vreo două cărticele: mai erau cel puțin cincisprezece minute până să înceapă lecturile. *Batman* îi era cunoscută, dar mult prea scurtă, și reclamele păreau mai atrăgătoare decât intriga în sine. Deschise o alta, despre o femeie pe nume Selina Kyle, și urmări cadrele în patru culori care o înfățișau sărind și alergând

pe deasupra orașului Gotham. Chloe zâmbi, gândindu-se la ea însăși.

Deodată, se încruntă.

Asta să fie? Asta să am eu? Superputeri?

Nu se mai gândise până acum la ele în astfel de termeni. Se cam lega, totuși, dacă priveai din punctul de vedere al cărților cu benzi desenate: ea supraviețuise unei căderi din care n-ar fi trebuit să scape cu viață, se bătuse cu un tip — fără să fi fost antrenată în prealabil — de două ori mai mare decât ea și obișnuit cu traiul pe străzi, fusese capabilă să alerge fără să-și piardă suflul și să sară peste garduri ca o atletă campioană... când ea obișnuia să se târască precum melcul. Și ea, care presupusese că, măcar parțial, era doar un efect al creșterii...

— Hei, de când ai ajuns *tu* pasionată de benzi desenate pe gratis? o întrebă Paul, strecurându-se în separeu, vizavi de ea.

— De când am ajuns să-mi ies din minți de plictiseală, îi răspunse, arătându-i cartea din care citea. Are vreunul dintre ăștia, cum să zic, puteri mai deosebite? În afară de zburat?

— Selina Kyle nu *are* puteri, răspunse el, cu o mică doză de înfumurare. Nici Batman, nici Robin. John Constantine e... discutabil. Aquaman poate să respire sub apă, ceea ce bănuiesc că ar fi mai deosebit, dar e în stare și să comunice cu peștii. De ce mă-ntrebi?

— Doar așa, zise Chloe, privindu-l cum își acoperă grijuliu cărțile de benzi desenate cu învelitorile Mylar, după care le strecoară cu toată delicatețea în geanta maro. Și, ce știi, cam cât e programată să dureze oroarea asta? îl întrebă apoi.

— O oră și jumătate.

Chloe scoase un geamăt. Luminile se estompară și lumea aplaudă din politețe. Bărbatul cu eșarfă rosti o scurtă prezentare. Chloe aproape că-și dori să fi avut și ea o carte cu benzi desenate pe care să se uite. Teoretic, poeții urmau că citească în ordinea înscrierii, însă tendința era ca autorul cel mai puțin supărător să fie lăsat la urmă.

Ceea ce însemna că Amy citea, de obicei, a doua, sau a treia.

Dacă sunt un supererou, se gândi Chloe, absentă, *înseamnă că trebuie neapărat să-mi fac rost de haine mai bune. Mai mulate. Din spandex. Bluze fără mâneci și pantaloni scurți, pentru ciclism.* Apropo, oare unde-și țineau supereroinele tampoanele de rezervă? Observă că tot bătea nervos din picior. Se strădui să nu facă zgomot, măcar pe durata primelor lecturi. Ar fi dat aproape orice ca s-o poată șterge afară. Nu-i rămase decât să spere că vreun poet și-ar scăpa pe jos o țigară cu cuișoare și ar incendia localul.

— Iar acum, Amy Scotkin, cu lectura a trei dintre creațiile sale.

— Uuu-huu! strigă Chloe, ducându-și mâinile pâlnie la gură, de parcă ar fi fost la o competiție sportivă.

— Hai, Amy! strigă și Paul.

Amy se îmbujoră la față.

— Prima se numește „Lebăda nopții”.

— Mama mă-sii, șopti Chloe, oripilată. Iar o zice pe-aia cu „Lebăda”? Toate treisprezece strofele?

— Hei, un mic sprijin și un pic de atitudine pozitivă ar putea fi bine-venite aici, îi sugeră Paul.

Iată, iubitu-mi zace adormit

În pat dublu cu satin negru împodobit
În colțul nostru de mansardă, cuibușor sfințit...

Chloe își înclești și-și descleșta pumnii tot timpul, simțind mâncărimi în unghii. Își întoarse privirea spre Paul: stătea nemișcat... *încerca* să pară serios, își zise în sinea ei.

Țipă, țipă! *Lebăda mea neagră a nopții!*
Plânge-ți iubirea cea pierdută-acum
Șiroaie stacojii de jenă și-ntuneric
Curgându-mi iute printre sâni...

Treisprezece strofe și cincisprezece minute mai târziu, era gata. Urmară încă două „specialități" de-ale lui Amy, însă ultima era una nouă, așa că, măcar, avură parte de o oroare necunoscută. Și, după alți doi poeți, veni și pauza.

— Mama mă-sii, zise Chloe, în timp ce stătea cu Paul la bar, să mai comande câte ceva. Am impresia că e tot mai greu de la o ședință de poezie la alta.

— Mda, unii dintre poeții ăștia au fost cumpliți, o aprobă el.

— Și ce zici despre noua ei capodoperă? Oare ce rahaturi gotice o fi ascultat când a scris „Demon la lumina zilei"?

— Nu ți-a plăcut?

Chloe se întoarse să se holbeze la prietenul ei.

— Ăăă... alo-o? A fost *de rahat*, Paul.

— Mie nu mi s-a părut chiar atât de rea, obiectă Paul.

— Dacă prin asta vrei să spui că n-a fost nici mai bună, nici mai rea decât oricare dintre celelalte chestii scrise de Amy, sunt de acord cu tine.

— Și-atunci, de ce te-ai mai deranjat să vii, dacă nu vrei decât s-o faci praf?

N-o spusese cu răutate: nu sunase a provocare. Sunase aproape ca o mirare autentică.

— Pentru că așa facem noi mereu, Paul! exclamă Chloe, exasperată. Tot încercăm s-o convingem să lase prostiile astea și să facă lucruri la care se pricepe, dar ea nu ne bagă în seamă, așa că venim mereu aici ca s-o sprijinim, ea își citește poeziile, iar noi... în fine, compătimim împreună.

— Chlo, ea acum e *iubita* mea, îi atrase atenția, cu delicatețe, Paul.

De parcă s-ar fi temut c-o s-o șocheze.

Și o șocă.

— Asta nu schimbă nimic. Sau, cel puțin, n-ar trebui să schimbe.

Chloe se răsuci pe călcâie și se îndepărtă, ignorând ceaiul care-i fusese pus în față. *A înnebunit toată lumea?* Tocmai avusese impresia că sincronizarea dintre ea și Amy e pe cale să se restabilească, și iată-l pe Paul că, dintr-odată, merge până-n pânzele albe, luând mult prea în serios povestea cu iubirea lor. El fusese totdeauna mai greu de descifrat decât Amy, însă lecturile acestea îngrozitoare fuseseră de regulă momente în care gândiseră la fel. Altădată, Paul gândea mai relaxat.

— Hei, bună treabă, zise ea, pupând-o pe Amy pe obraz. Eu trebuie s-o iau din loc.

— O! Mersi! răspunse Amy, zâmbind cu gura până la urechi. Ne vedem mâine!

Chloe se repezi afară, în frig, cu pumnii strânși și îndesați în buzunare. Nu avea poftă să alerge: simțea doar o furie aproape incontrolabilă. Paul fusese mereu oarecum

secretos și ciudat cu privire la iubitele lui... dar acum chiar sărea calul. Relația dintre el și Amy era cel mai rău lucru care se întâmplase vreodată cu ei trei.

Și cam tu ești de vină: au ajuns să fie împreună din cauza căderii tale.

Chloe oftă, simțind cum o parte din aburii mâniei i se risipesc. Își descleștă pumnii și abia acum își dădu seama că strânsese un cocoloș de hârtie din buzunar. Îl scoase, îl despături și-l citi sub un stâlp de iluminat, presupunând că era un bilet de motivare, sau o notiță, sau ceva asemănător. Făcu ochii mari când văzu despre ce era vorba, în realitate.

Chloe,

Viața îți este în primejdie. Ai grijă cu cine te însoțești. Fii pregătită... și gata de fugă. Ordinul A Zecea Lamă știe cine ești...

Un prieten

22 Curent vestimentar inițiat în Anglia la sfârșitul anilor ’50 și revigorat în S.U.A., cu predilecție în California, prin anii ’80 ai secolului trecut (n. tr.).

23 Cult neo-religios păgân, adepții săi fiind practicanți ai vrăjitoriei (n. tr.).

24 Sărbătoarea majoratului, după ritualurile evreilor; vârsta la care se consideră că tinerii devin răspunzători pentru faptele lor este de 13, uneori de 12 ani, în funcție de familiile din care provin (n. tr.).

25 Pisicuță (engl.) (n. tr.).

26 *Draga mea!* (fr.) (n. tr.)

Zece

UN OM NORMAL AR FI SUNAT la poliție. Cam așa procedează oamenii normali, în astfel de situații, când primesc bilețele ciudate și amenințări cu moartea și chestii asemănătoare.

Mare păcat că nu sunt un om normal.

Probabil că nu era decât o glumă. Corect? Chloe fusese îngrozită într-a patra, când găsise un bilețel în cămăruța ei în care i se spunea că ar face mai bine „să aibă grijă”. Și până la urmă se dovedise că așa avea impresia Laura Midlen că ar arăta o poantă nostimă. Dar, cumva, întâmplarea de acum i se părea mult mai puțin amuzantă decât cea de-atunci.

Viața îmi este în primejdie? Asta să însemne că aflase cineva despre Xavier? Sau, poate că el voia să se răzbune? Totuși, nu avea logică: ea nu voise să-i facă vreun rău, și nu merita ca el s-o omoare. Și persoanele cu care se împrietenește? Paul? Amy? La ei, nu era nimic ciudat, nici primejdios... Oricine scrisese bilețelul probabil că se referise la noii ei prieteni, fie la Alek, fie la Brian. Mai degrabă la Brian, din moment ce Alek reprezenta un factor cunoscut, un elev normal de liceu, cu rădăcini în comunitate. Iar despre Brian, ea nu știa nimic, în afară de ce-i spusese el.

Dar, dacă se gândea mai bine, poate că el era „prietenul” care o prevenea. Și totuși, Brian

nu fusese în cafenea... de fapt, Chloe nu cunoștea cu adevărat pe nimeni dintre cei prezenți la Black Rooster, decât din vedere. Când să i se fi strecurat bilețelul în buzunar? Poate că nici măcar nu-i fusese adresat ei.

Verifică de mai multe ori încuietorile ușilor înainte de a se duce la culcare... sau de a *încerca* să doarmă. Se simțea destul de convinsă că ar fi capabilă să se descurce dacă era atacată pe timpul zilei de vreun hoț la drumul mare, însă o ambuscadă nocturnă era cu totul altă poveste.

Lunea următoare, la școală, Chloe fu și mai morocănoasă și mai somnoroasă decât de obicei. Își tot ridica brusc privirea, sărea ca arsă la orice zgomot, și tot trăgea cu coada ochiului spre diverse lucruri. Toate acestea, pentru ceea ce, probabil, nu era decât o farsă. Imediat cum avu o oră liberă, se îndreptă spre biroul de redactare a ziarului.

— Salut, Paul, zise, ducându-se drept spre canapea.

— Bună, Chloe, îi răspunse el, stânjenit.

Stătea în fața computerului, ocupându-se cu cine știe ce joc viu colorat de contrabandă.

— Sunt terminată. Te deranjez? întrebă, trântindu-se pe canapea.

— Nu. Dă-i bătaie, răspunse el, după care se ridică și-și tot făcu de lucru cu un creion, cam un minut. Eu... poate că am cam exagerat vineri seară, zise, în cele din urmă. Te-ai supărat?

Cu toată moleșeala somnului, Chloe îi zâmbi. Iată că, până la urmă, lui Paul chiar îi păsa dacă se supărase pe el, sau nu! Dar, în definitiv, ea ar fi avut tot dreptul să se supere.

Își ridică brațul cu degetul mare înălțat.

— Super, zise el, potrivindu-și geanta pe umăr. Nu uita să închizi ușa când pleci, bine? Se

încuie automat.

Însă Chloe adormise deja.

Se trezi după exact patruzeci și cinci de minute, *aproape* la timp pentru ora de educație fizică. Lucru de-a dreptul neobișnuit, din moment ce, când Chloe dormea, atunci dormea *tun* până când o trezea cineva. Auzi zbârnâind cea de-a doua sonerie, apoi zeci de uși ale sălilor de clasă trântindu-se, prinzându-i în captivitate pe elevi și silindu-i să-și vadă de învățătură.

Se întinse, căscă și se scărpină în creștet, rotindu-și capul și scuturându-și umerii: nu se clintise din poziția în care o furase somnul, iar canapeaua chiar nu se număra printre cele mai comode.

Se târî afară din cameră, după ce mai zăbovise doar cât să examineze rubricile de decese din ziarele locale care zăceau pe-acolo, și-și aminti să închidă ușa, așa cum îi ceruse Paul. Porni pe coridor spre sala de educație fizică, probabil materia pe care o detesta cel mai mult. *Cu toate că,* medită ea, *poate ar merge să le fac o surpriză, două.* Dar probabil că nu. Unicul lucru pe care toate filmele de la televizor și toate cărțile cu benzi desenate îl dădeau de înțeles pentru cei dotați cu puteri speciale era ca niciodată să nu și le dezvăluie față de lumea exterioară. În cel mai rău caz, avea să fie răpită și disecată de organizațiile guvernamentale. În cel mai bun, domnul Parmalee ar insista să fie supusă unui test antidoping.

— Chloe King!

Alek venea spre ea pe coridorul pustiu. Chloe îi zâmbi.

— Ce cauți *tu* în capătul ăsta al școlii?

— Mă duc la lecția de flaut, îi răspunse el, oarecum stânjenit.

Și ridică mâna în care ținea o cutie mică, de culoare neagră.

— Mereu mi-am dorit să învăț, îi explică el, dar în Rusia n-am avut nici bani, nici ocazia.

— Ciudat. Eu te-aș fi crezut cam trombonist, glumi ea.

El făcu ochii mari.

— Trombonist? Nu știi? Cam toți tipii populari cântă la trombon și la trompetă.

— Ei bine, eu nu sunt un tip popular normal. Și, în orice caz, dacă sunt atât de popular, atunci de ce nu m-ai mai căutat, de când cu leii-de-mare?

Își ascundea cu greu un mic zâmbet sexy. Chloe se simți străbătută de un fior prin tot corpul.

— Ce mai face *Brian*? se interesă el.

— Nemaipomenit.

Dacă fac abstracție de faptul că nu mă sărută și nu mă sună.

— A, da? Chiar îți place de el, hî? *Eu* crezusem că doar vrei să faci pe inabordabila.

— Ooo, și care-i faza? Ce, nu-ți mai ajunge Keira?

— Nț, răspunse el, zâmbind larg, după care se aplecă spre ea și o sărută. Nu e decât o proastă, îi șopti la ureche, atingându-i-o cu buzele.

Deși își alungase din minte departe, cât mai departe, astfel de gânduri de când... în sfârșit, de când îi venise menstruația, Chloe simți cum dorința de atunci, cu Xavier, începu din nou să pună stăpânire pe ea. Întoarse fața, astfel încât obrazul să-i fie aproape lipit de al lui, iar buzele lui să-i atingă obrazul.

— Ar trebui să mergem undeva, șopti el, sărutându-i încă o dată, și încă o dată, obrajii.

— În dulapul femeii de serviciu, gâfâi Chloe, arătându-i locul.

Se repeziră amândoi acolo. Spre deosebire de ce vedeai la televizor, aici chiar era plin de lucruri pentru curățenie — mopuri, găleți și sticle cu soluții pentru curățat — și chiar nu prea aveai loc să stai nici în picioare. Le studiară, apoi se priviră.

Chloe chicoti ușor. Spre deosebire de întâmplarea cu Xavier, cea de acum era veselă și amuzantă. Alek se aruncă în fundul dulapului, astfel încât să suporte el cea mai mare parte a greutății amândurora și o trase după el, închizând ușa.

Totul era foarte intim și cald. O invadară toate mirosurile răspândite de Alek: colonia, balsamul de pe haine, pasta de dinți, șamponul sau gelul din păr, pielea, respirația.

Mai mirosea și a dezinfectant Lysol și a soluție Mr. Clean, dar încercă să nu se gândească la așa ceva.

El îi cuprinse fața între palme și o sărută lacom pe buze, așa cum tânjise dureros să fie sărutată de Brian cu câteva seri în urmă. Alek nu se opri, nici măcar ca să respire, atingându-i cu buzele fiecare milimetru al gurii.

Așa cum trebuie *să fie sărutată o fată*, fu cel din urmă gând coerent din mintea lui Chloe.

Când ieșiră, împleticindu-se, în lumina vie de pe coridor, ceva mai târziu, îl găsiră, din fericire, tot pustiu. Alek fusese nevoit să-i astupe gura cu palma lui de vreo două ori, fiindcă tot chicotea și-l făcea și pe el să chicotească. Dar nu trecuse nimeni pe acolo. Chloe își trase bluza în jos și și-o aranjă.

— Știu că ești o fată foarte sexy, Chloe King, zise Alek, depunându-i o ultimă sărutare pe

obraz. A fost tare chestia de-acolo.

Ea chiar se *simțea* foarte sexy. Și totuși...

— Ei bine, acum poți să le povestești asta tuturor prietenilor tăi, îi replică, zâmbindu-i șters. Cum ai reușit, în fine, s-o încolțești pe Chloe King și să te distrezi ca niciodată.

Alek se încruntă.

— Tu chiar crezi că asta fac eu? Chloe, am vorbit serios în legătură cu Keira. Ea nu înseamnă *nimic* pentru mine. Și eu *nu* sunt o jigodie absolută.

Chloe clătină aprobator din cap. Așa spera și ea, desigur. În concursul băieților drăguți, Brian îl bătuse fără doar și poate. Își potrivi mai bine geanta pe umăr și abia atunci observă că Alek era cu mâinile goale.

— Unde ți-e flautul? îl întrebă.

Se întoarseră la dulap și găsiră cutiuța neagră zăcând într-o găleată.

Să scape de ora de sport fu o misiune ușoară: de îndată ce se despărți de Alek, dădu fuga la cabinetul medical și făcu mare tămbălău despre cât *sângera* și că era *primul* ei ciclu și că avea crampe și că-și petrecuse tot timpul în toaletă. Asistenta deveni subit compătimitoare și-i promise c-o să vorbească ea cu domnul Parmalee, înainte să fie declarată în mod oficial absentă nemotivat. Îi mai recomandă să-și facă examenul ginecologic cât mai degrabă posibil. Chloe se declară de acord și plecă, șchiopătând puțin, ca și cum ar fi fost cuprinsă încă de dureri.

Îi trimisese mai devreme un SMS lui Amy în legătură cu întâlnirea de la prânz: în colțul autoservirii de lângă telefoanele publice. Nu era o zonă prea râvnită, dar măcar puteau să rămână singure. Avea de gând să-i arate biletul.

Poate chiar să-i spună adevărul despre... *Ei bine, despre ce?* Despre faptul că alerga incredibil de repede? Sau că se sărutase cu Alek în dulap? Vezi să nu! În orice caz, Amy adora misterele: trecuse printr-o întreagă etapă *Harriet Spioana / Nancy Drew* / Agatha Christie, care durase cu mult mai mult decât la majoritatea băieților și fetelor mici care manifestau interes față de meseria de detectiv. Chiar dacă nu avea habar ce să înțeleagă din bilețelul acela, măcar putea să reprezinte un subiect distractiv. La urma urmei, poate că biletul nici măcar nu-i fusese destinat ei. Poate că nu fusese decât o greșeală.

Chloe căută cu ochii prin toată autoservirea, apoi își privi ceasul. Astăzi nu aveau la dispoziție decât douăzeci de minute pentru masa de prânz, și cinci dintre acestea se duseseră deja. Amy nu-i răspunsese la SMS, dar asta nu însemna nimic. Mereu se întâmpla ca una dintre ele să spună „ne întâlnim acolo”, iar cealaltă apărea, și gata. Mereu fusese așa. Doar dacă intervenea o problemă: acesta era unicul motiv pentru un răspuns, cazul în care una dintre ele nu putea să ajungă.

Își verifică telefonul. Nu avea mesaje.

La ora 12:35, renunță, până la urmă, dându-și seama că Amy nu avea de gând să apară.

* * *

Avea o seară întreagă numai pentru ea, o schimbare relativ plăcută față de evenimentele din ultima vreme. Dar și relativ neplăcută. Chloe făcu o curățenie aproximativă prin camera ei și citi puțin din *Litera stacojie*, pentru școală. Se duse la computer și navigă o vreme pe internet, descărcând MP3-uri și citind ce mai făceau vedetele ei preferate. Apoi, dintr-o toană, căută

pe mesageria instant de la AIM numele Alek Iliciovici... și iată-l. Alek Iliciovici. *E clar că are multe de învățat despre ascunderea identității reale, și despre alte particularități ale americanilor.* Chloe zâmbi și și-l adăugă în lista prietenilor. Contul lui era unul privat — *un tip atât de popular!* — așa că-i trimise o invitație de pe Kinghainevechi, unul dintre cele mai obișnuite pseudonime ale ei. Pe urmă, continuă să navigheze.

Pe contul ei de Hotmail găsi un mesaj de la Brian:

> Chloe,
>
> Mie chiar mi-a plăcut mult ieșirea noastră din seara aceea. Dar n-am mai ajuns să-ți dau tiparul!
>
> Îți place să patinezi? La Downtime, sâmbăta, e cabaret, sub cerul liber. Nu sunt pinguini, dar altfel ar trebui să fie o seară super. Dacă nu, poate ai tu o idee...?
>
> — Brian 415-555-0554

Zâmbi. Era, pur și simplu... perfect. De parcă ar fi simțit-o că e singură, și atunci i-a trimis e-mailul. Îl sună, dar auzi robotul telefonic.

„Bună, sunt Whit Rezza... dacă-l cauți pe Peter Rezza, poți să-l suni pe mobil, 415-555-1412. Lasă mesaj, mersi!”

— Salut, Brian, sunt eu, Chloe. Mi-ar plăcea *la nebunie* să ieșim sâmbătă; nu sunt mare fan al patinajului, dar îmi place destul de mult. O să trebuiască doar să găsesc ce să-i spun mamei, mai întâi de toate; nu e prea încântată să ies cu băieți. Așa că e un „da” posibil, și...

Computerul dădu un semnal sonor. Aruncă o privire: Alek era online. O clipă mai târziu, veni și un *bip*, semn că el îi acceptase invitația.

— Și o să te sun, sau să-ți trimit un e-mail, mai târziu, bine? Pa!

Va trebui să-și amintească să sune înainte ca mama ei să ajungă acasă; pe factura telefonului fix, nu apărea decât ca o convorbire locală, în timp ce factura telefonului ei mobil înșiruia toate numerele apelate. Iar mama parcurgea lista cu *foarte* mare atenție lună de lună, cerându-i să-i spună ale cui erau numerele necunoscute. Zicea că din rațiuni de buget… *ha!*

Se răsuci cu scaunul astfel încât să ajungă din nou cu fața spre computer. Primise deja un mesaj de la Alek.

Alek: Deja ți-e dor de mine?

Chicoti.

Chloe: Numai de buzele tale. De restul… în fine, mă rog.
Alek: Ce fată superficială! Mai am și creier, să știi.
Chloe: A, da?
Alek: Și altele…

Chloe se înroși. Îi simțise foarte mult din trup — complet îmbrăcat — în dulap. Își dori să fi fost vară, ca să fi putut merge la plajă, și să-l ungă peste tot, pe umerii lui lați. Sau măcar să se fi putut întâlni ca doi oameni normali. *Mare păcat că eu nu sunt normală*, se gândi, pentru a doua oară în aceeași săptămână.

Telefonul sună.

Chloe: Stai puțin, brb[27].

— Casa King, răspunse.

— Alo... ăăă... Chloe... tu ai sunat? auzi vocea lui Brian, de la celălalt capăt al firului. Tata și-a instalat pe chestia asta să afișeze numărul și să poți suna pe el.

— Mda, eu am fost.

Încă era îmbujorată, cu gândul la Alek, și la trupul lui, și la dulap, și dintr-odată se pomeni gândindu-se la Brian. Mai precis, la ea, deasupra lui Brian, țintuindu-l la orizontală și sărutându-l. *Pun pariu că aș putea să fac și asta, cu noile mele puteri...*

El probabil că îi sesizase ceva neobișnuit în voce.

— Te simți bine?

— Mda, perfect. De ce?

— A! După voce... în fine, nu contează. Zi, mai vrei să-ți dau tiparul?

Nu, te vreau pe tine, *boule.*

Un bip dinspre computer:

Alek: Aștept...

Sau pe Alek. Și pe Alek îl vreau. Ce moment ciudat: era cu amândoi băieții, simultan, pe mijloace de comunicare diferite. Dar foarte curând, dacă viața ei semăna câtuși de puțin cu ce văzuse la televizor — sau chiar și în viața reală — totul avea să se complice extrem de mult, dacă nu lua o hotărâre. *Dar nu încă. Încă nu acum!*

— Mda. Să încercăm, sâmbătă?

— Hm, sigur. Foarte bine. Adică, e grozav!

Urmă o tăcere prelungită.

— Chloe? Eu... ăăă...

— Da?

Așteptă să-l audă spunând că e prea tânără pentru el, că era cazul să se despartă, că el n-o

găsește atrăgătoare. Inspiră scurt. *De unde și până unde să iau* eu *o hotărâre?*

— Ăăă... nimic. Doar voiam să-ți zic că ești super, atât.

— A, exclamă ea, destinzându-se într-un zâmbet. Mersi.

— Da, atunci mă suni pe sâmbătă, bine?

— Categoric.

Încă un bip dinspre computer.

Alek: Chloe King e atât de plină de sine, încât îl lasă pe Alek Iliciovici, unul dintre cei mai populari băieți din clasă, să aștepte la telefon. Sau la computer. Sau la ce-o fi.

— Bine, atunci. Pa.

El închise, și i se păru că vocea îi sunase entuziasmată, încântată, dar și jenată, în același timp. Se repezi iar la tastatura computerului.

Alek: Tra-la-la, tra-la-la-la-la...
Chloe: Gata, Gata! Doamne, nu mai poate lumea să facă pipi?
Alek: Pun pariu că vorbeai cu celălalt iubit al tău.

Chloe încremeni. Acum, ar fi un moment bun ca să spună ceva.

Chloe: Dacă prin vorbit înțelegi urinat și prin iubit înțelegi toaletă, atunci, da.
Alek: Replicile tale sexy mă înfierbântă de tot.
Chloe: Ptiuuu! Nu știam că ești amator de chestii de-astea.
Alek: Ei, noi, băieții străini, suntem mai ciudați.
Chloe: Bine măcar că ai buze drăguțe.

Alek: A, și încă nu știi nici jumătate din ce pot ele să facă.
Chloe: A, da? Nu vrei să-mi dai un indiciu?
Alek: Pot să umfle baloane foarte repede.
Chloe: Ei, acum cine e enervant?
Alek: De ce? Tu cam ce-ai vrea să fac eu cu buzele?

Schimbară replici tastate cu furie timp de câteva ore, cu pauze doar cât să-și ia ceva de băut, sau pentru alte vizite la baie, sau ca să trimită mesaje instant altora. Alek o informă că Jean Mehala tocmai îl întrebase dacă nu vrea să intre în echipa de dezbateri pentru Națiunile Unite a claselor mici. *Eu sunt echipa de dezbateri pentru Națiunile Unite a claselor mici!* Iar Lotetia și-l dorea în comitetul pentru baluri, ceea ce era posibil ca el să și accepte, cu toate că, în marea ei majoritate, muzica de la baluri era nașpa.

Chloe: Probabil că e plăcut să fii atât de dorit.
Alek: A, da? Și tu, cam cum ai vrea să fii dorită?

Chloe auzi un zgomot în spatele ei, o tuse aproape imperceptibilă. Sări ca arsă și se răsuci cu scaunul, așteptând să-i apară în fața ochilor un asasin, sau altceva îngrozitor.

Era ceva mai rău de-atât. Mama ei.

— Cu cine vorbești tu acolo? o luă la rost doamna King.

Purta ochelarii pentru condus și, de această dată, avea o înfățișare severă, de adevărată mămică. Ochii ei cenușii se îngustaseră, iar mâna dreaptă ținea servieta diplomat ca pe o secure.

— De când ești aici? vru să știe Chloe.

— Ce-ați *făcut* voi doi la școală astăzi, de-a fost atât de excitant?

După cum își ținea de strânse buzele, era clar că deja știa în bună măsură. Probabil că stătuse acolo de destulă vreme. Cum de n-o auzise Chloe?

— Nimic, răspunse, cu o voce surdă.

— V-ați pupat în *dulapul femeii de serviciu*? În timpul *orelor*?

— Nu era decât cea de sport. Și, pe urmă... nu prea cred că tu m-ai lăsa să mă duc la o *întâlnire* adevărată!

— Exact din acest motiv! strigă mama ei, izbind ecranul monitorului cu suficientă putere, încât să-l facă să zbârnâie. Ești *pedepsită*, domnișoară! Închisă în casă toată săptămâna care vine, cel puțin!

— E cât se poate de nedrept!

În mod normal, Chloe s-ar fi gândit la cât de rău o feștelise de data asta și ar fi făcut tot posibilul ca să-și repare greșeala: să mintă, să-și ceară scuze, să pună capăt fireștilor împotriviri adolescentine și să se poarte frumos toată săptămâna următoare; numai că în ea creștea o veritabilă furie, și se pomeni incapabilă să gândească.

— Toate fetele se duc la *întâlniri*... în timp ce eu sunt obligată să mint și să mă duc pe furiș, chiar și cu băieți *drăguți* ca Brian...

— Cine e *Brian*? se interesă, răstit, mama ei.

Mâinile îi tremurau de enervare.

— Ce importanță are? E de-a dreptul grozav, dar tu nu mă lași să mă întâlnesc nici cu *el*!

— Dar am impresia că te descurci foarte bine și-așa, curvăsărind ca...

Mama ei se întrerupse brusc.

Chloe nu făcu decât s-o fixeze, cu ochii ca doi cărbuni aprinși. Nu mai auzea nimic: valuri de sânge și de furie i se urcau la cap. Pentru prima oară, de când nu mai era copil, simțea nevoia aproape copleșitoare de a-și lovi mama.

— Ia-ți. Înapoi. Cuvintele.

Doamna King își mușcă buza.

— Îmi... pare rău. N-am vrut... am fost mult prea brutală. Îmi cer scuze. N-ar fi trebuit să vorbesc așa cu tine.

Degetele ei se tot jucau cu cercelul din argint, lucrat manual, din urechea stângă, trăgând întruna de el.

— Și acum o să-mi servești întregul discurs despre „cât de greu e să fii o mamă singură”, nu-i așa? se răsti Chloe.

— Nu, eu...

— Ai de gând să-mi „interzici” să merg la întâlniri și când o să fiu la facultate? Doamne, Dumnezeule, mamă, am *șaisprezece* ani. Am un serviciu. Iau calificative bune la școală. Din ce carte tâmpită de popularizare ai mai scos și porcăria asta cu „fără întâlniri”?

— N-a fost dintr-o carte! replică doamna King, ridicând iarăși tonul.

Apoi, se lăsă pe călcâie, părând dintr-odată istovită, și toată energia și furia i se scurseră de pe chip.

— A fost ultimul lucru pe care mi l-a spus tatăl tău, înainte să dispară. M-a pus să jur că n-o să te las niciodată la întâlniri.

Chloe rămase cu gura căscată, dar nu găsi nimic de spus. Bărbatul pe care-l idealizase, simțindu-i lipsa timp de doisprezece ani, tocmai el era răspunzător pentru toate astea?

— E o *porcărie,* mârâi ea.

Se răsuci pe călcâie și se repezi glonț pe lângă mama ei.

— Chloe, stai…

Intră în baie și trânti ușa după ea.

— La naiba! zbieră de-acolo.

Își strânse pumnii până când degetele începură s-o doară rău. Făcu un pas înapoi, vrând să și-i repeadă în ușă.

Și atunci se opri.

În locul în care-i fuseseră unghiile, avea acum gheare. Albe și ascuțite și curbate și frumoase, exact ca de pisică.

27 Abreviere uzuală pentru *be right back* (*revin imediat*) în conversațiile pe internet (n. tr.).

Unsprezece

STĂTEA COCOȚATĂ PE UN GARD din sârmă și privea luna.

Acum îi era ușor să stea așa, pe podul piciorului, doar atingând cu mâinile cadrul. Acum, când *știa* că e diferită.

„M-a pus să jur că n-o să te las niciodată la întâlniri...”

De ce? Oare el să fi știut ceva? Să fi avut legătură cu ghearele?

Chloe își ridică o mână și și-o privi, încercând să le facă să reapară, prin puterea voinței. Își îndoi articulațiile degetelor. Se strădui să-și rememoreze furia resimțită atunci. *Ce-a spus ea, de mi-am ieșit din fire?*

Curvăsărind ca...

Ssss...

Cu un zgomot aproape insesizabil, ghearele ieșiră. Păreau să fi țâșnit direct din os, puternice și robuste, ca o extensie a mâinii. Nu se îndoiră când le apăsă, iar vârfurile erau ascuțite ca lama de brici.

Xavier.

Poate că-l zgâriase cu vârfurile. Poate că erau otrăvite. Poate că-i ieșeau și atunci când era înfierbântată, nu doar când se enerva. *De-asta n-o fi vrut tata să mă întâlnesc cu băieți? Din cauză că pot să-i omor, accidental?*

În minte îi veniră cuvintele lui Brian, de atunci, de la grădina zoologică.

„Nici măcar exemplarele prietenoase... nu-și cunosc puterea, prin comparație cu a oamenilor. Pot să omoare accidental un îngrijitor când încearcă să se joace cu el...”

Dar dacă s-ar fi aflat față-n față cu mama ei, când se enervase atât de rău? Oare și-ar fi pierdut stăpânirea de sine și ar fi încercat s-o lovească? Oare și-ar fi scos ghearele, speriindu-și sau chiar omorându-și mama?

Dintr-odată, noile ei puteri nu i se mai păreau atât de amuzante. I se păreau ucigătoare.

Prin urmare, nu pot să mă pup cu băieții? Dar cu Alek a fost minunat... Nu reușea să găsească o logică.

O mie de mistere, niciunul dintre ele ușor de dezlegat. Se simți învăluită de un incredibil val de singurătate. Cu cine ar putea să stea de vorbă? Cine ar putea s-o ajute? Cine ar fi în măsură să-i spună că totul va fi bine?

Cum aș mai putea vreodată să am măcar un iubit?

El ar trebui să fie ori *îngrozitor* de tolerant și de discret, ori ar fi nevoită să ascundă totul de el.

Se ridică în picioare pe gard cu toată ușurința: poanta era să nu se gândească la ceea ce face, și să-și lase trupul în voia lui, după cum singură descoperise că poate. Acoperișul unui complex de apartamente din apropiere era exact în raza ei de acțiune. Sări.

Puterea aceea absolută din corpul său era fenomenală: când își îndoi picioarele, se simți așa cum văzuse la caii de curse, numai mușchi și viteză, fără mișcări inutile sau carne de prisos.

Puternicele ei coapse o făcură să se arcuiască lesne pe deasupra jgheabului.

Aterizarea fu puțin mai dificilă.

Chloe se răsturnă în față, uitând să-și contrabalanseze inerția. Își azvârli brațele în lături și izbuti să apuce piciorul unei vechi antene, care o ajută să-și oprească rostogolirea pe acoperiș. Rămase întinsă pentru moment pe țiglele date cu smoală, gâfâind, fiindu-i frică să se mai miște, cu picioarele atârnându-i în gol. Când, în sfârșit, se liniști îndeajuns cât să gândească limpede, își săltă sus piciorul stâng și, îndoindu-și genunchiul ca o broască, se trase în mâini până pe vârful acoperișului, trecându-și piciorul drept dincolo, astfel încât să stea călare pe el.

Nu tocmai perfect.

Deasupra ei, stelele sclipeau rece pe cerul de un albastru-închis, întunecat. Privi celelalte acoperișuri, un peisaj straniu cu țigle și olane în loc de iarbă, cu hornuri și antene pe post de tufișuri și copaci. La fel ca bolta unei păduri tropicale, era o lume pe care n-o mai observase cu adevărat până acum. *Cel puțin, nu înainte de căderea din Turnul Coit.* Iar acum, se deschidea în fața ei. Unele hornuri chiar păreau vii, cum era cazul celui zgrunțuros, de colo...

Care-i făcea semne.

Își încordă privirea. Încă de la naștere, Chloe avusese o vedere nu-tocmai-perfectă, dar, cum se întâmplase în noaptea aceea, cu tâlharul, constatase că putea să vadă mult mai limpede la lumina estompată a lunii și a cerului nocturn, decât ar fi fost normal, în realitate. Așteptă puțin, și totul i se limpezi, ca și cum ar fi privit prin vizorul unei camere digitale. Putea să vadă

cărămizile, una câte una, ca și mortarul dintre ele.

„Hornul” se alungi și se îndreptă, în timp ce persoana aceea se ridica în picioare... într-un perfect echilibru pe zidul scund care delimita acoperișul unei clădiri de apartamente de al celei învecinate. Apoi, se ghemui, ca o broască — *sau ca o pisică* — și sări pe deasupra golului, până pe clădirea următoare, aterizând astfel încât mâna lui — după siluetă, părea să fie mai degrabă un „el” — să atingă acoperișul în același timp cu tălpile, ajungând într-o poziție ghemuită similară.

A, așa ar fi trebuit să fac, se gândi ea, într-o doară. *Să-mi distribui greutatea între picioare* și *mâini, astfel încât...*

Și atunci înțelese.

Acesta era el. Cel care-i trimisese bilețelul. *Un prieten.*

Așa cum stătea ghemuit, semăna foarte mult cu un motan așezat pe labele din spate, cu brațele și palmele între picioare, urmărind-o cu privirea. Probabil că era îmbrăcat complet în negru, și-și ținea mereu fața în umbră. Își ridică o mână... *o labă.* Ea ce mai aștepta?

Chloe privi în jur. Lângă clădirea pe care se afla ea se afla o alta, cam la trei metri distanță. Un ranch urât, modern, ca al ei, cu acoperișul dat cu smoală. Porni spre el, dar apoi se opri, speriată. Își ridică privirea: el încă o urmărea. Trase aer adânc în piept și sprintă.

În ultima clipă, se săltă și, în loc să se ridice ca un săritor în înălțime, se întinse, aproape ca pentru un plonjon de la trambulină. Zări iarba, trotuarul și umbrele trecând mult prea repede dedesubtul ei Apoi, palma ei stângă atinse

acoperișul, și tălpile o urmară, aterizând într-o poziție perfect ghemuită.

Chloe își ținuse respirația. Acum, expiră ușor și-și dădu seama că era... *entuziasmată.* Fusese ceva asemănător celei mai grozave prăbușiri din montagne-russe, în parcul de distracții, dar fără să mai aibă nevoie de mașini. Ci numai de ea. Întoarse capul să privească spre silueta umbroasă de peste drum.

El îi făcu un semn aprobator cu degetul mare ridicat, aplecându-și capul într-o parte. Apoi sări de pe acoperiș de cealaltă parte, dispărând din vedere.

— Nu! strigă Chloe, căutând disperată cu privirea o cale mai rapidă de a ajunge acolo, dar nu existau clădiri care să se întindă și deasupra străzii, sau copaci de care să se folosească pentru traversare.

Așa că sări spre sol — fără să se mai gândească, de această dată; exact ca atunci când se hotărâse să *cadă* — și să lăsă să alunece în jos pe perete, aterizând fără să scoată vreun zgomot. Palmele i se lipiră, desfăcute, de betonul pietros.

Traversă în fugă strada până de cealaltă parte a clădirii. Un singur stâlp lumina slab o parcare pustie, cu porțile închise. Cineva pictase cu sprayuri multicolore un enorm tag[28] pe zidul care o închidea pe partea opusă. Un flacon din plastic se rostogolea pe asfalt, împins de o briză imperceptibilă. În afară de el și de un panou care făcea reclamă pentru cauciucurile Hancook, nu mai era nimic altceva acolo.

Și acum, ce ar trebui să fac? Timp de câteva minute, i se păruse că ar fi ca un fel de prieten necunoscut, capabil de aceleași lucruri ca și ea... și de ceva în plus. Unul care ar putea să-i spună

cine e ea, și de ce erau astfel. Ce însemnau toate acestea...

Ssst.

Se auzi un râcâit abia sesizabil undeva deasupra ei. Chloe își ridică privirea și-l văzu, ghemuit în vârful unui stâlp de care era fixat cablul pentru troleibuzele Muni. *Aș fi putut să traversez așa strada, fără să mai cobor... dar nu e periculos?*

Ca și cum ar fi vrut să-i răspundă la întrebare, el se ridică în picioare și, cu multă precauție, sări pe unul dintre cabluri, astfel încât să nu fie cu picioarele pe stâlp *și* pe cablu în același timp. Apoi se lăsă pe vine și fugi cumva de-a lungul lui în patru labe, folosindu-și mâinile *și* picioarele ca să se agațe. Apoi, se săltă în vârful panoului.

— Eu cum ar trebui să *ajung* acolo?

El sări jos de pe panou, lăsându-se să cadă pe fața acestuia. Zece brazde drepte sfâșiară hârtia de sus și până jos în căderea lui, scoțând la iveală afișele publicitare mai vechi, de dedesubt.

Își folosise ghearele, înțelese ea.

Chloe se duse spre cel mai apropiat stâlp din lemn și încercă să-l cuprindă. Nimic. Întoarse capul spre omul umbrelor, iar el își încrucișă brațele, nerăbdător. *Adu-ți aminte de săritură,* se sfătui singură. *Nu te gândi. Fă-o, și-atât.* Sări în sus și se pomeni că se agață. Numai cu mâinile și ghearele. *O să am cei mai dezvoltați deltoizi,* își zise, cu îngâmfare. Când își ridică mâna dreaptă ca să se prindă și mai sus, mâna și brațul stâng îi asigurară mai departe sprijinul: ghearele i se ancoraseră adânc în lemn.

Se cățără la repezeală pe stâlp, folosindu-și picioarele în ultimul moment ca să se salte peste

firele electrice, până în vârf. Își dădu seama că pe față avea un zâmbet necontrolat. Libertatea de mișcare de care dispunea acum... putea să ajungă oriunde... *oriunde*! Acoperișuri, înălțimi, tuneluri, copaci... în toate aceste locuri mai presus de posibilitățile umane. Putea să se ascundă la infinit, sau să alerge pe cer, sub stele, în afara oricăror convenții. *Liberă.*

Alergă de-a lungul firelor, la fel ca silueta aceea întunecată, însă mult mai repede, după care țopăi pe panou, să ajungă la el. Numai că, imediat cum ateriză, el țâșni spre poartă, făcând un salt uluitor și echilibrându-se pe bara de sus.

— Hei! strigă ea, râzând.

Un miros ciudat zăbovea în urma lui. Mirosea a benzină... de parcă ar fi căzut într-o băltoacă plină cu așa ceva. *Un miros ușor de urmărit.*

Încercă să-i imite mișcările, dar până la urmă nu-i prea reuși ultima săritură: căzu în spațiul parcării, unde ar fi rămas captivă; asta, dac-ar fi fost o ființă umană normală. Se cățără pe poartă și se săltă peste ea.

Acum aș putea să dau și spargeri.

El o aștepta, cocoțat pe o cutie poștală. Dar, de îndată ce-o văzu recăpătându-și suflul, porni iarăși, alergând și sărind pe o scară de incendiu, apoi cățărându-se pe acoperiș.

A, vrei să te joci, da?

Chloe țâșni după el.

Îl urmări de pe un acoperiș pe altul, de pe un copac pe un stâlp telefonic, fără ca vreunul dintre ei să atingă pământul, până când ajunseră în parc. În mod normal, lui Chloe nici nu i-ar fi trecut prin gând măcar să intre în Golden Gate după lăsarea întunericului... dar, în mod evident, ea nu mai era acum o persoană

normală. *Și, în plus, m-ar apăra el, dacă s-ar întâmpla ceva.* Chloe era sigură de asta.

În cea mai mare parte, era pustiu. Strălucirea stelelor nu era suficientă ca să lumineze potecile, copacii și umbrele, însă nou-descoperita ei vedere nocturnă făcea ca totul, până și cele mai negre petice de pământ din umbra cea mai adâncă, să strălucească de parcă ar fi fost scăldate în lumina lunii. Trotuarul sclipea ca o alee de basm. Ea preferă totuși să meargă pe iarbă, care din cauza frigului scârțâia sub tălpi.

El se opri pe o bancă, sub un arbore de ginkgo. Își lipi palmele de ea, ca și cum ar fi vrut să sară, însă în loc de asta se îndreptă, stând în mâini, după care se lăsă încet de partea cealaltă. *Eu n-am brațele atât de puternice*, fu primul ei gând, înainte de a-și da seama de tot ce făcuse deja în seara aceasta. Îl văzu cum cuprinde cu picioarele o creangă mai lăsată și apoi se ridică în copac.

Chloe se repezi, se prinse de spătarul băncii și se împinse, așteptându-se să se răstoarne și să-și zdrobească fața, brațele și trupul de lemnul ei. Totuși, reuși să-și îndrepte șoldurile când îi ajunseră deasupra capului și se pomeni stând în mâini la fel de ușor ca un artist de circ.

Deodată, se auzi un bufnet și toată greutatea planetei se lăsă peste picioarele ei, făcându-i genunchii să i se îndoaie și să-i ajungă aproape până la bărbie. Și, la fel de repede, dispăru. Chloe își pierdu echilibrul și se răsturnă pe pământ.

Când se ridică, auzi un râs încet, primul sunet venit din partea lui. Stătea la câțiva metri mai încolo, cu brațele încrucișate: sărise jos din

copac și-și folosise mâinile și picioarele în chip de trambulină.

— Amuzant, rosti ea cu voce tare.

El se întoarse și porni din nou în fugă.

Chloe îl urmă, direct printre copaci și tufișuri, în care probabil că se ascunseseră, de-a lungul anilor, mii de tâlhari și de violatori. El țâșnea de la o umbră la alta, uneori într-un copac, alteori peste câte un tufiș, permanent menținându-se la oarecare distanță față de ea. Mirosul i se mai risipise: dacă-l pierdea din vedere, totul se sfârșea.

Deodată, se văzu ajunsă în celălalt capăt al parcului, în fața ieșirii. El nu se vedea nicăieri, iar dâra de miros dispăruse.

Chloe privi în jur, în sus, prin copaci, și în jos, pe trotuar, să vadă dacă era ascuns pe undeva, așteptând-o, pregătit s-o provoace la o nouă alergare. Dar, după cinci minute, tot niciun semn.

— Haide, îl strigă, pe un ton plângător. *Te rog.*

Acum, că emoția și fiorii urmăririi se risipiseră, se simțea dintr-odată pierdută. Nimeni altcineva decât vechea și banala Chloe King, singură.

Porni înapoi pe unde venise, pe drumul cel mai scurt spre casă, prin parc, dezamăgită și tristă.

Și atunci, zări stejarul.

Cam la un metru și jumătate înălțime, scoarța îi fusese ruptă în fâșii de o vietate cu gheare mari, violent și adânc.

Iar sub ea, trasată cu grijă de o singură gheară, era o față zâmbitoare.

28 Termen din jargonul pasionaților de graffiti, desemnând un anume model prin care se individualizează un autor (n. tr.).

Doisprezece

CÂND PRIMI ÎNAPOI TESTUL din mâna doamnei Abercrombie, Chloe se văzu nevoită să-și aducă aminte un lucru: *superputerile de felină nu includ și talentul la trigonometrie.* Pe partea de sus a foii, era un D mare și urât, cu roșu. O parte din ea era total dezinteresată; acum, viața ei implica alte lucruri, mai importante, cum ar fi jocurile nocturne de-a v-ați ascunselea, și faptul că nimeni altcineva din clasă nu mai era ca ea. Lucruri ca descoperirea secretelor din trecutul ei, și a ceea ce se întâmplase, în realitate, cu tatăl său.

Dar, cu gheare sau nu, Chloe tot Chloe rămânea, așa că își calculă în minte cam cât de bine ar fi trebuit să se comporte pe tot restul perioadei de notare, ca să-și readucă media la un B respectabil. Privi pe furiș spre lucrarea lui Paul și resimți o satisfacție răutăcioasă. El chiar *învățase*, dar nu luase decât un C.

Când se auzi soneria, se ridică și plecă în grabă, adresându-i lui Paul un „salut" rapid din mers... însă el deja se repezea spre Amy, care-l aștepta afară, pe coridor. Din fericire, era și Alek pe-acolo, așteptând-o pe Chloe.

— Hei, mamacita, zise el. Ce faci *tu*?

Combinația de spaniolă cu Joey din *Prietenii*, pronunțată cu un ușor accent rusesc, era ridicolă, însă înfățișarea lui sexy făcea

oricum ca orice spunea să fie greu de luat în serios.

— Bună, îi răspunse.

Spre deosebire de majoritatea celorlalte cupluri din liceu — mai ales de Amy și Paul — Chloe și Alek nu se sărutau când se întâlneau după ore. De fapt, ei nici măcar nu alcătuiau un „cuplu”… ceea ce, într-un fel, făcea ca relația dintre ei să pară și mai sexy. Stăteau aproape unul de celălalt, fără să se atingă, cu doar câțiva centimetri distanță între fețe.

— Ai vrea să ieșim din campus la prânz, eventual? propuse el.

Chloe stătu puțin să se gândească: era o situație tipică de nu-nu, risca să fie pedepsită, dar afară *era* o vreme frumoasă.

Numai bună pentru un picnic cu un atrăgător licean rus. Se imagină împreună cu el pe o coastă de deal, sub un copac, în mâini cu un Roșu Delicios, sau chiar două, o scenă cam între Grădina Raiului și altceva mai terestru, cum ar fi culesul merelor. *Păcat că nu există astfel de locuri pe-aici.*

— Absolut, răspunse, ajungând la concluzia că va trebui să se mulțumească și cu un McDonald’s.

* * *

Era ieșirea cea mai apropiată de un rendez-vous din câte avusese vreodată cu Alek, își dădu seama Chloe. Relația dintre ei era oarecum inversată. Și nici vorbă de coastă de deal relaxantă, bucolică: doar o bancă în fața la McDonald’s, iar prin aer plutea un puternic miros de *prăjeală*. Bine măcar că era vreme frumoasă.

— Și… cum a fost copilăria, în Rusia?

Alek ridică din umeri. Își manevra cu grijă cheeseburgerul, desfăcându-i ambalajul și înfășurându-l în jurul sandvișului, astfel încât să nu-l atingă nicidecum cu degetele. De îndată ce-l văzu pregătit așa cum se cuvinte (și cu o oarecare eleganță, constată Chloe), totuși, deschise gura mare și-și îndesă în ea cât putu de mult, ca orice adolescent normal.

— McDonald's-urile de acolo sunt nașpa, zise el, cu gura plină. Nu se pricep deloc la cartofi prăjiți.

Apoi stătu puțin pe gânduri.

— Totuși, shake-urile au fost mai bune.

— Eu vorbesc *serios*, Alek!

— Și *eu* vorbesc serios. Chiar sunt mai bune. Nu doar milk shake-uri de la McDonald's, totuși. Numai înghețată și lapte.

— Da...? Și...? îl îmboldi Chloe.

— Și? A fost nașpa. Nimeni nu are bani, în afara Noilor Ruși. Mafia. Toți ceilalți... în fine, pe cei mai mulți, un bilet de film îi costă cât salariul pe-o lună. Iar salariul pe o lună, la majoritatea, e de cam cincizeci de dolari. Multă lume nu-și permite să mănânce carne în fiecare zi. Așa că beau mult, înțelegi?

Își îngustă ochii și, doar pentru o clipă, Chloe avu impresia că zărește în ei ceva mai profund, ceva trist. Însă momentul acesta trecu și el scutură din cap.

— Mulți încep de la vârste fragede. Pun pariu că i-aș putea băga sub masă pe idioții ăștia de fotbaliști. Dar n-o fac, adăugă, dându-și importanță.

Alek cântări cu privirea ceea ce-i mai rămăsese din cheeseburgeri și din cartofii prăjiți, parcă vrând să se decidă ce să atace în continuare.

Chloe își înmuie un singur cartof pai în ketchup și începu să-l ronțăie încet.

— Cum de reușești să-ți păstrezi înfățișarea asta feciorelnică? îl întrebă.

— Prin sex, răspunse el prompt, începând să-și pregătească un nou burger.

Între timp, luă câțiva cartofi prăjiți *cu un șervețel...* și-i mușcă, decapitându-i. Apoi își azvârli în gură restul. Totul, fără să-i atingă. Chloe fu ispitită să-l întrebe dacă era un obicei rusesc, sau doar suferea de vreo tulburare obsesiv-compulsivă.

— Nu, glumeam doar, zise în cele din urmă. Totuși, pot să spun că mănânc mult.

— Cum era în St. Petersburg?

— Ha... în Leningrad? Ei, e un oraș frumos, pentru unul din Rusia, cel puțin, dar nu ca San Francisco, normal, adăugă, repezindu-și brațul ca și cum ar fi vrut să arate cea mai evidentă frumusețe din lume, însă ea nu-și dădu seama dacă se referă la cer, la ceață, la pod, la apă, sau la altceva. Multe domuri și turle, continuă Alek. Aurii acum, în urma lucrărilor de restaurare. Vara, e lumină până la două dimineața, iar soarele stă la orizont în tot acest timp, foarte drăguț. Dar, la drept vorbind, e cam naspa.

— Eu credeam că e greu să emigrezi, zise ea, încercând să-i smulgă și alte mărturisiri.

— Am și *eu* un unchi bogat.

— E dintre... Noii Ruși?

— Mda, ceva de genul ăsta, răspunse el, privind întristat ambalajele și farfuriile goale.

— Învață-mă ceva pe rusește, ceru Chloe, întinzându-se pe jos și ridicându-și privirea spre el.

— *Pajalusta*, zise Alek, aplecându-se în față până când nasurile aproape li se atinseră.

— Asta ce înseamnă? îl întrebă în șoaptă.

— Te rog, răspunse el, după care o sărută.

Ar trebui să fac așa ceva în fiecare *zi*, se gândi Chloe, în timp ce aștepta autobuzul spre casă. Deși Alek nu se dovedise a fi cine știe ce gânditor, sau filosof, sau... ăăă... cineva cu un trecut misterios, sexy, chinuit... oricum *se pricepea* grozav să sărute. Restul zilei de școală trecu ca prin ceață: culorile chiar i se părură mai vii, iar viitorul, mai optimist.

Și atunci, își făcu apariția Amy.

— Vrei să ne întâlnim diseară?

Chloe avu nevoie de câteva clipe ca să-și revină la realitate, după ce fusese smulsă cu brutalitate din visarea ei cu ochii deschiși.

— Hm, ce? Nu, mersi. Chiar trebuie să lucrez la trigonometrie. Sunt în zona minată, răspunse, cu răceală.

Amy o fixă îndelung cu privirea, ca pe un exponat de muzeu pe care încerca să-l analizeze.

— Care-i problema cu tine, în ultima vreme?

— Problema cu *mine*? ripostă Chloe.

Simți o mâncărime în buricele degetelor, pe măsură ce-i creștea enervarea; ridică din umeri și-și tot mișcă mâinile până când îi dispăru. *Să-i sfâșii prietenei mele fața cu ghearele.* Asta *ar fi o cale bună de a pune capăt unei dispute. Mai ales sub ochii întregii școli.*

— Dar *ieri* ce-a fost? zise. Când ți-am trimis mesaj că te aștept la prânz și mi-ai tras clapa de-a binelea?

— Nu ți-am primit mesajul, negă Amy, cu promptitudine.

Însă în vocea ei se simțea o urmă de îndoială.

— Verifică-ți e-mailul, o îndemnă Chloe. Haide. Verifică-l.

Exagerând fiecare mișcare, cu gesturi nerăbdătoare, parcă vrând să dea de înțeles că n-avea timp de pierdut cu astfel de prostii, Amy își scoase telefonul cu un aer teatral și apăsă butoanele.

— Vezi? Nu e nici... *au*! exclamă, și îi căzu fața. Ăsta.

— „Ăsta"? Prin urmare, l-ai *primit*!

— Aveam de gând să mă revanșez, rosti Amy, nepăsătoare. Eu și cu Paul am avut treabă. Am...

— „Eu și cu Paul am avut treabă"? Dar ce-ați făcut? Ați lucrat la ziar, sau — hm, dă-mi voie să ghicesc — v-ați giugiulit?

— Tu...

— „Tu și cu Paul" *mereu* aveți câte ceva de făcut. Parcă ați fi un tot unitar, și ați uita complet de orice altceva.

— *Ah*, prin urmare, asta e, replică Amy, clătinând din cap. Ești geloasă, te simți singură... de-asta te tot curvăsărești cu tâmpiți ca Alek?

Din nou, cuvântul acela. *Phii, când mă gândesc că unul dintre „iubiții" mei nici măcar nu vrea să mă sărute...* Deschise gura, să-i facă scandal *de-a binelea* lui Amy.

Dar, când îi veniră în minte celelalte aspecte din viața ei — ghearele, misteriosul ei prieten nocturn, Brian — își dădu seama cât era de ridicolă cearta dintre ele. Se întâmplau lucruri mult mai importante, iar Amy o cam părăsise din ziua căderii din turn. *Nu* merita osteneala.

— Faci ce vrei. Uite că-mi vine autobuzul.

Îi întoarse spatele și plecă, lăsând-o pe Amy cu gura căscată și fără grai.

Simțea nevoia să discute cu cineva despre asta.

Chloe bătuse în retragere în mod repetat din discuțiile în contradictoriu, de dragul prieteniei lor… și totuși, Amy continua s-o trateze ca pe personajul negativ. Nici măcar nu putea să vadă cum se comportă! *Mi-ar plăcea mult să-ți povestesc despre ce se-ntâmplă în viața mea*, se gândi Chloe, cu amărăciune, *dar tu chiar nu pari prea interesată.*

Alek i-ar spune probabil să nu dea atenție, că nu e ceva prea important. Ea ar fi vrut să se plângă, și să mediteze, totuși; nu *voia* s-o ia în glumă și să nu se mai gândească. Voia să înțeleagă.

Își scoase telefonul și formă numărul lui Brian. Dacă-l suna numai o dată, își zise, putea oricând să-i spună mamei ei că era cineva de la care avea nevoie de o temă pentru școală, sau un coleg dintr-o grupă de studiu, sau ceva asemănător.

— Sunt Brian.

Răspunsul fusese atât de scurt și de direct, încât la început Chloe fu cât pe ce să nici nu-i recunoască vocea. Suna foarte profesional: concis, dar nu infatuat.

— Uau, nu cumva am nimerit la Enron, sau așa ceva?

— A, Chloe! Nu…

Izbucni în râs, semănând ceva mai mult cu el însuși.

— Nu, doar că aștept răspunsuri de la *toată lumea*: de la grădina zoologică, de la administrația parcurilor, de la protecția animalelor… până și de la ocolul de vite.

— Recesiunea asta, comentă Chloe, așa cum își auzise mama și prietenele ei discutând pe această temă.

— Nu-i așa? oftă el. Așadar, ăăă, vrei să-ți dau tiparul acela, da?

Chloe uitase complet de tipar.

— Nu, răspunse, întunecată. Nu cred c-o să mai am nevoie de el.

— A! exclamă Brian. Părea nedumerit... dar nu cumva era și *ușurare* în glasul lui?

— Dar tot mi-ar face plăcere să te revăd.

— Mda? întrebă el, prudent.

— Mda, răspunse, râzând. N-ai vrea să mergem undeva diseară?

— Diseară?

Făcu o pauză, ca și cum și-ar fi consultat ceasul, sau calendarul, sau altceva.

— Hm, zise apoi, diseară nu e tocmai *grozav*... trebuie să mai expediez o grămadă de scrisori și de CV-uri și de aplicații și alte chestii. Vreau să ajungă cu corespondența de mâine.

Chloe simți niște pișcături în urechi. Era ceva neobișnuit în felul în care vorbea el, unele pauze ciudate... fie că era datorită noilor și ascuțitelor ei simțuri, fie doar intuiției, avea senzația că el o minte. *Ce se-ntâmplă cu el? Pare să fie interesat, dar mă tot îndepărtează.*

Și atunci îi veni în minte.

— Ai o iubită, nu-i așa?

— Ce?

— Spune-mi adevărul. Ai o iubită.

— Nu! *N-am nicio iubită*, răspunse el cu un soi de exasperare. N-am avut așa ceva de *luni de zile*. De ce?

— Pari doar că... nu știu... că nu-ți convin toate astea.

El râse încetișor.

— Chloe... Nu asta am în intenție. Doar că sunt oarecum pedant și obsesiv când vine vorba să-mi stabilesc un scop și un program al meu.

Sunt ca un șobolan, înțelegi? Nu primesc mâncare până nu mai trimit o scrisoare.

— Aha, zise Chloe, privind jenată în jur, însă nimeni dintre cei din autobuz nu trăgea cu urechea. Îmi pare rău, continuă. Am avut o zi cam ciudată. Tocmai am tras o ceartă zdravănă cu cea mai bună prietenă a mea, Amy...

Până la urmă, ceva se rupse înăuntrul ei. Înghiți în sec, străduindu-se să-și oprească lacrimile care începeau să se formeze. Întoarse fața spre fereastră și se frecă la ochi cu încheieturile degetelor, vrând parcă să le strivească.

— Și, ce s-a întâmplat?

— Nu mare lucru, șopti ea, încercând să nu se simtă din voce că-i vine să plângă. Doar că... *Mi-au apărut ghearele astea noi, e biletul ăla care spune că viața mi-ar fi în pericol...* Amy s-a cuplat cu celălalt bun prieten al meu, și nu mai are timp pentru mine, și nici măcar nu-și dă seama cât de afurisită a devenit.

Era o senzație ciudată, s-o spună așa, cu voce tare, în sfârșit. O tot gândise de o vreme, însoțind-o cu toate acele îndoieli de sine care vin odată cu prea multă introspecție. Acum, însă, suna a ceva *real*. Și, chiar mai ciudat de-atât: el o întrebase ce s-a întâmplat. Întrebase despre ce s-a întâmplat între o fată cu care nu fusese decât la un singur rendez-vous, și cel mai bun prieten al ei, pe care el nu-l cunoscuse niciodată. Și părea chiar sincer interesat. De parcă i-ar cam fi păsat.

— Îmi pare rău. Adică, sigur că vreau să te văd diseară.

Chloe zâmbi printre smiorcăieli.

— Poți să... ești liber acum?

Nu voia să-i spună cât de dură fusese mama ei cu ea în ultima vreme: prea suna a liceu. Ca și cum ea ar fi fost fetița deloc stăpână pe destinul ei, sau pe viața ei de zi cu zi. *Ceea ce și e adevărat, dar e mai distractiv să visezi.*

— Mda... vrei să ne întâlnim la cafeneaua aia de lângă terenul pentru joacă, vizavi de Peet's?

— Ar fi grozav. Ajung în câteva minute.

— OK, mă găsești acolo.

Coborî la următoarea stație și-și sună mama, anunțând-o că trebuie să rămână după ore, pentru ceva meditații la trigonometrie.

Douăzeci de minute mai târziu, stătea cuibărită într-un scaun vechi, comod, dar jerpelit, sorbind dintr-o cană de supă de roșii, iar Brian era așezat vizavi de ea și o privea preocupat. *Aș putea să mă obișnuiesc cu asta*, se gândi Chloe. Chiar dacă proprii ei prieteni erau — *fuseseră* — foarte drăguți, Brian își concentra atenția asupra ei într-un fel pe care nu-l mai cunoscuse până acum. Căciulița cu urechi de pisică zăcea pe masă între ei, iar părul lui Brian, în loc să fie turtit și unsuros, ca atunci când porți ceva pe cap, i se ridicase în smocuri zburlite, șatene, prin care Chloe tânjea să-și treacă degetele, netezindu-le. Avea la el o altă carte de data aceasta, o culegere de nuvele semnate de Eudora Welty.

— Sună prostește, știu, zise ea, străduindu-se să nu se smiorcăie. Dar Amy a fost mereu o constantă în viața mea. Tata dispare, rămâne Amy. Mama se transformă într-o pacoste desăvârșită, o am pe Amy. Doar că ea *nu mai e* acum lângă mine, știi? Nu pot să mă bazez pe ea. Nici măcar nu-mi mai răspunde la mesaje. Și mai sunt... și alte lucruri în viața mea, lucruri

despre care aș vrea să-i povestesc… Lucruri despre care categoric că am fi discutat, dacă situația ar fi fost, știi, normală.

— Ce fel de lucruri?

Chloe avu un moment de ezitare. Simțea o nevoie aproape dureroasă de a discuta cu *cineva*, iar Brian părea să fie genul de persoană care ar fi manifestat înțelegere, de îndată ce i-ar fi dat crezare. Numai că era un secret *important*, și cam prea devreme. Poate că *puțin* ar merge să-i spună…

— Păi, cum să-ți zic, am căzut din Turnul Coit, declară ea, exact la fel de abrupt pe cât o făcuse și față de mama ei.

Brian făcu ochii mari spre ea.

— Adică, ea a fost acolo, și toate alea, și m-a dus cu Paul la spital…

— Cum adică, ai „căzut din Turnul Coit”? vru să știe Brian.

— Adică, am căzut, răspunse Chloe, mimând cu degetele și cu ajutorul râșniței pentru piper cum merge cineva și cade de sus.

— Din vârf? Ce, făceai escalade?

— Da, din vârf. Nu, nu făceam escalade. Doar pe fereastră.

Brian o privi concentrat timp de alte câteva momente. Chloe începu să se simtă puțin stânjenită.

— Și ești… bine?

— Destul de, îi răspunse, ridicând din umeri și încercând să pară nonșalantă. Dar, auzi, era vorba despre mine și *Amy.*

— Și nu despre faptul că n-ai *murit*?

— Cred că am fost foarte aproape, recunoscu Chloe, gândindu-se la cele întâmplate și întrebându-se cam cât din ele i-ar putea dezvălui. Eram în locul acela, zise, și totul era

întunecat, și mă simțeam, într-un fel... *împinsă* înapoi la viață. Ca o altă cădere, dintr-un loc foarte înalt.

— I-ai mai povestit cuiva despre asta?

— Păi eu tocmai de-aia mă văicăresc! se răsti Chloe. Știi, Amy a fost *acolo* când am căzut, și niciodată n-am avut măcar ocazia să discutăm între noi. Despre ce... s-a întâmplat, sau a părut să se întâmple. E oarecum bizar și personal, știi? Chiar nu voiam să discut despre asta cu oricine altcineva. În plus, ea crede în supranatural și alte chestii, așa că, știi, în mod sigur ar fi avut unele idei despre toată povestea.

— Pot să-mi dau seama de ce nu te-ar trage ața să vorbești față de oricine altcineva... Și probabil că nici n-ar trebui, de fapt, adăugă el, sorbind din cafea.

Era cafea americană, simplă. Neagră. Nu tu zahăr, nu tu lapte, nu tu nimic. Lui Chloe i se părea ceva oarecum sexy: aspru, masculin. Nu mai văzuse pe nimeni s-o bea astfel, în afara medicilor din tura de noapte.

— Prietena ta nu pare să fie foarte cerebrală, zise el, trăgând aer în piept și părând că se forțează să revină la subiect.

— Ea n-a fost niciodată... *cerebrală*, răspunse Chloe, oprindu-se puțin să reflecteze. E introvertită și oarecum egocentrică, dar dintr-odată îți apare ca din pământ și-ți face un lucru nemaipomenit, când te aștepți mai puțin.

Cum a fost când a chiulit de la școală în ajunul zilei tale de naștere.

— Pe Paul nu pari să-l învinuiești la fel de mult, sau să vrei să spui prea multe despre el, remarcă Brian.

— El e... un altfel de „cel mai bun prieten”, bănuiesc, zise Chloe. E mereu prezent, e unul cu

care poți să stai la televizor ore întregi fără să schimbi o vorbă, și asta e bine. Sau să stai în tribună și să faci bășcălie de sportivi. Iar câteodată se deschide un pic, și nu are probleme dacă e să considere că anumite lucruri sunt frumoase, cum ar fi arta, sau natura, sau altele. Dar el nici măcar nu mai vorbește la fel de mult ca altădată; e mult mai introvertit și mai dificil. Aproape rece. De când cu divorțul, încheie ea, cu stângăcie.

Brian nu spuse nimic, ci doar înălță sprâncenele, la modul *ei, na*!

— Dar *eu* am nevoie și de Amy, zise Chloe, cu o voce firavă.

Brian râse.

— Normal că ai. *Ea* e cea care pare că nu se adaptează, sau că nu-și găsește timp pentru tine. Ai încercat cumva să i-o spui?

— Hm, oarecum. E greu cu chestiile astea emoționale și lacrimogene când deja există o distanțare, și când ești supărat pe cineva.

Schimbă subiectul, dintr-odată stânjenită.

— Și, așa, hm, cum merge vânătoarea de slujbe?

— Ah, exclamă el, aplecându-se peste cafea.

Ochii lui căprui se îngustară și se înnegriră, de parcă ar fi încercat să și-o reîncălzească la căldura lor. Pentru doar o clipă, nu mai semăna cu veselul și sensibilul de Brian. Semăna cu o persoană întru totul altfel, una mult mai supărată.

— Groaznic, zise apoi. Și tata... tata n-aș putea spune că mi-ar ușura-o cumva.

— De ce?

— Îmi ține predici. Îmi trimite scrisori. Mă avertizează cu privire la viitorul meu, enumeră Brian, oftând. E foarte victorian, de genul

autocrat-la-masa-de-dimineață. Vrea ca eu să fac ceva productiv cu viața mea. Ca, de exemplu, să mă ocup de afacerile familiei.

— Adică?

— Lucruri. Foarte. Plictisitoare. O companie de securitate... de fapt, un imperiu corporativ: orice, de la furnizarea bodyguarzilor, până la sisteme de alarmă... în principal, chestii corporative.

— Bodyguarzi? Sună interesant! exclamă Chloe, aplecându-se în față.

Și-l închipui pe Brian în ceva gen *Matrix*, negru, din neopren, cu bocanci din piele. Dintr-un anume motiv, nu putea tocmai să *nu* vizualizeze și căciulița cu urechi de pisică, însă restul imaginii era extrem de sexy.

— În majoritatea timpului, se ocupă de contracte. Negociază, încheie acte cu clienții importanți, întâlniri, ședințe de analiză a companiei, concedieri... rahaturile obișnuite din firme, adăugă, cu un zâmbet șters. *Pe lângă* vestele Kevlar, și Tasere, și arme. De aici, și scăderea bruscă a interesului meu față de întregul departament de pescuit și vânat: ai auzit despre felina pe care trebuie s-o vâneze acolo, în L.A.? Nu e deloc genul meu. Înapoi la puști, și alte arme, iar? Nu, mersi.

— Felină? Arme?

Ce, n-ar merge și un tun cu apă? Își imagină o pisicuță în fața unei întregi trupe de asalt.

— O pumă, îi explică Brian, râzând.

Era ca și cum ar fi putut să știe exact ce-i trecea ei prin minte. Chloe se pomeni îndrăgostindu-se un pic și mai mult.

— Oribil, zău așa, continuă el. A atacat un tip care făcea jogging de unul singur, noaptea, prin munți. E într-o stare destul de gravă.

— Dar ce căuta să facă jogging de unul singur, noaptea, pe teritoriul pumelor? întrebă Chloe, puțin răutăcioasă.

— Nu era într-un parc protejat, sau altceva. Omul locuia într-un complex nou de apartamente, pe care l-au construit lângă parc, și doar făcea jogging în jurul cartierului.

— Adică pumele ar trebui să știe precis unde li se termină lor parcul și unde încep străzile cu circulație publică, și să evite ronțăirea hamburgerilor umani, mari și suculenți, care se plimbă pe teritoriul lor? Și pentru asta trebuie s-o ucidă?

Ridica tonul pe măsură ce vorbea.

— Chloe, zise Brian, privind agitat în jur. A fost cât pe ce să omoare un om.

— Și, apropo, a cui a fost ideea să violeze teritoriul pumelor și să construiască un complex de apartamente? vru să știe Chloe. Doamne, Dumnezeule, ei ce *credeau* c-o să se-ntâmple?

— Foarte bine, o aprobă el, n-a fost frumos să le distrugă o parte din habitat. Dar casele și apartamentele sunt acum *acolo*. Nu pleacă nicăieri. Și atunci, cum mai împiedici pumele să-i atace pe oameni?

— Cu garduri înalte? Cu afișe pe care să scrie „Nu face jogging noaptea de unul singur, dobitocule”?

— Tu chiar nu simți nimic față de omul care aproape că a fost omorât? o întrebă Brian, încet.

— Ba sigur că da, oftă Chloe. Bietul idiot nu făcea nimic incorect… în afară de faptul că și-a cumpărat un apartament nou, recent construit, în dauna unui parc natural, ceea ce merită *cumva* pedepsit. Dar hăituirea și omorârea pumei să fie soluția corectă?

— Problema este că nu se mai teme de oameni, și le cunoaște acum gustul sângelui.

— Așa că trebuie să exterminăm orice vietate care nu se mai teme de noi. Bravo nouă, maimuțe evoluate! pufni Chloe.

— Ți-am *zis* că nu mai vreau să lucrez pentru ei, bâigui Brian, în apărarea lui.

Clătină din cap, făcu un semn de îndepărtare cu mâna și schimbă subiectul.

— Dar *tu*? Tu ce vrei să te faci, când o să fii mare?

Chloe oftă din nou.

— Nu știu. Am cam tăiat de pe listă vedeta rock și starul de film. Mie chiar îmi place să lucrez la Pateena, să-mi fac de lucru cu țoalele și toate celelalte. Să văd ce cumpără lumea, și de ce.

— Așadar, designer de modă?

Ea izbucni în râs și scutură energic din cap, știind că arată foarte drăguț când se mișcă așa și îi flutură părul.

— Nu, asta e Amy. Ea e cea stilată și îndemânatică. Mereu vorbeam să ne unim într-o zi, după ce terminăm școala, să lucrăm împreună... hm, asta când o să renunțe, în sfârșit, la visul ei de a deveni poetă. Ea să deseneze modelele, iar eu să conduc magazinul, sau compania: să fac angajările, să-l amenajez, să țin contabilitatea...

Ochii îi deveniră visători, apoi se îngustară.

— Iată de ce mă enervează că Lania e lăsată să lucreze la casa de marcat. Nu se pricepe, și eu chiar vreau neapărat să învăț și latura asta.

Chipul lui Brian fu, pentru o clipă, de nepătruns.

— A, e vorba despre fata care tot râde de cum mă îmbrac eu?

— Mda, pufni Chloe. Ce mai relații cu clienții, nu?

— Nu, o aprobă Brian. Așadar, vrei să-ți iei o slujbă în comerț, după ce termini școala?

— Ce, ai înnebunit? îl apostrofă Chloe, râzând. Mă duc la facultate, tembelule. Mama e avocată. Mă omoară dacă nu mă duc. Și, în plus... comerțul nu e tocmai cea mai bună cale de a-ți realiza ambițiile de viață. Nu cred că domnul sau doamna Gap[29] au pornit la drum visând din spatele unei tejghele, cu cinci dolari și jumătate pe oră. Mă duc la facultate, și dac-o să mai vreau s-o fac și pe-asta, îmi dau și masterul... nu asta faci și tu?

Brian ridică din umeri.

— Bătrânul meu spune totdeauna că masterul nu e decât un miraj pentru cei care vor să tragă de timp. Dar e demodat și cam idiot.

Chloe îl fixă cu privirea, dându-și seama de ceva.

— Tu ești primul din familie care merge la facultate?

Brian se îmbujoră.

— Încă n-am ajuns acolo. Iar asta e o parte a problemei. Tata e înverșunat împotriva ideii. E de părere că ar fi bani aruncați și că nu înveți nimic *adevărat*. Iar tu ești o fată cu destulă intuiție, știai?

Chloe zâmbi, dar când îi susținu privirea pentru un moment, el întoarse capul. *Asta explică și cărțile... nu erau numai ca să mă impresioneze pe mine!*

— Te simți mai bine? o întrebă el.

— Mda, recunoscu Chloe, cam în silă. Tot nu știu ce să fac în legătură cu Amy, dar bine măcar că nu mă mai înnebunește așa toată povestea. Cred... o să trebuiască să-i las un timp, ca să-și

dea în sfârșit seama de ceea ce face, chiar dacă mă simt cam singură, în momentul de față.

— Dar nu ești *complet* singură, îi atrase el atenția, cu un zâmbet șters pe buze.

Doar îi *povestise* despre turn, nu? Uite-așa. Și el nu se înspăimântase, nici n-o tratase cu neîncredere: doar o ascultase. Chloe nu-i mai spusese nimănui altcuiva, nici măcar lui Alek. *Cineva cu care să vorbesc...*

— Dacă mai ajung la un pas de moarte, dacă mai trec prin crize emoționale cu cea mai bună prietenă a mea sau mă mai cert cu mama, știu pe cine să sun.

— Sunt omul tău, îi răspunse Brian, făcându-i semn cu degetul mare ridicat și clipind complice.

Din cine știe ce motiv, gesturile lui o făcură pe Chloe să șovăie. Erau, oarecum, familiare.

— Hm, zise, un pic nesigură față de ce să facă. Bănuiesc că ar trebui s-o iau din loc, înainte ca mama să-și dea seama că am exagerat cu statul după ore.

— Mda, o aprobă el, tușind. Sigur. Oricum, mă bucur că ne-am putut întâlni.

Chiar? Chloe nu putea să-și dea seama precis.

Brian se ridică și trase masa din fața ei, ca să-i fie mai ușor să se ridice cu tot cu ghiozdanul și cu geaca, un alt gest total caracteristic pentru Brian. N-o făcuse cu emfază, nici cu gesturi teatrale, n-o făcuse cu o atitudine de ia-uite-ce-cavaler-sunt, nu-și ceru scuze pentru ceea ce unii l-ar fi putut interpreta ca pe un gest patriarhal. O făcuse, și gata. Curtoazie, fără vreun scop ascuns. *Aș putea* chiar *ajunge să-mi placă.* Excepție făcând toată povestea cu neprofitatul-de-moment. Să fi fost timid?

Ajungând afară, Chloe își înfășură de două ori fularul în jurul gâtului cu gesturi teatrale: ce putea să spună, era în plină manifestare de cochetărie, și spera că și Brian va observa asta. Era singurul proiect în materie de tricotat pe care-l dusese la bun sfârșit, cu rămășițe din coșul de lucru al mamei. Cârpăceală pe față și urâțenie.

— Vrei să ne mai întâlnim curând? o întrebă el, târșâindu-și picioarele prin frig. Nu-i obligatoriu să mergem la patinaj. Mă gândeam doar că, dacă voiai, puteam să patinăm, sau altceva...

— Sărută-mă, idiotule, îl întrerupse Chloe, conștientă de răceala aerului de toamnă, de trosnetul frunzelor moarte, de *viața* din jur.

Se întinse spre fața lui.

Brian o împinse înapoi de umeri, cu blândețe, dar ferm.

— *Ce e?* îl luă ea la rost, îmbujorată și furioasă. E din cauză că sunt la liceu, sau ce? Ești cu doar doi ani mai mare decât mine!

— Nu... da, se răzgândi el cu răspunsul, gândindu-se că avea o portiță de scăpare.

Apoi, oftă și reveni la adevăr.

— Nu, nu e asta. Eu... pur și simplu, nu pot, Chloe. Nu acum.

— De ce nu? insistă ea, bătând din picior, fără să-i pese că se comporta ca o fetișcană răsfățată.

— Îmi place mult de tine..., începu el.

— Ești gay, îl întrerupse ea. Ba nu, stai... *însurat*. De-asta mi-ai zis că nu ai o *iubită*.

— Nu sunt gay, și nu sunt însurat. Chloe, mie chiar îmi place de tine. Eu...

Tocmai își pregătea o tentativă de scăpare printr-o platitudine, însă Chloe îi aruncă o

privire amenințătoare.

— Te *vreau*, șopti el. Doar că... nu pot... chiar acum.

— Are vreo legătură cu tatăl tău? întrebă ea. Pentru că nu ne vede în clipa asta, pot să-ți spun precis.

Umerii lui Brian se lăsară brusc, și o umbră îi traversă fruntea. Pentru prima oară de când îl cunoștea, părea o cu totul altă persoană: un om torturat, măcinat de contradicții și, mai presus de orice, *înfrânt*.

— Și-acum, ce? îl întrebă, pe un ton ceva mai blând.

— Nu știu, răspunse Brian, oftând.

Chloe se întoarse acasă posomorâtă, prea dărâmată ca să mai alerge. Numai că în timp ce trecea pe lângă un aparat de taxare și un automobil, ambele familiare, o izbi deodată un gând. Despre seara cu celălalt tip felin. Și el îi făcuse un semn cu degetul mare ridicat și-și întorsese capul, dând impresia că-i face cu ochiul.

29 Companie americană specializată în comercializarea de îmbrăcăminte și accesorii, cu sediul central în San Francisco, și fondată de soții Donald G. Fisher și Doris F. Fisher (n. tr.).

Treisprezece

CHLOE NU AVEA LA DISPOZIȚIE prea mult timp în care să se gândească la revelația ei, chiar pe moment: era seara cu pizza. Ea și mama ei apelau frecvent la comenzile la domiciliu, de câteva ori pe săptămână. Însă *pizza* era ceva special, și comandau rareori, menținând natura festivă a acestor ocazii.

La un moment dat, cam cu un an în urmă, Chloe devenise total matură și responsabilă pentru o lună, încercând să pregătească ea cina pentru amândouă, măcar o dată pe săptămână, însă elanul îi pierise treptat, pe măsură ce ea și mama ei începuseră să se certe tot mai des pe diverse teme. *Probabil că ar trebui să-mi reiau obiceiul...* Uneori, lui Chloe îi venea greu să-și amintească de faptul că și mama ei era *o femeie normală*, deseori obosită și cu propriile ei necazuri, dar atunci când își amintea, era cuprinsă de regrete autentice.

Și regretul era o povară atât de grea!

Comandară o pizza pepperoni mare și o tăiară în felii fără să mai pomenească despre talie, calorii, grăsimi și orice altceva. Rareori mai ajungea vreo felie în farfurii: le luau direct din cutie și le înfulecau imediat. Televizorul era stins. Tot acest ritual era un pic cam forțat, însă amândouă chicoteau întruna: mai ales când mama ei se alegea cu un zâmbet roșu pe față, tip

Ronald McDonald, de la o ureche la cealaltă, de la sosul de roșii.

— Ești... bine? o întrebă în cele din urmă doamna King, după ce râsetele se mai potoliră.

Chloe se foi pe scaunul ei, jucându-se cu o coajă din farfurie, fiindcă așa avea obiceiul, să-și păstreze pentru final bucățele de pâine, sau crochete.

— Mami, eu vreau să ies, rosti ea încetișor. Cu băieți.

Sau măcar să nu mai mint în legătură cu asta.

Mama își ridică privirea spre ea, părând impresionată de noul ton al fiicei sale, atât de matur.

— Uite, știu ce mi-ai zis, că a fost cam ultimul lucru pe care ți l-a cerut tata înainte să plece, dar... el *nu mai e*, zise Chloe, arătându-i spre cele două scaune goale de la masă. N-a mai fost cu noi în ultimii doisprezece ani. Nu cred că ar avea dreptul să-mi dicteze el viața, din trecut.

— Eu *niciodată* n-am fost de acord cu viziunea tatălui tău, despre cum să te creștem, replică mama ei, rupând încă o felie de pizza, cu ceva mai multă forță decât ar fi fost necesară. Iar spre sfârșit n-am avut aceleași păreri despre *nimic*.

Mușcă din pizza și începu să mestece, gânditoare.

— Bine, probabil că n-am fost de acord nici la început în vreo privință, dar totul fusese camuflat de cețurile trandafirii ale tinerei iubiri. Și amândoi te iubeam pe *tine*.

Chloe nu spuse nimic, ba chiar își ținu respirația, ca să nu-i întrerupă mamei sale firul gândirii.

— Până la urmă, singurul lucru pe care-l mai aveam în comun erai tu, continuă mama ei, suspinând și zâmbindu-i întristată. Și începuserăm să ne certăm și pe tema ta.

— Așa că, păstrând un ultim lucru cu care n-ai fost de acord... ai încercat să-l păstrezi, într-un fel, și pe tata aici?

— Te uiți *mult* prea mult ziua la televizor, îi atrase atenția mama ei, cu un zâmbet strâmb, dar fără s-o contrazică.

— Dacă m-a iubit atât de mult, ar fi fost drăguț din partea lui să mai stea pe-aici măcar ceva vreme, bombăni Chloe.

Tăcură amândouă preț de câteva minute, mestecând.

Deodată, mama lui Chloe își îndreptă spatele și o privi fix în ochi, ajungând la o hotărâre.

— Nu se poate să chiulești de la școală și să cazi din turnuri și să fugi din spital și să-ți petreci timpul singură cu băieții în timpul orelor de școală. N-ai *urmărit* știrile în ultimul timp? N-ai văzut-o pe fata aceea, înjunghiată pe o alee? Se crede că atacatorul ar fi cunoscut-o. Și-așa e destul de rău pe-aici, dar tu mă mai și minți... și-atunci, cum aș putea eu să am încredere în tine?

Primul impuls al lui Chloe fu să protesteze, să spună că nu e corect, dar, din nefericire, mama ei pusese punctul pe i.

— Foarte bine, rosti doamna King, pe un ton hotărât, cu vocea ei de avocat. De acum încolo, ștergem totul cu buretele între noi, da? Poți să ieși și să faci toate lucrurile „normale”... și nu cred că n-o să stau de vorbă cu alți părinți, ca să văd ce anume se consideră că ar fi normal. Dar nu se poate să mai chiulești de la școală. Trebuie să-mi spui unde te duci, și când. Iar

uneori, din când în când, eu o să te mai și verific. Nu ai antecedente prea grozave, domnișoară, remarcă, încruntându-se la Chloe. Vreau să fac parte din viața ta, Chloe, să te ajut și să te apăr…

Chloe se strădui să nu izbucnească în râs la această ultimă parte, amintindu-și de ceea ce-i făcuse vagabondului.

— *Capisce?*[30] vru să știe mama.

— De acord, aprobă Chloe.

— Bun, zise doamna King, luând încă o uriașă mușcătură de pizza.

— Mi-a venit ciclul, anunță Chloe, voioasă.

Mama ei se înecă.

* * *

A doua zi, la școală, Chloe se pomeni trecând în revistă tot ce știa despre Brian. Căciula cu urechi de pisicuță, cât de multe știa el despre lei, cât de preocupat fusese ca ea să nu fi vorbit și cu altcineva despre faptul că scăpase cu viață în urma căderii din turn, de parcă s-ar fi temut că i-ar putea afla și alții secretul. Iar semnul cu degetul mare ridicat doar legase lucrurile între ele. *El* sigur *era celălalt tip cu calități de felină!* Nu-i venea să creadă că nu-și dăduse mai devreme seama. Totul avea logică, începând cu prima lor întâlnire și cu atracția spontană pe care o simțise.

Dar de ce nu venise el să-i spună? Și de ce n-o săruta? Avea ceva de-a face cu faptul că erau oameni-pisică? Era sigură că el avea să-i spună, până la urmă, că totul îi va fi dezvăluit la momentul cuvenit. Dar nu putea să mai aștepte. Brian era tot ce sperase ea să găsească: pe cineva cu care să poată discuta și care să-i spună

ce era cu ipostaza ei felină, s-o învețe ce era de făcut.

Dar și sărutatul ar fi ceva drăguț, oricum, nu se putu împiedica să remarce.

Treptat, gândul începu să i se îndrepte spre părțile mai puțin erotice ale conversațiilor dintre ei... Cum ar fi, zău așa, ce *anume* și-ar dori să devină, când va fi mare? Toate răspunsurile pe care i le dăduse fuseseră adevărate, dar erau ele și corecte? Oare intrarea în industria vestimentară era alegerea potrivită? Sau trebuia să-și caute o cauză mai măreață, ceva umanitar, pentru binele omenirii? Și cum rămânea cu toate acele visuri ale copilăriei: pompier, astronaut, președinte...? Chiar putea să și le alunge pe *toate*? Sau era prea tânără ca să poată restrânge sfera?

Aș putea, de fapt, să mă duc să stau de vorbă cu îndrumătorul psihologic, se hotărî ea. Era ultima oră din ziua aceea: mulți dintre profesori probabil că-și încălzeau deja motoarele mașinilor, sau își luau ultima pauză pentru țigară. Și, cu excepția membrilor National Honor Society — ca Paul — îndrumătorul reprezenta, fără doar și poate, una dintre resursele neutilizate ale școlii. În mod sigur, avea să fie liber. Chiar dacă îi era cam frică să stea de vorbă cu el, putea să parcurgă toate broșurile din anticamera lui. Înainte, i se păruseră destul de neconvingătoare, însă unele dintre ele fuseseră editate de diverse companii, din câte-și amintea, și vorbeau despre carierele oferite în cadrul lor. Paul pomenise ceva cam vag, la un moment dat, despre o activitate editorială, atunci când renunțase la industria muzicală, și-și luase un braț întreg de broșuri.

Trecând pe lângă biroul de redactare a ziarului, se pomeni că se îndreaptă, instinctiv, spre ușa acestuia — asta probabil și din cauză că se gândise la Paul — până să-și aducă aminte încotro se ducea și să-și continue drumul înainte. *Nu* dorea câtuși de puțin să-l vadă pe vreunul dintre cei care alcătuiau perechea anului.

Prea târziu.

Ușa se deschise și Paul ieși din încăpere, cu un dolar în mână, probabil îndreptându-se spre automatele cu gustări din autoservire.

— Salut, Chloe, zise, un pic cam mirat, dar nu supărat.

— Salut, răspunse ea, oprindu-se din mers.

Însă nu mai spuse și altceva, ci doar rămase pe loc, privindu-l, ușor plictisită și nerăbdătoare.

— Am auzit că tu și Amy v-ați certat.

O spusese cu o ușoară surprindere, ca și cum ar fi vorbit despre alte persoane, ca și cum ar fi fost una dintre bârfele suculente din școală. Arăta *aproape* fercheș azi, în pantalonii militărești, dar și cu un tricou subțire, probabil scump, alburiu cu dungi roșii la cusături și o mică emblemă Puma pe spate.

— Hm, mda, răspunse, încercând să pară calmă. Amy s-a supărat din cauză că n-am vrut să mă duc la ea. Dar *ea* mi-a tras clapa, când i-am trimis mesaj c-o aștept la prânz, și ea nici măcar nu l-a citit.

— Ah, zise Paul, mutându-și greutatea de pe un picior pe celălalt. Despre asta nu mi-a spus.

— *Quelle surprise*[31], bombăni Chloe.

— Te deranjează că suntem împreună?

Era atât de tipic pentru Paul! Reținut, reținut, tăcut, după care… poc! Lovitura directă, emoțională.

— Mi se pare un pic ciudat, mărturisi până la urmă Chloe. Dar asta nu mă deranjează la fel de mult ca totala ei — și a ta — dispariție din viața mea. Adică, ea mereu e puțin cam prea prinsă cu iubiții ei, iar tu ai avut mereu ideea asta cu „iubita secretă”... Dar acum e cu totul altceva. Noi n-am mai ieșit împreună de când cu ciudățenia aia de întâlnire dublă, cu Alek. Eu nu *vreau* întâlniri duble; nu vreau decât să mai stau cu voi doi, așa cum era înainte.

Paul încuviință, fără o vorbă.

— Cu mine s-au întâmplat foarte multe în ultima vreme, și ea n-a fost... Niciunul dintre voi nu mi-a fost prin preajmă, ca să le audă. E de parcă pe ea nici n-ar mai interesa-o.

— Eu cred, zise Paul, cu delicatețe, că ea s-ar putea să fie un pic... îngrijorată de noua ta alegere, de noul tău partener.

Care dintre ei? fu cât pe ce să-l întrebe Chloe.

— De *Alek*? Ce mama naibii, omule? Eu n-am făcut pe supărata, și nici nu i-am aruncat necuviințe în față în legătură cu Ottavio, sau cu fraierul ăla de Steve, care a adus rahaturile alea de *ecstasy* în casa mamei și a încercat să le vândă la petrecerea mea de *Halloween*.

Paul încuviință din nou, devenind tot mai tăcut pe măsură ce ea vocifera mai zgomotos. N-o contrazise.

— Alek e un tip total trăsnet, nu se ia în serios și nu vinde droguri. Uite ce e, fie, zise Chloe, calmându-se puțin.

Simțea iarăși acea mâncărime în vârfurile degetelor.

— *Eu* sunt de părere că ea se comportă ca o afurisită cam în toate privințele, și, sinceră să fiu, n-am vreme să mă ocup de rahaturile ei în

clipa de față. Dacă nu vrea să-mi fie prin preajmă și să plece o ureche la problemele mele, ar putea măcar să păstreze distanța și să tacă naibii.

Paul își înălță sprâncenele. Mișcarea aceasta nu-i influență și restul feței, însă: arăta ca Vulcan, sau cam așa ceva, cu pomeții înalți, nemișcați, și ochii atât de întunecați, încât nu puteai să distingi pupila de iris.

— Îmi cer scuze dacă bat câmpii, oftă Chloe. Trebuie să plec.

— Chloe…, o opri Paul. Îmi pare rău. Dar să nu mă confunzi pe mine cu ea.

Chloe se mai înmuie puțin. El părea neliniștit, cuprins de o îngrijorare neprefăcută.

— Nu te confund, zise, sărutându-l pe obraz și amintindu-și, amuzată, cât de aprigă îi fusese dorința de a-l săruta altfel cu doar două săptămâni înainte.

Acum, nicio astfel de dorință nu-și mai semnala prezența: numai căldură și prietenie. *Așa cum trebuia.*

Paul zâmbi.

— OK, atunci, ne vedem mai târziu?

Era o întrebare, o promisiune.

El își continuă drumul spre autoservire: era o ușurare, fiindcă dacă ar fi intrat la loc în biroul ziarului, Chloe ar fi bănuit că o sună pe Amy, sau îi trimite un SMS, sau un e-mail. Sau, mai rău, că ea ar fi fost acolo tot timpul. După ce-l văzu pe Paul trecând după colț, Chloe se aplecă în față și adulmecă. Nu știa precis ce *anume* miros căuta; dac-ar fi fost întrebată, n-ar fi fost niciodată în stare să descrie mirosul lui Amy, în afara parfumului Anna Sui, cu care-și dădea uneori. Presupuse doar că ar trebui să fie un miros cald, vag cunoscut.

Dar nu era. Numai mirosul bărbătesc, ușor acrișor, al lui Paul: nu unul dezagreabil, doar că probabil nu-și spălase părul de gelul de ieri. Și pielea lui… o succesiune de imagini îi trecu fulgerător prin minte, însă niciuna dintre ele nu se potrivea cu mirosul, nici nu-l descria cu precizie. Săpun de palmier, santal… ceva reconfortant, profund și plăcut.

A, și dincolo de el, un pachet de Cheetos, pe care probabil că-l devorase acum câteva minute.

Aș fi bună de copoi, își zise, infatuată. Apoi se gândi la Paul: el mânca astfel de prostii când se simțea agitat. Fie din cauza trigonometriei, fie a poveștii cu ea și cu Amy.

Își continuă drumul spre cabinetul îndrumătorului și începu să examineze broșurile, răsfrângându-și buza la vederea celor ale armatei, corpului rezerviștilor și altora cu caracter militar. Pe acestea, le luă și le aruncă pe furiș în coșul de gunoi. Paul avusese un văr care fusese omorât la Bagdad: se înrolase în armată din cauză că tatăl lui nu voia să-l trimită la o universitate americană, iar el nu-și dorea să se întoarcă în Coreea. Exact ca Brian, doar că pe el nu-l deranjau armele.

— Domnișoară King… Ești *ultima* persoană pe care m-aș fi așteptat s-o văd aici.

Chloe încercă să nu-și ridice spre domnul McCaffety o privire batjocoritor-mirată. Era *tipic* pentru un îndrumător, cu o mătreață vizibilă și mocasini de-a dreptul oribili.

— Spre deosebire de, să zicem, copiii care fumează în parcare, în pauza de prânz?

— Bine zis, recunoscu el, luând o înghițitură de cafea dintr-o cană pe care scria „Cel mai bun tată din lume”.

O imagine neclară a fiicelor sale gemene era încadrată sub aceste cuvinte, un indiciu nedeslușit cu privire la existența lui, la viața din afara acestor pereți.

— Voiam să spun, preciză el, că nu mă prea așteptam să vii aici din propria voință.

Chloe ridică din umeri, arătându-i spre stativul cu broșuri.

— Nu știu ce să fac.

Cu viața mea, cu iubiții mei, cu cea mai bună prietenă, cu amenințările cu moartea...

Ochii domnului McCaffety se luminară.

— Ei bine, eu vreau să plec, îi zise, cu toată sinceritatea, dar ce-ar fi să stabilim o programare?

— OK, răspunse Chloe, oarecum precaută.

Spera să nu audă nimeni despre asta.

— Eu am a doua oră liberă lunea, miercurea și vinerea.

— Grozav. Îți convine vineri?

— Ăăă... e OK, cred.

— Ceva despre care să fac cercetări, să știu înainte de ședință?

Cercetări? El chiar vrea să caute lucruri pentru mine? Chloe se înroși.

— Sunt oarecum interesată de industria modei...

— Aha. Design, sau comercializare?

— Comercializare.

I se părea de-a dreptul bizar. El o lua în serios. Ce voia să facă din viața ei, cât se poate de serios. Ca și cum n-ar fi fost o mică visătoare, de șaisprezece ani, cu iluzia grandorii.

— Excelent! Ei bine, vom vedea ce putem să găsim. Atunci, te aștept vineri.

— Da, sigur, aprobă Chloe, amețită.

— Salut, zise Alek, prinzând-o din urmă tocmai când se pregătea să urce în autobuzul care o ducea înapoi spre Inner Sunset. Nu vrei să traversezi cu mine? Trebuie să trec pe la magazinul cu benzi desenate. Și mai stăm pe urmă.

Miercurea e ziua benzilor desenate. Alek citea cărți cu benzi desenate? Chloe nu se putu abține să remarce că toate noile amănunte aflate despre personalitatea și viața acestui băiat îl dezvăluiau ca fiind... în fine, mai băiețesc. *Dacă n-ar fi fost accentul și înfățișarea, ar fi putut la fel de bine să fie un oarecare Alex, crescut în Valley, sau în Idaho, sau altundeva.*

— Azi am de lucru, îi răspunse, privindu-și ceasul și străduindu-se să nu zâmbească. Dacă ți-e în drum și durează mai puțin de o jumătate de oră, pot să merg cu tine.

— A, mi le-au împachetat deja și mi le-au pus pe tejghea, răspunse Alek, cu lejeritate.

Nu *arăta* ca un cititor de benzi desenate, ca toți acei băieți și fete cu fețele palide care deja se grăbeau, împreună, într-o gașcă protectoare, să părăsească școala. Paul se afla printre ei, distinctiv prin nuanța ceva mai sănătoasă a tenului. Râdeau toți, și se contraziceau, și citau vociferând din filme și cărți și programe de televiziune. Chloe simți un junghi rapid de tristețe în timp ce-i privea trecând. Era un mic clan în care primeau pe oricine; dacă vreunul făcea pe afurisitul — ca, de exemplu, Amy — existau alți cel puțin cinci la care cineva putea să-și găsească mângâiere. *Plus că lor, probabil, le-ar plăcea ghearele mele.*

— Le-aș fi ca o zeiță, cugetă cu voce tare.

— *Tuturor* le-ai fi ca o zeiță, zise Alek, fără să fie atent în realitate. Haide. Vreau să i-o iau

înainte puhoiului.

O luă de mână și o trase după el. Purta un pulover maro, cu guler rulat, blugi perfect potriviți și pantofi din piele părând de proveniență europeană, și arăta exact ca un fotomodel, sau un zeu bosumflat, ascultând cea mai la modă muzică nouă dintr-o reclamă a casei de discuri Virgin.

— Mai știe cineva dintre elevii populari că te ocupi cu așa ceva?

— Mi-o acceptă, răspunse el, ridicând din umeri. Tu și prietenii tăi tot vorbiți despre „populari", adăugă el, dar fără să mai comenteze, sau să tragă vreo concluzie.

Chloe așteptă în afara magazinului, mai puțin de jenă, cât din cauza claustrofobiei: minuscula prăvălie era ticsită de lume. Se mai simțea și oarecum ciudat: era acolo, un personaj real, cu reale calități neobișnuite. Își făcea griji că pasionații de benzi desenate ar fi putut s-o miroasă, sau să-și dea seama că e altfel.

— Ah, exclamă Alek, ieșind din magazin. *Superman* pare să fie total nașpa săptămâna asta. Slavă Domnului că există *Justițiarul*.

— Ei bine, asta pățești dacă citești cărți pentru copii, comentă Paul, apărând pe ușă în urma lui.

Spre surprinderea lui Chloe, Alek nu se supără.

— Mda, așa e, zise el, oftând. Dar, știi, Superman e un simbol al Americii, așa că, pe când eram în Rusia, el însemna totul pentru mine. Muzica rock. Televiziunea. Banii.

— Nu te gândești și la adevăr, dreptate și modul de viață american? îl întrebă Paul, cu un ușor zâmbet pe buze.

— Mda, cum vrei. Aceeași treabă.

Chloe își tot plimba privirea de la unul la celălalt, de la cel mai bun prieten la iubitul ei, care în realitate erau la fel de diferiți ca Soarele și Pluto, discutând cu atâta lejeritate.

— Presupun că excentricitatea e un bun factor egalizator, remarcă ea.

— Încă n-ai văzut nimic, răspunse Paul, zâmbind cu gura până la urechi. Așteaptă doar până la o convenție. Ei, eu trebuie să mă duc...

Șovăi puțin. *S-o iau pe Amy*, înțelese Chloe.

— S-o iau pe Amy, zise el până la urmă, hotărât să mențină normalitatea pentru toată lumea.

Chloe se bucură: bine că măcar ei doi puteau încă să comunice.

— Hai, zise, trăgându-l după ea pe Alek, care începuse deja să răsfoiască prin punga lui maro cu bunătăți. Îți fac cinste cu o porție de cartofi prăjiți.

Alek se lumină la față și porni după ea. Ca mulți dintre elevii populari, părea să nu aibă niciodată la el vreun ghiozdan, sau altceva, nici măcar vreo mapă dintre acelea la modă. Chloe chiar se întreba în ce și-or pune ei toate lucrurile.

Se opriră la un McDonald's aflat la o stradă distanță de Pateena, și ea se ținu de cuvânt, deși nu vru să-l lase să mănânce ceva din ce nu i-ar fi plăcut și ei.

— Nu e corect, zise Alek, mușcând dintr-un cartof și sărutând-o. Așa iei și tu jumătate.

Ea își vârî un deget în ketchup și și-l linse, cu un gest sugestiv.

— Ce faci, te mai și plângi?

— Nu.

O sărută încă o dată, acum fără să existe ispita vreunui cartof.

Chloe se opri, simțindu-se privită de cineva. Un zgomot de pași oprindu-se, un miros familiar…

Brian, își dădu seama.

Se oprise peste drum, privindu-i fix pe ei doi. Suferința îi era limpede zugrăvită pe chip.

— Stai o clipă, îi zise ea lui Alek, care înhăță bine mersi cartofii prăjiți și începu să-i înfulece cât putea de repede.

Ea traversă în fugă strada.

— Ce se-ntâmplă? o întrebă Brian, destul de iritat, arătându-i spre Alek.

Încă o dată, se îmbrăcase complet în negru, iar ochii îi erau apoși și concentrați.

— Cum adică?

— Cu el? Ce tot faci? *Cu el?*

Încerca să nu facă gălăgie, însă tonul îi creștea din ce în ce mai mult.

— Brian, mi-ai zis că tu nu poți — tresări în timp ce rostea cuvintele acestea detașate, care sunau atât de matur — să te implici într-o relație de tip fizic cu mine.

El o privi fără să înțeleagă.

— Tu nu vrei să mă săruți! exclamă ea până la urmă, exasperată. Ce-mi ești? Un prieten? Atunci n-ar trebui să te deranjeze dacă ies cu cineva. Dacă am un *iubit*!

Rosti ultimul cuvânt fără să mai simtă nevoia să adauge altceva.

— Nu mi-am dat seama că era atât de important pentru tine…, începu el, pe un ton arogant.

— Scutește-mă de rahaturile astea, ripostă supărată Chloe. Suntem în secolul al douăzeci și unulea, eu sunt o fată de șaisprezece ani, și dacă vreau să-mi sărut iubitul de noapte bună nu înseamnă că sunt o ciudată, sau în călduri!

Brian își lăsă capul în jos.

— Îmi place de tine, continuă ea, oftând. Zău că-mi place. Dar te-am mai întrebat: și-acum, ce facem? Ce anume vrei să fie cu noi?

Brian clătină din cap și se îndepărtă, cu ochii sticloși.

Chloe îl privi întristată, dar nu se duse după el. Alek veni agale spre ea, părând să nu ia în seamă incidentul. Tocmai se folosea de ultimul cartof prăjit ca să șteargă ultimele rămășițe de ketchup.

— Cine era, alt iubit? se interesă, netulburat.

— Hm, într-un fel, răspunse Chloe, descumpănită de franchețea lui.

— Cu el n-ai făcut nimic.

Era o afirmație, nu o întrebare.

— Mda? Și de unde ai putea să știi *tu*?

— E încă viu, replică Alek, zâmbindu-i. Pe un băiat ca ăsta l-ai înghiți cu totul, și l-ai scuipa înapoi când ai termina.

Chloe îi răspunse cu un zâmbet palid.

30 *Ai înțeles?* (it.) (n. tr.)

31 *Ce surpriză* (fr.) (n. tr.).

Paisprezece

ÎȘI PETRECU TOATĂ DUPĂ-AMIAZA la Pateena, reluându-și în minte, iar și iar, discuția ei cu Brian. Fu de părere că se arătase extrem de matură și se descurcase surprinzător de bine, spunând, măcar de această dată, tot ce trebuia. Însă tot fusese ceva urât și groaznic, și se sfârșise lamentabil.

Marisol îi remarcă tristețea.

— Hei, ce-ai pățit? Tu de obicei termini de sortat lucrurile astea încă din prima oră, îi zise, arătându-i teancul de bluze.

— Ți-aduci aminte când n-aveam iubit, și mi-ai zis să-mi caut unul? o întrebă Chloe, zâmbindu-i strâmb.

— Mda, și?

— Acum am doi. Unul de-abia dacă mă atinge, iar celălalt… în fine, nu e tocmai Domnul Simțitor Savantul Om-Rachetă[32].

Marisol fluieră ușor.

— Of, tragediile și necazurile liceenilor… *Doi* iubiți. Măi, măi. Ei bine, să-ți spun eu ceva: dacă termini de sortat toate astea în douăzeci de minute, îți fac cinste cu *un café*, ca să-ți limpezesc mintea tulburată.

Chloe nu-și putu stăpâni un zâmbet: patroana ei avea dreptate. Dintr-o perspectivă exterioară, Chloe se văicărea de prea mult bine, de prea multe opțiuni la îndemână. *Mare păcat*

că n-am cum să-i combin. Ori un idiot asexuat, ori un al naibii de sexy Domnul Perfect. Totuși, asta nu făcea ca modul în care se simțise Brian să pară mai puțin îngrozitor. Dar dacă el nu voia s-o vadă împreună cu altul, atunci de ce n-o spunea, sau nu făcea ceva? Oare ea să-l fi luat prea tare? Oare această nouă și încrezătoare Chloe era prea mult pentru el? Nu cumva Brian se simțea dator să facă el următoarea mișcare? Și, mai important, ținea la el într-atât, încât să se adapteze la cerințele lui? Pe de-o parte, nu ieșiseră decât de două ori împreună. Pe de alta, îi plăcea *cu adevărat* de el. Poate că avea legătură cu faptul că și el era om-pisică...

Până la urmă, cafeaua adusă de Marisol îi acceleră gândirea, dar nu făcu nicidecum ca după-amiaza să treacă mai repede. Nici *Prinsă între doi iubiți*[33], care, nu se știe de ce, se auzi în difuzoare de cel puțin trei ori pe durata după-amiezii. Și era ciudat cât de mulți clienți chiar fluierau sau fredonau melodia.

Până la urmă, soarele începu să apună și veni vremea să se închidă magazinul. Chloe își sună mama, anunțând-o că vine direct acasă după ce-o ajută pe Marisol să încuie poarta. Doamna King îi mulțumi pentru că-i dăduse de știre și-i spuse că ea va ajunge puțin mai târziu: o scoteau în oraș pe o altă avocată, care tocmai aflase că e însărcinată. Chloe nu consideră de cuviință să pomenească explicit despre faptul că mâncase cartofi prăjiți cu Alek; oficial, se aflase în drum spre serviciu, de la școală, așa că fusese mai degrabă un mic ocol, nu o destinație precisă.

De data aceasta, refuză cu îndărătnicie banii pe care i-i oferi Marisol ca să meargă cu taxiul, pretinzând că doar avea să traverseze

strada până la magazinul alimentar, de unde urma să o ia mama ei. De îndată ce o văzu pe Marisol la o depărtare sigură, totuși, se săltă pe o bancă, apoi într-un copac și, în cele din urmă, pe un acoperiș, hotărâtă să ajungă cât mai aproape posibil de casă fără să mai coboare.

Unu! numără ea, sărind din fugă pe acoperișul unui drăguț și lung complex de apartamente. Ținu aproape treizeci de metri. *Doi!* Sări de pe marginea lui pe o altă casă, mult mai scundă și mai depărtată față de cât se așteptase, ceea ce o obligă să se rostogolească puțin, ca să-și atenueze elanul și să nu-și rupă picioarele. Țâșni, totuși, la capăt, aterizând ca la olimpiadă; asta dacă facem abstracție de postura felină, ghemuită, în patru labe.

Trei! Aproape fără pic de ezitare, sări drept pe garajul următoarei case...

...Când simți o pișcătură în gamba stângă și ceva sfâșiindu-se. Se răsturnă în față, însă instinctul preluă controlul și-și prinse piciorul cu mâinile în cădere, ratând total acoperișul și aterizând pe trotuar. Privi în jos și observă dârele de sânge care i se prelingeau pe piele, spre pământ, și un obiect metalic, rece și tăios, cu un vârf înfipt în carnea ei. Îl trase afară, mușcându-și buza de durere, și-l ridică la lumina lunii.

O stea de ninja, remarcă, nevenindu-i să creadă. *Ca în filme*. Aceasta avea zece vârfuri, cinci mai mari, unul dintre acestea fiind plin de sânge și de fragmente de piele, iar alte cinci mai mici, printre ele, fie ca ornament, fie ca să contribuie la o mai bună rotire. Era ceva scris pe ea, dar până s-o poată privi mai îndeaproape, Chloe auzi o vibrație slabă. Își lăsă capul în jos, printre brațe: dac-ar fi avut și urechile ca de

pisică, probabil că și le-ar fi ciulit. O altă shuriken zbură pe deasupra, înfigându-se într-un cauciuc. *Șșșșșșt*, făcu aerul, ieșind din cauciucul dezumflat.

Chloe sări în picioare, făcu o tumbă și ateriză pe capota automobilului.

— Excelente mișcări, rosti o voce din întuneric. Observ că, în sfârșit, s-a găsit cineva care să te antreneze.

— Cine ești? Ieși la lumină!

Iluminatul stradal făcea să sclipească cioburile de sticlă și fragmentele metalice de pe stradă. Toate casele erau întunecate, sau cu storurile atât de bine trase, încât puteau la fel de bine să fie și goale. Gropi în care altădată puteau să se fi aflat copaci, sau tufișuri, erau acum pline de cutii de bere și jucării vechi. Era, așa cum ar fi spus mama ei, o zonă proastă. O siluetă se ascundea în spatele unei mașini atât de vechi și de ruginite, încât probabil că s-ar fi putut dezmembra imediat, de la portbagajul încuiat și până la cauciucul din dreapta față.

Vântul începu să bată mai tare și Chloe adulmecă: *nu* era omul-pisică din seara cealaltă. Fără să știe de ce, o străbătu un frison. Ce se-ntâmpla?

Se auzi un nou șuierat, aproape imperceptibil. Chloe se ghemui exact la timp ca să evite o altă stea zburătoare, de data aceasta țintindu-i gâtul. Se întrebă, înnebunită, câte ar mai putea să aibă, și se întoarse s-o rupă la fugă.

Dar atunci își dădu seama de un lucru: *El folosește arme pe care trebuie să le* aruncе... *așa că nu sunt în pericol decât atât timp cât mă aflu* departe *de el...* Așa că se întoarse la loc și începu să alerge pe capotele automobilelor *spre* el. Sări jos chiar în locul în care credea că stătea ascuns,

zbierând și urlând ca să-l sperie și să-l scoată la lumină.

Îi reuși: el se aruncă deoparte din calea ei, pe stradă.

— Bine lucrat.

Lumina i-l dezvălui ca fiind înalt și slab, cu o musculatură ferm conturată la brațe și picioare. Purta un echipament închis la culoare, aproape milităresc, cu o centură lată — *pentru arme* — și o geacă largă din piele neagră... *ca blindaj*. Părul îi era de un blond aproape alb, legat la spate în coadă. Ochii aveau o nuanță de albastru tulbure. Era greu să-i estimezi vârsta, însă un lucru era clar: nu părea întru totul sănătos la cap. Pupilele îi arătau ca două gămălii negre, lucru cu atât mai ciudat dacă te gândeai la cât era de întuneric.

Scoțând un pumnal, se ghemui puțin, ca un luptător de stradă. *Ca în jocul Street Fighter*.

Ce nebunie, se gândi Chloe. *Nimeni nu se comportă așa*. Însă era evident că individul nu glumea... și nu trebuia nicidecum luat în glumă.

O aștepta să atace ea prima. Cineva azvârli o cutie metalică pe fereastră; aceasta căzu cu zgomot pe caldarâm, înainte de a se rostogoli în șanț.

— Pot să... pot să-ți fiu de folos cu ceva? întrebă Chloe, neștiind precis dacă trebuie să fugă, sau să continue dialogul.

— Care-i problema? Nu simți nevoia să lupți? Străvechiul instinct încă nu s-a deșteptat în tine? rosti batjocoritor individul.

— Eu îmi cam planificasem să beau o cană de cacao și să mă culc devreme, răspunse ea, dându-i târcoale cu prudență și având grijă să interpună un copac între ei.

— Vorbești aproape ca oamenii!

După o fentă a mâinii stângi, aruncă pumnalul spre ea cu dreapta. Chloe sări într-o parte, însă arma îi sfâșie umărul din zbor.

Acum, el avea două pumnale, câte unul în fiecare mână.

— Unde-ți tot ții chestiile astea? se interesă Chloe, pipăindu-și umărul.

Acum, fuga însemna categoric moartea: de două lame iuți, una în gât și cealaltă în spinare.

— Văd că nimeni nu te-a prevenit așa cum se cuvine în privința mea, zise, aproape dezamăgit.

— Nu, nu mi-a zis nimeni despre vreun psihopat aruncător de cuțite...

Abia atunci își aminti. *Viața îți este în primejdie. Ai grijă cu cine te însoțești. Fii pregătită... și gata de fugă. Ordinul A Zecea Lamă știe cine ești...*

Ordinul A Zecea Lamă? Se gândi la shuriken. *Oare asta să însemne că nu are decât zece lame?* Fără să-și dea seama de ce, Chloe nu prea credea că ar fi cazul. Nu s-ar fi mirat dac-ar fi avut și un tanc, ascuns pe undeva, prin haine.

— Mare păcat. Ar fi trebuit să-ți cunoști călăul.

Chloe se cutremură din nou: simți cum firicelele de păr de pe brațe și de pe spate i se zbârlesc. Chiar dacă era nebun, tot nu glumea.

— Călăul *meu* probabil că e alcătuit din toate grăsimile nesaturate din prăjiturile Oreos și alte chestii, ripostă Chloe.

O să atace... o să atace! Dintr-o clipă într-alta...

— *Id tibi facio*, șopti el, și se avântă.

Chloe sări într-o parte, dar cu o zecime de secundă prea târziu: încă o dată, el o crestă, însă de data aceasta mai superficial. Nu avea

mișcările omului străzii din cealaltă noapte: era iute și bine antrenat: un luptător profesionist. *Un ucigaș*, se corectă singură. El voia s-o *ucidă*. Sări din nou în timp ce el își abătea pumnalul spre ea și-și dădu seama că nu mai avea timp să gândească, ci doar să reacționeze.

Piciorul stâng îi zvâcnea de durere. Sângera încă.

Îi repezi cu putere pumnalul spre abdomen: ea sări în sus și se agăță de creanga unui copac, săltându-și torsul din calea loviturii. El se răsuci, profitând de elan ca s-o lovească în clipa în care va cădea la loc, însă Chloe se făcu ghem și-l evită. Călcâiul lui scrâșni pe trotuar. Ori de câte ori făcea ea un pas înapoi, el se apropia; la fiecare salt lateral al ei, el era acolo, cu pumnalul pregătit.

Trebuie să-l atac eu.

Se lăsă în jos când el îi repezi o lamă pe deasupra capului. Se ridică la loc și încercă să-i sfâșie vintrele cu ghearele. Nimeri peste ceva metalic.

El începu să râdă.

Fu nevoită să se rostogolească repede din calea unui nou pumnal aruncat de el. Chloe zări mici scântei albastre sărind în timp ce arma ricoșa din pavaj cu o forță incredibilă. Își repezi un picior, lovindu-l drept în pulpă. Impactul fu suficient cât să-i ofere o mică speranță.

Atacă-l, apropie-te, o sfătui instinctul. Era îngrozită, dar și-l ascultă. Așteptă până în ultima clipă, după care țâșni înainte, reducând distanța dintre ei, și încercă să-l lovească peste față cu ghearele. *Chiar dacă nu nimerești decât o fărâmă minusculă de carne, sau de ochi*, își aminti de ce-i spusese instructorul de autoapărare, *durerea va fi suficient de mare încât să-l distragă.*

Totuși, numai dacă-l nimerești... brațul lui se înălță imediat și-i blocă lovitura cu încheietura mâinii. Chloe își ridică din nou genunchiul spre vintrele lui, plănuind să izbească foarte tare în *sus*, fiindcă își închipuia că, orice ar fi purtat el, vreun soi de străveche cochilie metalică, sau centură de castitate, sau altceva, tot l-ar fi durut măcar un pic dacă-i intra în carne. În ultima clipă, totuși, sări în sus și-și repezi piciorul în *jos*, spre testiculele lui, împreună cu celălalt picior, împingând cu toată forța. Așa cum încearcă o pisică să-i scoată mațele adversarului.

Fu răsplătită de prima reacție adevărată din partea atacatorului, care gemu și-și ținu respirația. Apoi, el își repezi mâinile, una după alta, încercând s-o taie până nu se îndepărta de el. Reuși să-i sfâșie bluza și breteaua sutienului, provocându-i sângerarea în partea moale a umărului.

Lupta asta o s-o pierd, își dădu seama Chloe, simțind cum îi îngheață stomacul. El părea capabil să-i anticipeze orice mișcare: dacă n-ar fi fost exercițiile la care o supusese omul-pisică în seara aceea, n-ar fi supraviețuit nici atât. Ar fi zăcut acum pe trotuar, cu sângele șiroindu-i din beregată.

— Renunță, blasfemie a naturii, mârâi el. *Demon!*

Și, în timp ce lamele lui spintecau aerul tot mai aproape, încercă să-l spintece la rândul ei cu ghearele, șuierând.

Însă se pare că el tocmai asta aștepta: o lovi cu genunchiul în burtă.

Chloe căzu, neputând să mai respire. *Încearcă să-mi provoace reacțiile instinctive; de îndată ce încetez să gândesc și doar reacționez, el*

știe cum să mă ia. Iar când se lupta, el putea s-o învingă. Era un bun *luptător*...

Această din urmă constatare îi dărui un cât de slab fir de speranță. Se ridică încet, întorcându-și fața spre el.

— Așadar, nu te înspăimânt? îl întrebă.

Întreține dialogul.

— Cei din neamul tău nu mă înspăimântă, răspunse el, rânjind batjocoritor. Doar mă dezgustați.

Chloe aruncă o privire peste umărul lui, spre stradă.

— Dar *polițiștii* nu te înspăimântă?

El făcu ochii mari și se întoarse să privească.

De fapt, Chloe nu crezuse că el chiar va reacționa astfel. Până să-și dea seama că, în realitate, nu venea niciun polițist, îl lovi cât putu de tare în stomac cu călcâiul. Apoi se răsuci și făcu o voltă înapoi, așternând pe puțin doi metri distanță între ei.

După care fugi, fără să privească înapoi și punându-și toate sforțările în goana aceea, mulțumită când auzi zgomotul surd al trupului lui în contact cu asfaltul.

32 Aluzie la personaje din cărțile cu benzi desenate (n. tr.).

33 *Torn Between Two Lovers*, cântec compus de Peter Yarrow și Phillip Jarrell și inspirat din romanul *Doctor Jivago*, de Boris Pasternak (n. tr.).

Cincisprezece

SE ÎNDREPTA SPRE CASĂ, alegându-și la întâmplare drumurile, uneori întorcându-se pe unde venise, cale de mai multe cvartale, alteori alergând în cerc. Se gândi dacă putea să nimerească peste vreo apă, prin care să treacă și să-și ascundă mirosul... după care își aminti că *ea* era animalul; atacatorul ei își făcuse în mod evident un titlu de mândrie din faptul că era o ființă omenească normală. *Doar dacă n-o fi câine*, medită Chloe. Cine putea să știe dacă, într-o lume în care era posibil ca o fată să aibă gheare, un tip n-ar fi putut avea nări de câine și o predilecție către oase?

Fiorii luptei îi alimentară organismul cu energie; o parte din ea și-ar fi dorit să se întoarcă și s-o ducă la capăt. Să-și înfrunte moartea.

Însă continuă să alerge.

Când, în sfârșit, se simți în siguranță — după ce făcu *lungi* popasuri în locuri publice, de genul micilor magazine universale și al aglomeratelor stații ale mijloacelor de transport în comun, așteptând să-l vadă dacă reapare — se duse acasă, încuind cu grijă ușile în urma ei. Apoi, așteptă în bucătărie, atentă la orice zgomot.

După o vreme, în sfârșit, adrenalina i se scurse din sânge.

Lui Chloe începu să i se facă frică.

Doar pentru faptul că-și alesese un itinerar labirintic spre casă, asta nu însemna că el nu putea s-o găsească. Era evident că știa cine și ce este… cât de greu i-ar fi fost să afle unde locuia? Dar, fiindcă veni vorba: *de unde* știa cine era ea?

E posibil să vină după mine chiar acum.

Dintr-odată, o cuprinse groaza. Una era să alerge în voie pe străzi, printre case, într-un spațiu deschis… până la o secție de poliție, sau către un loc public, dacă era nevoită. Acum, însă, era captivă. Ferestrele dădeau spre noaptea neagră, presărată cu pete luminoase dinspre alte locuințe și stâlpii de iluminat, ceea ce într-un fel făcea ca noaptea să pară încă și mai întunecoasă, tocmai potrivită să ascundă monștri, ticăloși, psihopați. Chloe nu crezuse niciodată până acum cu adevărat în existența acestora, în oameni care să te atace fără motiv, de afară, în propria ta casă… asta era ceva bun numai pentru filmele de groază și legendele urbane. Acum, știa mai bine. Era ceva real.

Aprinse toate luminile, însă ungherele încă i se păreau întunecate și înșelătoare. Vru să pună muzică, sau să pornească televizorul, însă se temea că astfel nu l-ar mai auzi furișându-se. Se așeză pe canapea, ca paralizată, convinsă că dintr-un moment în altul îl va vedea făcându-și apariția cu un zgomot teribil.

Numai până ajunge mama acasă, își zise. *Ea ar trebui să fie aici dintr-o clipă în alta. Nu trebuie decât să-ți păstrezi calmul până vine ea.*

Gândul acesta o liniști.

Dar apoi își reaminti lupta, expresia rece, nebunească din ochii lui, insultele pe care i le aruncase. Ce vechi nărav copilăresc o făcea să

creadă că *mămica* ei ar putea s-o apere? Ea nici măcar nu avea iuțeala, sau ghearele fiicei sale.

Un al doilea gând, încă și mai înfricoșător decât primul, îi veni în minte.

Dacă el ajunge aici, e numai din vina mea.

Nu numai că mama n-ar fi putut, probabil, s-o apere; Chloe l-ar fi condus drept spre casa ei, dacă nu acum, atunci altădată... și dacă mama ar păți ceva, atunci ar fi numai din cauza lui Chloe...

Dar ce altceva aș putea să fac?

Întinse mâna după telefon. Poate că individul acesta i-o cunoaște el secretul, dar tot un ciudat violent rămânea, iar ea avea ca dovadă vânătăile și zgârieturile... putea să-l descrie la perfecție în fața polițiștilor și să-i lase pe *ei* să se ocupe. Dacă atacatorul bătea câmpii, afirmând despre Chloe că ar fi cine știe ce soi de „blasfemie" și pomenind despre ghearele ei — *mai ales* dacă pomenea despre ghearele ei — polițiștii ar trage concluzia că e un nebun de care ea și restul societății ar trebui să fie apărați.

Formă 9, 1...

Dar Xavier?

Se opri. De fapt, ce să se fi întâmplat cu Xavier? Dacă murise? *Nu toate decesele apar în rubricile mortuare.*

ADN-ul ei era peste tot, pe buzele, pe spatele și pe cămașa lui. Amprentele, pe clanța ușii și pe telefon. Dacă se declanșase vreo investigație, ea ar fi fost cel puțin interogată, probabil în calitate de suspect principal. Dacă o examinau? Îi cercetau ghearele, îi verificau unghiile, îi făceau radiografii la degete?

Se bodogăni singură pentru vina de a nu fi urmărit ce se întâmplase cu el. Dacă nu murise, probabil că fusese luat la întrebări de cei de la

spital: „Mda, a fost fata aia pe care am cunoscut-o la club, a fost ultima persoană care m-a atins înainte să mi se facă rău...” Typhoid Mary[34]. Dungi și abcese pe spate, acolo unde îl zgâriase ea. Unde-și înfipsese ghearele, fără să fi știut. Ar fi devenit un subiect interesant pentru cercetători...

Lăsă telefonul jos, la locul lui.

Eu am un secret.

Nu suna deloc plăcut, ca o dragoste subită din primul an de liceu, sau un jurnal intim, sau o bârfă savuroasă. Ghearele, simțurile ascuțite, iuțeala, libertatea, noaptea... până atunci, nu-și dăduse seama de faptul că avea un preț de plătit pentru ele. Ca atunci când trăsese un fum dintr-o pipă cu marijuana, când chicotelile se stinseseră și ea conștientizase că *făcuse ceva ilegal*... că, dacă voia, oricare dintre prietenii ei putea s-o denunțe, și atunci ar fi avut cazier, sau ar fi ajuns la tribunalul pentru minori. Avea un secret, iar acesta putea să atragă o *pedeapsă.*

Tăcerea copleși casa. La intervale lungi de timp, mai trecea câte un automobil, și Kimmy, micuțul shih-tzu, lătra; Chloe se gândi să iasă și să vadă dacă și acum comportamentul cățelului față de ea ar fi la fel de bizar, însă nu suportă gândul de a deschide ușa.

Se auzi un pocnet și un scrâșnet metalic, când cineva aruncă o sticlă într-un tomberon.

Cu mișcări mai încete decât oricare din viața ei, Chloe se îndreptă spre scară și urcă la etaj. Fiecare pas era forțat, fiecare clipă stătea în cumpănă. Ascultă eventualele zgomote de pași prin iarbă sau pe pavajul din dreptul ferestrei. Urcarea celor douăsprezece trepte îi luă douăzeci de minute: abia mai putea să-și audă bătăile inimii, sau zgomotele respirației.

Când, în sfârșit, ajunse sus, deschise sertarul cu un zgomot care i se păru *mult* prea puternic.

Chiț!

Mus-mus fugea de ea. Își strecură mâna în sertar, însă el fugi într-un colț, chircit de spaimă. Chloe se încruntă. Scoase o bucățică de Cheerios din pungă și o întinse spre el. Șoricelul rămase în colțișorul lui. Avu nevoie de aproape cinci minute până să-și adune curajul… dar și atunci nu făcu decât să se repeadă înainte, s-o înhațe în gură și să fugă la loc, în colțul lui.

— Ce te-a apucat? îl luă la rost Chloe.

În clipa aceea, era singurul ei prieten din toată casa; nu mai avea energia emoțională de a-l vedea și pe *el* evitând-o.

— Hai încoace! îl îndemnă, ceva mai iritată deja, vrând să-l ia în mână.

Și abia atunci observă că avea încă ghearele scoase.

El mă crede acum pisică. Dușmanul.

Se sili să se relaxeze, să-și calmeze gândurile, așteptând până când ghearele dispărură.

Dar când întinse mâna spre el, șoricelul iar fugi.

Chloe stătea pe pat, în aceeași poziție, privind fix sertarul închis, când sosi mama ei, câteva ore mai târziu. Nu se mișcă nici când auzi mașina, sau când se deschise ușa de la intrare, sau când veni ea sus.

— Bună, zise doamna King, strecurându-și pe ușă chipul îmbujorat ca urmare a băuturii și a distracției. Încă nu ești în pat?

— O să mă culc. Chiar *acum*, îi răspunse Chloe, cu un zâmbet palid.

Lacrimile i se zvântaseră de ceva timp, însă îi lăsaseră pe obraji dâre sărate.

Știa că nu era mai în siguranță acum, că-i venise mama acasă… dar, cumva, tot mai avea impresia că ar fi.

34 Mary Walker, zisă și Typhoid Mary, sau Bloody Mary, altă eroină a benzilor desenate (n. tr.).

Șaisprezece

A DOUA ZI, CHLOE NU AVEA niciun chef să se ducă la școală, sau la muncă: să zacă în pat, sub pături, i se părea în mod categoric o variantă preferabilă. *Dar nu și cea mai sigură.* Locurile publice, ca școala, sau ca magazinul în care lucra, erau indiscutabil locurile cele mai sigure, iar în afara lor va avea grijă să se afle în mulțime, sau cu alte persoane.

Dar acasă, diseară?

Nu-și dorea să mai trăiască vreodată o seară atât de înspăimântătoare. Doar gândindu-se la ea îi venea să vomite. Nu prea dormise, sărind la fiecare zgomot și rămânând trează ore în șir, urmărind toate sunetele până la totala lor dispariție: automobile pierzându-se în depărtare, cineva — poate, cu *altfel* de scopuri dușmănoase — trecând cu pași mari pe stradă, apoi oprindu-se să facă un pipi, după care văzându-și mai departe de drum. Un șobolan, sau vreo altă vietate măruntă și zgomotoasă, împingându-și hrana pe pământ, tocmai prin dreptul ferestrei ei, până într-o vizuină, timp care i se păru că dură o jumătate de noapte.

Navigă pe internet timp de câteva minute înainte de a se pregăti pentru plecare, căutând sisteme de alarmă și dispozitive pentru blocarea ușilor și încuietori electronice... majoritatea prețurilor părând să pornească de la nivelul a

cinci sute de dolari. Încercă să găsească o modalitate de a-i bate apropouri mamei sale: „Hm, au fost cam multe spargeri în ultima vreme, și mă gândeam...” Cel mai simplu ar fi fost, probabil, să facă rost de o grămadă de jucării pentru copii, dintre cele menite să-ți păzească dulăpiorul sau camera de un frate neastâmpărat, și să le presare prin toată casa.

Dar cum rămânea cu *ea*? Dacă o ataca din nou, de data aceasta mai bine ascuns?

Gândindu-se la încăierare, își aminti cum țintise el spre gât și spre articulațiile importante — umeri, genunchi — și, în cele din urmă, spre pântec. Avea nevoie de un soi de protecție pentru toate aceste zone: de o armură. Scoase cutia muzicală pe care i-o dăruise tatăl ei la ultimul Crăciun petrecut împreună: locul în care-și păstra ea toate bijuteriile preferate, dar și alte obiecte sclipitoare niciodată purtate. Pe fund, încâlcit într-o brățară scoasă dintr-o cutie de cereale, era un colier din zale, cumpărat la bâlciul Renașterii la care o dusese cu forța Amy, acum câțiva ani. Verigile din oțel alcătuiau un lanț lat de doar câțiva centimetri, însă dacă-l purta ceva mai larg, măcar putea să-i protejeze jumătatea inferioară a gâtului, venele și arterele.

Chloe nu avea idee despre ce ar fi de făcut cu genunchii și cu gambele. Cochetă cu ideea de a le înfășura cu pansamente elastice Ace, cu țintele metalice repartizate în zonele cele mai vulnerabile. Pentru abdomen și pentru umeri, cel mai nimerit mijloc de protecție de care dispunea era o vestă din piele de la Pateena: extrem de tipică pentru anii șaptezeci și crăpată pe alocuri. Însă era de motociclist, groasă și rezistentă. Și-o scoase din șifonier și o îmbrăcă.

Unii spun că sunt un cowboy spațial...[35]

Zău că tot ce-i mai trebuia acum era o pălărie de cowboy, sau o centură imensă, cu catarama dintr-un dolar din argint. *De fapt...* Își înclină capul într-o parte. La ciuful ei, o pereche de cercei cu pene nu i-ar sta deloc rău. Poate un contur intens la ochi, cu creionul negru, un rimel mai puternic...

— Bună dimineața! strigă, coborând în fugă scara și ducându-se drept spre ieșire.

Mama ei dezlega cuvinte încrucișate: ea părea să nu sufere niciodată de migrene sau de mahmureală după serile de petrecere.

Chloe își dădu seama că încălca o regulă importantă, foarte importantă, a noului lor pact de „sinceritate" și se simți vinovată pentru asta... dar ce putea să-i spună mamei că voia să facă?

— Ai ceva de făcut diseară, după serviciu? o întrebă mama ei, încercând să pară nepăsătoare, și fără să-și ridice privirea.

Să patrulez prin perimetru? Să instalez mici capcane? Să tremur în papuci?

— Ăăă... nu, nu tocmai...

— Mă gândeam să pregătesc miel diseară, zise mama, lovindu-și ușor buzele cu creionul. O bucată foarte frumoasă de carne. Ajungi acasă la opt?

O imagine îi fulgeră lui Chloe prin fața ochilor, cu ea, ajungând târziu acasă și găsindu-și mama moartă pe podea, cu cioburi și sânge pretutindeni și miros de grăsime arsă de miel dinspre cuptor.

— Mda, fără discuție, se grăbi să răspundă.

La școală, descoperi că putea să ațipească și cinci minute în șir — iepurește — în clasă, fără s-o observe cineva. Când simți nevoia să se

cuibărească și să doarmă mai mult — mai ales la chimie, în timp ce razele soarelui îi încălzeau banca și scaunul — Chloe constată că până și acele scurte cinci minute îi împrospătau forțele. La sport, dădu norocul peste ea: le fu prezentat un film despre conducerea sub influența alcoolului. Chloe reuși să doarmă patruzeci și cinci de minute în cap.

La ora de Cultură americană, o treziră vibrațiile telefonului. Încercă să nu se ridice prea repede, iritată că fusese smulsă dintr-un somn adânc, fără vise. Numărul care-i apăru pe ecran era al lui Brian.

Se întrebă dacă nu cumva el aflase despre ce i se întâmplase aseară. Sau, și mai important, dacă avea să-i spună cât de mult ținea la ea în realitate, și să-și ceară scuze pentru că se comportase atât de egoist și de bizar. Sau poate că avea să recunoască, în sfârșit, că el era celălalt om-pisică. Oricare dintre aceste variante ar fi fost bună. *Oricare* dintre ele. Așteptă să ajungă pe coridor și abia apoi îl sună.

— M-ai sunat? îl întrebă, lipindu-și strâns telefonul de ureche, astfel încât să-l poată auzi prin zgomotul din jur.

— Mda... Chloe, trebuie să stăm de vorbă.

Vocea îi suna disperată, serioasă.

— Sigur! Putem să ne întâlnim înainte să intru la muncă, la cafeneaua din apropiere, de cealaltă parte a străzii?

— N-ai putea să ieși mai devreme?

Chloe ridică o sprânceană.

— Sunt la liceu, ai uitat? Nu în „lumea reală”. Dacă ies mai devreme, înseamnă telefoane la mama și *consecințe*.

— Aha. Corect. Bine, atunci... două și un sfert?

— Ajung cât pot de repede, promise Chloe.

Își vârî telefonul la loc în buzunar.

— Hei, Chloe!

Alek îi făcea semne cu mâna. Zâmbi și porni agale spre el, legănându-și șoldurile într-un stil jumătate cowboy cu pinteni, jumătate tipă sexy.

— Frumoasă vestă. Ia zi, Keira susține că ești o parașută ca la carte. E adevărat?

Chloe deschise gura... și o lăsă așa. Era prea buimăcită ca să poată vorbi. Cele mai bune prietene ale Keirei erau cu urechile ciulite, ascultând avide. Alek se descurca de minune să-și păstreze o expresie neutră, trăsăturile lui nefiind oricum prea comunicative.

Atunci, Chloe izbucni în râs.

Era un moment atât de perfect, atât de stupid, din viața de liceu, cum nu se poate mai depărtat de psihopați asasini, de puteri supranaturale și temeri misterioase. O gură de aer complet curat.

Alek zâmbi, încântat să-i vadă reacția.

— Eu am auzit că trebuie chiar să faci sex ca să fii așa ceva, răspunse ea, cu o voce răsunătoare. Ar trebui să stai de vorbă cu Scott LeFevre, și cu Jason Buttrick, și cu... în fine, cu toată echipa de fotbal. Întreabă-i pe ei despre Keira.

Cele două prietene ale numitei fete își luară zborul ca două păsări ale nefericirii, nerăbdătoare să-și dea raportul.

— Arăți tare dărâmată, zise Alek, trecându-și degetele sexy prin părul ei.

Ea își împinse capul și mai mult spre el, savurând senzația. *Sper că n-o să încep să torc, sau mai știu eu ce.*

— Am... n-am prea dormit azi-noapte.

— Trebuia să mă chemi pe mine. Veneam imediat, și *după*, adăugă el, cu un zâmbet diavolesc, ai fi dormit ca un prunc.

— Ești un mare dobitoc, zise ea, chiar crezând în ceea ce spune.

— Dar ție așa îți place, iubito.

Se aplecă în față, ca și cum ar fi vrut s-o sărute, dar se opri imediat din mișcare, astfel încât între ei abia mai era o distanță de un milimetru, și rămase pur și simplu așa.

Chloe îi simțea mirosul curat și cald al pielii. Se simțea de parcă tocmai ar fi dat pe gât o doză dublă de whisky ieftin: o arsură începu să-i străbată stomacul și, apoi, restul trupului. Întoarse ușor fața ca să-și miște buzele de-a lungul obrazului lui — încă fără să se atingă — aproape copleșită de tulburare și de dorință. Totuși, se abținu.

În cele din urmă, Alek se retrase primul.

— Pfiu, un hap cam greu de înghițit, rosti el, răgușit.

— La revedere, amorezule, îi aruncă peste umăr Chloe, din mers.

E mult *prea mare distracția!*

* * *

O zări în vreo două rânduri pe Amy pe coridor. Nu se priviră. Amy chiar avu grijă să-și întoarcă privirea cât mai ostentativ. Chloe își dădu ochii peste cap. *Cu astfel de prietene, cine mai are nevoie de asasini aruncători de cuțite?*

Când se auzi ultima sonerie, se duse în pas alergător spre cafenea, asigurându-se că merge pe trotuarul cu cei mai mulți pietoni, încetinind ca să zăbovească pe lângă unele grupuri, sau grăbindu-se să ajungă la altele.

Se trânti, cu respirația tăiată, pe scaunul de vizavi de Brian, care stătea, dus pe gânduri, cu o

cană cu ceva și un pișcot în față. Arăta chiar mai puțin goth decât de obicei, cu pantaloni militărești kaki și ghete lustruite și un hanorac negru cu glugă, cu numărul 10 scris cu roșu în partea din față. Căciulița cu urechi de pisică nu se vedea pe nicăieri.

— Salut, zise ea.

— Bună.

Aceasta fu întreaga discuție până când ea își dădu comanda, apoi așteptară amândoi să-i fie adusă cafeaua. Era o tăcere încordată: Brian aproape că bătea din picior de nerăbdare. Când, în sfârșit, rămaseră singuri, Brian o privi îndelung, cu ochii căprui tulburați. Își pipăi absent cicatricea de pe obraz.

— Cred c-ar trebui să încetezi să te vezi cu Alek.

Chloe îl privi chiorâș.

Își aminti scurta lor conversație telefonică, de cât de serios fusese el, și de tulburat... și-și dădu seama că, ultima oară când o văzuse, ea fusese cu Alek. Asta nu avea nimic de-a face cu faptul că și el era om-pisică...

— Brian, eu credeam că am discutat deja despre asta...

Deodată, se întrerupse, gândindu-se la ce spusese el adineauri. În zilele acestea, nimic ciudat, sau ieșit din comun — indiferent cât de mărunt — nu mai putea fi ignorat, ca fiind inofensiv.

— De unde-i știi numele? îl întrebă încet.

— Ce? se miră Brian, fâstâcit, fiindcă nu se așteptase la o astfel de reacție.

— De unde-i știi tu numele lui Alek? repetă Chloe, ridicându-se. M-ai urmărit? M-ai *pândit*? îl luă ea la rost.

Brian își roti privirea în jur, agitat ca urmare a zgomotoaselor ei acuzații.

— Chloe, ascultă-mă, se rugă apoi. Zău că n-ar trebui să te mai vezi cu el. Nu e... *sigur*.

— Nu pot să cred ce spui... *ciudatule*! se răsti ea, izbind cu pumnul în masă. Nu vrei să te implici în nimic care să semene a relație adevărată, și după doar câteva întâlniri, începi să-i acuzi pe alții că sunt periculoși? Ești *penibil*, rosti cu dispreț. Nu e *sigur*? Ce știi tu despre ce-ar fi sigur? Cineva a încercat să mă *ucidă* aseară, iar tu îți faci griji pentru un nătărău de șaisprezece ani, și străin pe deasupra?

Brian se albi la față.

— Cineva... te-a atacat?

— Mda! Putea să mă și omoare. Toată noaptea am fost îngrozită... știa *și* anumite lucruri despre mine, Brian. Așa că, în viața mea, nu am loc decât pentru un *singur* hărțuitor nebun.

— Ești bine? se interesă el, în sfârșit.

— La limită!

Apucă de vestă și o trase într-o parte, împreună cu tricoul. Rana adâncă era curată, dar urâtă.

— Bulangiul avea pumnale și steluțe zburătoare și tot felul de chestii ciudate, turui ea.

Era furioasă, dar tot considera că-i datorează mulțumiri.

— Dacă n-ar fi fost mișcările pe care mi le-ai arătat în seara cealaltă, aș fi fost moartă, continuă ea, în silă.

— Ți le-am arătat *eu*? întrebă el, nedumerit.

O, nu se poate...

— Tu n-ai... în seara cealaltă...? Hai, că eu vorbesc serios. *Te rog...*

Însă el clătină din cap și ridică din umeri.

Când înțelese că era sincer, Chloe se simți aproape copleșită de disperare. Iat-o, închipuindu-și că găsise în sfârșit un răspuns la toată demența din jurul ei: că Brian nu era numai un tip grozav, ci și unul care putea să-i fie profesor, putea s-o apere, putea să-i spună cine este.

Și, când colo, se dovedea că nu e nimic din toate acestea. Ci doar un ciudat posesiv, scrântit.

— Eu trebuie să plec, zise, împingându-și scaunul.

— Nu, Chloe… nu pleca! Așteaptă…

Însă ea ieșise deja pe ușă.

35 Celebru vers care deschide piesa *The Joker*, interpretată de Steve Miller Band (n. tr.).

Șaptesprezece

IEȘI CA VIJELIA DIN CAFENEA și rămase în fața ei pentru câteva clipe, neștiind sigur ce ar trebui să facă. Cu cât zăbovea mai mult acolo, cu atât avea răgaz Brian să plătească nota și să-și adune curaj ca să plece după ea. Ceea ce însemna ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit. Pentru o clipă, o singură clipă, scânci, simțindu-se total pierdută.

Apoi se concentră la ceea ce-i rămăsese: la faptul că Brian era un ticălos desăvârșit. Se simțea într-atât de furioasă, încât îi venea să scuipe. Plecă de acolo: trebuia să facă *ceva* cu toată furia din interiorul ei. Și, din moment ce se apropia ora la care trebuia să se ducă la serviciu, porni spre magazin.

Își strânse pumnii, îi încleștă și-i descleștă, simțindu-și ghearele cum tot ies și intră la loc. Nu era o senzație tocmai liniștitoare, dar o făcu să se simtă mai bine. Umerii îi erau încordați, și-și dori să fi putut alerga aidoma tigrului din acele reclame la benzină (sau să fi fost motorină?), întinzându-și la maximum picioarele din față, sărind, țâșnind pe cele din spate. Apoi se gândi la pumele din Los Angeles… ceea ce o duse din nou cu gândul la Brian, lucru ce o făcu să se enerveze la loc.

— Hei, Chloe, auzi o voce în fața ei, trezind-o din meditație.

Era Keira, în ceva care semăna a rochie pentru tenis, cu tot cu ciorapii cu ciucuri. Numai că o purta peste o pereche de blugi Mavi. Până și mirosul celeilalte fete îi făcea greață lui Chloe: duhnea a hormoni în clocot și a iritare și a, în fine, a Keira.

Stătea în fața lui Chloe cu un aer neglijent, ca pentru o simplă conversație.

— Despre cine, mai precis, spuneai tu azi că ar fi curvă? Pe coridor?

— *Pleacă de-aici*, zise Chloe, încercând să treacă pe lângă ea.

De parcă aș mai avea nevoie și de asta, peste toate celelalte. Simțea că focosul din ea ajunsese la o jumătate de centimetru de detonator.

— Nu, chiar mă interesează, insistă Keira, smucindu-și coama într-o parte și etalându-i toate nuanțele, rădăcinile și straturile succesive. Insinuai cumva că *eu* m-aș fi culcat cu Jason, și cu Scott... și cu întreaga echipă de fotbal?

Bomba detonă.

Chloe se întoarse, aruncând fulgere din ochi. Deschise gura. Scoase un sunet, adânc și gutural și brut, din fundul gâtului. Nu tocmai omenesc. Un avertisment.

Keira se albi la față și făcu un pas înapoi.

Chloe trecu pe lângă ea, continuându-și drumul până la Pateena. Era la un pas de a sfâșia cu ghearele următoarea persoană care ar fi încercat să i se adreseze.

Totuși, o să plătesc mai târziu pentru asta. Imediat cum își va reveni, Keira îi va suna pe toți și le va povesti ce monstru era, în realitate, Chloe King, pe lângă că era o bârfitoare și o colportoare mincinoasă. Însă Chloe era destul de convinsă că ea nu va folosi chiar termenul de *colportoare*. Era cu câteva silabe mai lung

pentru vocabularul unei vedete a hocheiului pe iarbă.

Până să ajungă la magazin, Chloe izbuti să se calmeze în suficientă măsură încât să-și facă o intrare civilizată și să înhațe una dintre gogoșile pe care le adusese, îndatoritoare, Marisol pentru ele, amintindu-și chiar și să-i mulțumească. Erau de la Dunkin' Donuts, dintre cele cu tematică de Halloween, plină de minusculi lilieci și dovleci negri și portocalii. Chloe uitase de apropierea sărbătorii: era preferata lui Amy.

Simți din nou tentația de a mârâi.

Captivă în magazin, înconjurată de mirosul bumbacului și poliesterului proaspăt trecute prin spălătorie și curățătorie, Chloe descoperi că și gândurile îi erau la fel de captive. *Încă* nu știa nimic despre atacatorul ei, sau despre celălalt om-pisică. Nu cunoștea nicio cale de apărare pentru ea și mama ei. Nu avea nici cea mai mică intenție să-i spună mamei despre atac, de asemenea, ceea ce însemna că viola deja acordul dintre ele. Nu avea pe nimeni cu care să vorbească. Nu *mai* avea.

Se pomeni prinzând etichete cu capsatorul mai energic decât ar fi fost cazul, găurind mai multe perechi de blugi.

Și aici l-am cunoscut pe Brian.

— Aoleu! Fetița de la liceu trece cumva prin sindromul premenstrual? întrebă Lania, țuguindu-și buzele și privind-o de sus. Care-i șpilul, nu te-au ales regina balului?

Chloe se gândi cât de mult s-ar ameliora înfățișarea Laniei, dacă i s-ar fi adăugat o etichetă din plastic, fixată permanent în buza ei inferioară.

— Lasă-mă în pace, bombăni.

Sunase aproape ca o rugăminte: de ce, când totul era mai nașpa ca oricând, persoane ca Lania și Keira se hotărau brusc că tocmai azi e ziua lor de tortură la liber? Nu voia să-și mai piardă încă o dată cumpătul. Erau mai multe persoane în magazin și un răget de leoaică în mod sigur n-ar fi trecut neobservat.

Lania ridică din umeri, lovi cu piciorul teancul de blugi din fața lui Chloe și apoi se îndepărtă.

Chloe trase aer adânc în piept, ridică o altă pereche și o ținti cu capsatorul... însă îl ținea prea strâns și nu nimeri. Fără să se gândească, și-l ridică deasupra capului, vrând să-l trântească de podea... însă se opri exact la timp.

Trebuia să iasă de acolo. Starea de spirit nu i se ameliora deloc.

Stivui cu grijă blugii, puse capsatorul la loc și o căută pe Marisol în spatele magazinului.

— Hm, tuși ea.

Ce să facă, să-și mențină noua ei politică, a sincerității?

— Marisol, zise, nu cred c-o să pot lucra astăzi aici.

Femeia mai vârstnică își ridică privirea spre ea, miji ochii, poate căutând semnele fizice ale unei îmbolnăviri, unicul motiv rezonabil pe care l-ar putea invoca un angajat ca să spună așa ceva.

— Te simți bine? o întrebă, în cele din urmă.

— Nu... chiar, răspunse Chloe, dar fără să-i dea mai multe explicații.

Nu-mi mai pune întrebări...

— OK, zise Marisol, cam fără tragere de inimă.

Ochii îi fugiră spre două monitoare alb-negru legate de camerele de securitate din magazin. Chloe își dădu seama că încerca să-i comunice că-i observase comportamentul.

— Îmi place de tine, Chloe, îi zise. Dar nu am vreme pentru adolescenți nebuni. Aici am de condus o afacere, nu un centru medical.

— Înțeleg, bâigui Chloe.

Măcar dac-ar ști ce se petrece…

— Cred c-o să ne descurcăm: n-a fost chiar atât de aglomerat. Ia-ți liber tot restul săptămânii. Dar te aștept înapoi miercuri… dacă nu, nu te mai deranja să te întorci vreodată.

— Mulțumesc, zise Chloe, din toată inima.

— Foarte bine. Pe miercurea viitoare, repetă femeia, și-i întoarse spatele: discuția era încheiată.

Chloe își înșfăcă geaca și ieși în fugă, bucurându-se de senzația de curățenie și de prospețime pe care i-o dădeau razele soarelui cu atingerea lor.

Însă tot își mai dorea să se descarce, să lovească în ceva. Unde putea să se ducă? Și ce putea să facă, cum să scape de dispoziția aceasta nenorocită, de furia aceasta incredibilă?

La Alek.

Poate că n-o fi fost el cel mai bun partener de conversație, însă sigur se pricepea să-i distragă mintea de la lucruri neplăcute. Dar de unde să-l ia? Nu-l văzuse niciodată să aibă la el vreun telefon mobil, și chiar să fi avut, nu-i știa numărul. Își privi ceasul: era numai trei și douăzeci, ceea ce însemna șanse serioase de a-l mai găsi pierzând vremea cu obișnuita lui gloată de prieteni, undeva prin școală, sau în apropierea ei.

Alergă tot drumul până acolo și se opri abia în fața intrării principale. Începu să adulmece. Până să-și dea seama ce face, era deja cu nasul în vânt, încercând să-i prindă mirosul... *Iată!* Acesta să fie? Așteptă, în timp ce vântul își schimba direcția, închizând ochii. O mie de diverse... nu tocmai imagini, ci senzații și supoziții se strecurară înăuntru. Să fie o pisică? O fi cineva supărat? Cineva nu mai făcuse baie de o bucată de vreme... Ceva străin, animalic, mărunt... O veveriță? Un șobolan? Nu putea să lege nume de mirosurile acelea: nu exista un vocabular pentru ele. Însă erau recognoscibile și le putea învăța, la fel ca și chipurile și sunetele. Ar fi putut să mai rămână multă vreme acolo, lăsându-se umplută de toate acele senzații... ca un câine, își dădu ea seama, care-și scoate capul pe fereastră, sau chiar ca tâmpitul acela mic de shih-tzu, care mereu îi adulmeca mâna de la un capăt la celălalt înainte de a o lăsa să-l mângâie, ca și cum ar fi vrut să-și dea seama pe unde fusese și cu cine se întâlnise în ziua aceea.

Iată-l iarăși! Acesta *era* al lui! La fel cum îi mirosise pielea azi-dimineață, acel bărbătesc și inconfundabil miros de *Alek*. Îl urmă, descoperind că-i vine greu să nu-și urmeze în același timp și instinctul și să-și tot rotească privirea prin clădire, ba chiar și pe jos, pe pământ, ca să ia urma. Totuși, mai erau și acum elevi prin preajmă, iar reputația ei de ciudată se consolidase și-așa destul pe ziua de azi.

Se opri la o bifurcație, căută mirosul și fu răsplătită pentru intuiția ei: o ducea spre sala mai mică, de baschet. Își încetini mersul în ultima clipă, auzind și alte voci, adulmecând semnale amestecate, de bărbați și femei.

Intră nepăsătoare, de parcă tocmai ar fi trecut întâmplător pe-acolo, ciocănind la ușă din mers.

Alek stătea ca un rege mărinimos în mijlocul admiratoarelor și prietenilor lui. Toată lumea se strânsese în jurul și dedesubtul lui, pe gradenele de mai jos, discutând, râzând și aruncându-și o minge de baschet. Alek încerca să învețe cum să și-o rotească pe deget, la fel ca și ceilalți americani, provocând hohote de râs. Keira nu era acolo. *Slavă Domnului.*

O văzu intrând. Nu avu nici cea mai mică ezitare: se ridică în picioare cu ușurința unui om rezonabil de grațios, îi aruncă mingea unei fetișcane simpatice și sări jos, bătând palma din mers cu ceilalți.

— Trebuie să plec, ne mai vedem noi.

Cineva începu să cânte: „Alek și Chloe stăteau în copac...”[36] Nici măcar n-o făcea cu răutate, dar pe Chloe oricum o enervă. Cine se credeau toți acești *omuleți,* ca să comenteze și să discute astfel despre viața ei?

— Salut, frumoaso.

Nu-i dărui o sărutare superficială, cum ar fi procedat alți iubiți... cum ar fi procedat Brian. La fel ca toate interacțiunile lor, era ca și cum un astfel de gest ar fi fost prea banal pentru ei doi. Așa că doar își înălță sprâncenele, așteptând.

— Vreau să fac ceva *rău*, zise ea, pe jumătate în glumă.

Alek o examină atent, încercând să-i evalueze starea de spirit. Apoi, o apucă de mână. Pentru o clipă, Chloe se temu că-i înțelesese greșit cuvintele: ultimul lucru din lume pe care și l-ar fi dorit ar fi fost un contact fizic

prietenesc. În clipa de față, o astfel de idee o îngrețoșa.

Alek porni cu pași mari pe coridor, trăgând-o după ea.

— Scoatem noi aburii din tine, îi zise, în timp ce ea se grăbea să țină pasul. Îți garantez.

O duse în micuța parcare din spatele școlii, spre și mai micuțul spațiu rezervat celor din anii mari. Lumina care anunța apropierea apusului era fenomenală, îndulcind și accentuând în același timp, cu grijă, toate contururile și culorile; căldura făcea ca mirosul de frunze moarte, de smoală și de metal prăfuit să îmbibe lent atmosfera. El o conduse spre un mic break, de nuanța aramei mate, vechi și ruginit.

— Asta e a *ta*? întrebă Chloe, mirată. Nici măcar nu ești în anii mari...

— E mașină *grozavă*, zise el, într-o engleză stâlcită din cauza entuziasmului. Modificat, cu motor în opt cilindri. Schimbător standard. Foarte curată.

— E a ta? îl mai întrebă o dată, remarcând că nu-i răspunsese.

— Totdeauna mi-au plăcut breakurile vechi, zise el, scoțând o cheie și descuind portiera din dreptul volanului. Există, desigur, și unele probleme. Cum ar fi că doar câteva chei ajung să descuie aproape toate modelele.

Își scoase un picior din mașină, ca să se echilibreze, și se aplecă înăuntru, făcându-și de lucru cu ceva aflat dedesubtul volanului.

— Dar poți să te sui și s-o cârpești și chiar să știi ce faci, înțelegi? Nu sunt computere, sau alte rahaturi de-astea.

Se auziră câteva scurte și deloc promițătoare țăcăneli și mormăieli, după care se

produse un contact, și motorul porni. Alek se întinse și descuie portiera din dreapta.

Chloe o deschise, fiind nevoită să tragă mai tare decât ar fi crezut: chiar dacă era o mașină micuță, parc-ar fi fost fabricată toată din plumb, iar ușa nu se mișca prea ușor în balamale. Se lăsă pe scaunul scund, care-și păstra încă în mare parte tapițeria — piele? vinilin? — originală, peticită ici și colo cu bandă izolatoare.

Își întoarse privirea spre Alek.

— Nu e mașina ta, nu?

El îi zâmbi și demară în marșarier, ieșind din parcare.

Chloe nu știa nimic despre automobile, și prea puține despre ce însemna cu adevărat condusul: mama ei o lăsa să exerseze, din când în când, în Passat, și urma să se înscrie la primăvară la școala de șoferi. Dar, chiar și-așa, erau două amănunte evidente până și pentru ea: că micul automobil accelera mult mai tare și mai repede decât ar fi trebuit, și că Alek sigur nu învățase să conducă în America.

Erau zguduiți cu putere înăuntrul mașinii; în afara arcurilor de la scaune, nu părea să existe vreo altă formă de suspensie. Chloe deschise geamul și se prinse de cadrul lui, căutând un punct de sprijin; deodată, se trezi râzând. *Bonnie și Clyde!* Mașină furată, mânie cât cuprinde, drum deschis. *Exact* ceea ce-i trebuia.

Nu-și mai bătu capul să-l întrebe unde mergeau: el părea să urmărească o anume țintă. Luau virajele atât de strâns, încât Chloe ar fi putut să jure că merseseră pe două roți și, cu toate că nu *trecuseră* de-a binelea pe roșu, văzuse culorile semafoarelor schimbându-se în timp ce treceau pe sub ele.

De fiecare dată când se întâmpla așa ceva, Alek își săruta degetele și atingea plafonul.

— Câteodată, zbieră el — avea, de asemenea, geamul coborât, iar motorul făcea un zgomot asurzitor — San Francisco e de-a dreptul nașpa. Trebuie să ieși din el. Riști să te apuce... claustrofobia.

Huruind din greu, ieșiră de pe autostrada 101 și trecură vâjâind pe Golden Gate. Era o frumoasă priveliște, de sfârșit de zi: cerul se întuneca spre o nuanță de albastru curat, nepoluat, iar norii pufoși și alungiți treceau agale, luminați în portocaliu de dedesubt. Nuanțele de verde decolorat ale dealurilor din apropiere deveneau mai profunde, iar apa de jos părea violentă și întunecată. Podul însăși avea o strălucire aproape ruginie, sângerie.

— Ha! râse în gura mare Chloe, plăcându-i la culme.

Alek zâmbi spre ea și-și înfipse piciorul în accelerație.

Zburară până în celălalt capăt al podului și aleseră prima ieșire, îndreptându-se spre Sausalito. Ea și Amy obișnuiau să se tot ducă pe-acolo la cumpărături și ca să piardă vremea pe lângă apă... numai că amândurora li se păruse plictisitor în ultima vreme (așa cum se plânsese totdeauna Paul că ar fi). Oameni bătrâni, turiști bizari și magazine plicticoase. Însă Alek șerpui pe o șosea pe care ea nu mai fusese și pe o stradă care nu putea fi descrisă decât ca *extrem* de bine pavată, ca într-o reclamă: asfalt ascuns sub un strat superficial de pietriș, benzile arcuindu-se frumos dinspre mijlocul drumului, unde străluceau două dungi perfecte, de culoarea lămâii.

— Unde suntem? strigă Chloe.

— Acolo unde locuiesc toți ticăloșii bogați, urlă Alek, ca răspuns.

— Credeam că locul acela se numește San Jose.

Alek stătu puțin să se gândească.

— *Bătrânii* ticăloși bogați, strigă apoi.

Coti la stânga și-i arătă. Chloe rămase cu gura căscată la vederea casei din fața lor.

Era ca un conac scos dintr-un film englezesc: un uriaș castel din piatră și lemn, înălțându-se cu câteva niveluri în centru. De-o parte și de cealaltă, era flancat de aripi mai scunde. Acoperișul era din țiglă. Spațiosul gazon care cobora în pantă spre șosea avea, probabil, pe puțin câteva pogoane și era păzit de un gard înalt și cu țepi, de modă veche, cu poartă și gheretă pentru paznic. O alee de pietriș ducea, elegant, spre intrarea principală a casei, sfârșindu-se într-o buclă în mijlocul căreia se afla o fântână. Fiecare petic de verdeață fusese tuns cu migală, peluza era presărată cu arbuști tunși ornamental și chiar, pe alocuri, cu fântâni.

— O, Doamne... e *frumos*, oftă Chloe. Habar n-aveam că există așa ceva pe-aici.

— Nu e menționată nici măcar în *House and Country*, dacă la asta te refereai, replică Alek, zâmbind strâmb.

Dumnezeule.

— Și cine e proprietarul? Bill Gates?

Alek scutură din cap.

— Serghei Shaddar. El e cel care a cumpărat vechea piață din centru și a transformat-o în multiplex. Un veritabil porc de capitalist. Și o rudă îndepărtată, din ramura americană a familiei mele, adăugă, întunecându-se la față pentru câteva clipe. El e cel care n-a vrut să dea

banii ca să ne aducă încoace, pe mine și familia mea.

— Ce zgârie-brânză! Nu-mi vine să cred că a preferat să și-i cheltuiască pe asta, în schimb.

— Da, în sfârșit, cine știe, răspunse Alek, distrat. Într-o zi, poate că toate vor fi ale mele. El nu e „căsătorit cu copii”, cum se spune.

Întoarse mașina și reveni încet pe șosea, permițându-i lui Chloe să mai arunce o ultimă și îndelungă privire spre frumoasa locuință. Oftă. Era o lume total diferită, departe de ea și de necazurile ei, un mic regat de basm cu oameni bogați și lucruri frumoase și probleme de-ale bogaților.

Remarcându-i tăcerea, Alek întinse mâna spre ea și-i dădu un flacon metalic, cu ceva scris în rusă pe el. Habar n-avea cum de încăpuse în buzunarul blugilor cu care era îmbrăcat acum, extrem de strâmți pe fese. Totuși, luă o înghițitură generoasă. Nu era vodcă, așa cum se așteptase, ci ceva sec, adânc și înțepător.

— Știi cât de greu e să faci rost de bourbon în Rusia? o întrebă el, când o văzu că tușește.

Chloe îi răspunse cu un zâmbet, însă unul foarte firav.

— O, te apucă depresia, constată el.

— Aș vrea..., începu Chloe, dar se întrerupse, amintindu-și de tortul ei aniversar. Nu știu ce-aș vrea. Aș vrea ca viața să fie mai simplă, se hotărî, în cele din urmă. Aș vrea să fi putut sta mai mult timp împreună.

Alek își mușcă buza pentru o clipă.

— Mai avem nevoie de un singur lucru care să te înveselească, până să te întorci acasă, declară el, după care se lumină la față. Chloe King, ți s-a întâmplat vreodată să „prinzi aer”?

36 Vers dintr-un cântecel de joacă al copiilor americani, la origine fiind *Henry and Tamara sitting in a tree*... (n. tr.).

Optsprezece

UNDEVA, ÎNTR-O CAMERĂ ÎNTUNECOASĂ, se strânsese un cerc de personaje îmbrăcate în mantii.

Nouă erau cei care stăteau în jurul unei străvechi mese din lemn, luminate de felinarele pâlpâitoare care-i marcau marginile. În spatele și deasupra lor, torțele împrăștiau umbre stranii pe lespezile împodobite ale podelei de dedesubt.

Un monitor alb-negru era așezat pe masă, adăugându-și lumina bolnăvicioasă la cea a flăcărilor; personajul principal al filmelor sale mute era o fată implicată în tot soiul de întâmplări normale pentru fete... dar și în unele nu chiar atât de normale.

Una dintre siluetele înfășurate în mantie de la masă vorbi:

— Ați văzut? Ea deja a devenit periculoasă... și n-au trecut decât câteva zile de când și-a perceput adevărata natură.

— Nu prea-mi vine să cred că faptul că s-a apărat în fața atacului violent al unui zurbagiu de stradă înseamnă că devine o persoană periculoasă, rosti o altă voce, bătrână, de femeie.

— Dar vedeți pe cine-și ține drept companie, cloncăni o bătrână voce bărbătească.

O mână scheletică se întinse în față. Degetele ei puteau la fel de bine să fie numai os, la cât îi mai folosea pielea ei uscată și zbârcită:

se agăța de fiecare neregularitate. Și parcă vrând să-i sporească ruina, un inel gros cu o uriașă piatră neagră tronau peste articulația degetului arătător. Toate privirile se întoarseră spre locul în care ciocănea el, pe sticla monitorului.

Un tânăr o săruta pe fată, pe o bancă din fața unui restaurant fast-food.

— Rusul este în continuare moștenitorul?

— Nu avem motive să credem altceva.

— Totul se pune prea repede în mișcare, rosti primul vorbitor, foindu-se pe scaun. Novice, ne-ai spus doar că ei doi se cunosc. Și că, în eventualitatea în care se ivește ceva, vei... interveni imediat.

— Am făcut tot ce mi-a stat în puteri, Preaînalte, rosti surd o voce tânără dinspre bănci.

— Și, cu toate acestea, ai dat greș. De asemenea, ai eșuat în a determina cu certitudine dacă ea este Aceea care crede Coțcarul că ar fi.

— Mai întâi, vreți să mă împrietenesc cu ea, după care vreți să văd dacă moare când îi înfig un cuțit în burtă. Nu cred că așa ceva făcea parte din misiunea mea.

— Dar ea ți-a *spus* ceva? Orice lucru ciudat... despre trecutul ei, despre vreo experiență din copilărie, despre cine știe ce supraviețuire miraculoasă, sau întâmplare care s-o fi adus în pragul morții?

Urmă o tăcere prelungită.

— Nu, domnule, răspunse într-un târziu Novicele.

— Mă tem că ești mult prea apropiat de situație încât să mai fii capabil de reacții raționale. Ți se retrage cazul; îl vom lăsa pe Coțcar să rezolve problema în felul său.

— Dar, domnule… permiteți-mi să mai încerc o dată. Ea este o ființă bună… a fost crescută de *oameni*. Coțcarul nu va face decât s-o *ucidă*! Este nebun…

— Alexander Smith este un viteaz membru al Ordinului. Își îndeplinește îndatoririle cu râvnă și zel… să nu uităm acest lucru. Deasupra și mai presus de ordinele noastre, el simte că drumul îi este dictat direct de Dumnezeu. Să-l lăsăm în voia lui, și Dumnezeu îi va hotărî soarta.

— Aici este vorba doar despre crimă, nu despre căile lui Dumnezeu, se răsti tânărul.

— Novice, Ordinul A Zecea Lamă *nu* și-a desfășurat misiunea de a apăra oamenii timp de un mileniu de calamitatea felină, numai ca totul să fie dus de râpă din imboldurile necugetate ale unui adolescent infatuat! M-am exprimat limpede?

O nouă tăcere îndelungă.

— Da, domnule.

Încă un moment de tăcere, în care toată lumea reflectă la cele spuse.

— Așadar, acțiunea noastră este hotărâtă, zise unul.

— Astfel este consemnată, îl susținu altul.

— Așa am procedat din trecutele vremi, așa vom proceda de-a pururi, intonară în cor siluetele.

Se ridicară încet și ieșiră, înșiruindu-se tăcuți, din camera întunecoasă. Toți, cu excepția unuia: tânărul care vorbise mai devreme, căruia îi tremurau genunchii și-și tot scărpina o cicatrice de pe obraz.

— Totul este pentru binele tău, fiule, spuse cel mai bătrân dintre bărbați, rămânând în urmă și bătându-l pe umăr cu mâna lui

scheletică. Știu că ți-este greu... dar aici nu există viitor. Uită-te la bietul băiat grec... doar nu vrei să sfârșești ca domnul Xavier Akouri, nu-i așa?

Nouăsprezece

ÎN REALITATE, CHLOE nu mai „prinsese aer" până acum, chiar dacă își trăise aproape toată viața în San Francisco. Amy încercase o dată, sau de două ori, folosind mașina pe care Paul o împrumuta de la fratele său uneori, o chestie de-a dreptul de prost gust, cu lumini purpurii peste tot și cam prea multe eleroane. Dar, oricât s-ar fi pretins Amy de cutezătoare, nu reușise niciodată să acumuleze curaj suficient… și nici viteză.

Alek nu-și făcea astfel de probleme: găsi un deal cumsecade și, odată aflat pe culmea lui, își înfipse talpa în accelerație. Numai că, în timp ce goneau, mașina se tot hurduca în sus și-n jos. Înjurând de mama focului, Alek se hotărî să mai încerce o dată, luând tot felul de viraje strânse și chiar trecând pe roșu, ca să câștige viteză. Vântul vuia prin ferestre. Orașul tocmai fusese învăluit de întuneric și luminile se aprinseseră toate, însă urmele portocalii ale apusului persistau încă. Era o seară sălbatică.

Nu pot să cred că facem una ca asta. Chloe era atât de entuziasmată, încât chiar începu să bată din palme în timp ce se apropiau de intersecție.

— Și… acum!

Dintr-odată, se simți imponderabilă. Senzația dăinui numai pentru o clipă, întregul

trup i se încordă în centura de siguranță, după care urmă o nouă prăbușire *dură* pe asfaltul străzii, ceea ce-i făcu gâtul să se smucească necontrolat înainte și înapoi.

Nu știa sigur dacă toate cele patru roți se aflaseră simultan în aer, dar ea precis așa simțise.

Totul se întâmplă mult mai repede decât la televizor. Oftă, dorindu-și să fi putut parcurge mișcarea și cu încetinitorul, ca și cum ar fi fost la o filmare.

Alek se întoarse în grabă spre Inner Sunset. În timp ce treceau pe lângă parcarea școlii, cineva — cu o alură de sportiv din ultimul an — tocmai zbiera: „Unde mi-e *mașina*? Unde mi-e afurisita aia de *mașină*?" Alek și Chloe se cufundară în scaunele lor, hlizindu-se, însă proprietarul era întors cu spatele când trecură pe lângă el.

— Unde stai? Te las pe tine și pe urmă duc chestia asta înapoi.

— Tu nu știi unde stau, rosti ea tărăgănat, savurând felul în care suna, senzația provocată.

El nu știa prenumele celuilalt iubit al ei, nu știa ce anume era ea în realitate, și nu știa nici unde locuiește. Era doar un pic mai țicnit decât obișnuitul adolescent mediu. Simplu. Era ceva drăguț.

— Nu, de unde-ai fi vrut să știu?

— Nu contează, zise Chloe, zâmbind și arătându-i unde să cotească.

Încetini când ea începu să lovească în parbriz, arătându-i care dintre case era a ei.

— Hei, exclamă Chloe, întorcându-se să-l privească. *Mersi.*

— Nicio problemă. Ai văzut? Nu sunt doar un băiat sexy. Îmi mai place să fac și lucruri

periculoase, sau prostești.

— Da? zise ea, zâmbind.

— *Da*, răspunse el, aplecându-se.

O mușcă, foarte delicat, de partea de jos a lobului urechii drepte, evitându-i îndemânatic găurile pentru cercei. Apoi, o sărută pe gât. Chloe se cutremură.

— Data *viitoare*, șopti el.

Chloe făcu ochii mari, dar nu zise nu.

Înăuntru, mama ei se lupta cu sfoara măcelarului, legată stângaci în jurul unei incredibil de primitive ca aspect hălci de miel. Tocmai lega un nod, ținând unul dintre capete în dinți. Chloe se duse să-și pună degetul pe nod, ca să-i ușureze sarcina, însă doamna King scutură din cap cu emfază.

— ’u ’înă ’u te ’eli ’e ’âini.

Chloe oftă și-și trecu mâinile pe sub jetul de la robinet, după care se întoarse s-o ajute. Într-o vreme — mai ales pe timpul scurtei ei experiențe vegetariene — vederea unei astfel de bucăți de carne, cu atât mai mult a uneia ciudate, cu atât mai mult a unui pui de animal, ar fi îngrețoșat-o de-a binelea. Cu toate acestea, acum nu se putu stăpâni să nu constate că-i chiorăie stomacul, și fu nevoită să se împotrivească energic tentației de a culege fărâme apetisante de grăsime crudă și de a le arunca în gură.

— Gata, anunță mama ei, punându-și mâinile în șolduri și admirându-și opera.

Îi făcu semn cu bărbia spre cuptor, și Chloe îl deschise, simțind cum plutește afară o căldură *foarte* plăcută.

— Ar trebui ținut doar cam trei sferturi de oră. Am cumpărat și puțin cușcuș, ca garnitură. Hei, tu te simți bine?

Chloe își ridică privirea, surprinsă de brusca schimbare a subiectului. Dacă se gândea mai bine, acum, că trecuse nebunia goanei cu mașina, se simțea un pic cam istovită.

— S-a întâmplat ceva la serviciu?

Chloe trase aer adânc în piept.

— N-am fost la serviciu. Am... stat cu prietenul meu, Alek. El m-a adus acasă cu mașina.

Doamna King își înălță sprâncenele.

— Marisol mi-a dat liber pentru restul săptămânii, îi explică în grabă Chloe. Nu mă simțeam... nu eram în stare să lucrez.

— Să n-o rasolești cu asta, o preveni doamna King. Nu e decât primul tău serviciu. Dacă te plictisești de el, și de următorul, și...

Chloe o privi doar, așteptând-o răbdătoare să sfârșească. Și probabil că totala lipsă a *oricărei* reacții din partea fiicei sale — cu atât mai puțin a uneia furioase — combinată cu înfățișarea istovită a lui Chloe, fu cea care determină vocea doamnei King să se stingă treptat, renunțând la dădăceală.

— Ți s-a făcut rău cumva?

Nu... Își dădu seama, însă, că era de preferat să-și păstreze variantele deschise. Așa că doar scutură din cap fără să spună nimic, apelând în cel mai bun caz la un protest slab.

Avură o seară liniștită, cu miel și cușcuș și o salată cu brânză feta, completând tematica grecească. Mama ei îi permise să bea un pahar de vin, un soi fructat, alb, provenit din Orientul Mijlociu. Vinul o făcu pe Chloe să adoarmă imediat când se încovrigă pe canapea lângă mama ei, care tot schimba canalele, oscilând între CNN și Animal Planet.

Chloe știa că ar fi trebuit să manifeste mai multă vigilență, însă era epuizată, avea burta plină și se simțea învăluită de confort și de căldură.

— Ei, ca să vezi, auzi ea ultimele cuvinte înainte de a ațipi. Puii de elefant își sug trompele exact la fel cum își sug bebelușii degetul mare…

* * *

Când se trezi, în dimineața următoare, Chloe era tot pe canapea, însă lungită, cu perna ei sub cap și învelită cu propria pilotă. Mama se trezise deja și se pregătea să plece la muncă.

— Ia spune, cum te simți azi? o întrebă, aplecându-se peste Chloe și punându-și dosul palmei pe fruntea fiicei sale. Când te-am învelit aseară, ardeai.

Chloe se simțea perfect.

Mamă, Doamne, chiar l-am ajutat ieri pe Alek să fure o mașină și am „prins aer” cu el?

Oare de câte ori, se întrebă, avea să se mai minuneze a doua zi de bizareriile pe care le comisese în seara precedentă? Și, sincer vorbind, dacă se gândea la furtul mașinii, se simțea rușinată. Oare ce-o apucase ieri? Oare se supărase cu adevărat pe Brian? În definitiv, nu era decât un idiot… De ce făcea ea toate lucrurile acelea ciudate când se găsea în preajma lui Alek?

— Of…

Chloe dădu să se ridice în capul oaselor, după care se lăsă să cadă într-un cot, ca și cum ar fi fost amețită.

Doamna King oftă.

— Sun eu la școală. Nu trebuia să te las să bei aseară. Sau măcar trebuia să iau un vin roșu. Așa ceva se zice că ar face bine în cazuri de

migrene și de răceli, îi explică, răvășindu-i părul. Te sun eu mai târziu. Dacă ai nevoie de ceva, îmi dai telefon... crezi c-o să te descurci dacă te las singură acasă?

Ah, uite că-i pasă. Chloe zări îngrijorarea și umbra de vinovăție a mamei singure în ochii hotărâți ai mamei sale. N-ar fi trebuit să rămână acasă, cu fiica ei suferindă? Așa ar fi procedat mama *ei. E drept că mama ei nu avusese serviciu, dar oricum.* Cel puțin, mama lui Chloe avea mereu mare grijă să-și păstreze îndoielile și neliniștile și psihozele de adult numai pentru ea, și să nu-și împovăreze niciodată fata cu ele.

Desigur, nu se putea stăpâni să nu și le exteriorizeze uneori.

Și s-ar fi îngrijorat al naibii de mult dac-ar fi știut despre tentativa de asasinat asupra fiicei sale.

— Nu-ți face probleme, o liniști Chloe, întrebându-se ca prin ceață dacă întreaga relație mamă-fiică se schimbase atât de mult în ultimele câteva săptămâni și cam când avea să revină cea veche, îndepărtându-le iarăși pe una de cealaltă. O s-o sun pe Amy, zise ea. *Mda, sigur.* Poate să treacă pe-aici imediat după școală, dacă am nevoie să-mi aducă ea ceva. Eu, oricum, probabil c-o să dorm aici, câteva ore de-acum încolo.

— OK, zise mama ei, deși pe un ton neconvins.

Se aplecă spre Chloe și o sărută pe frunte.

— Mă simt mai bine acum.

Și, în țăcănitul genții Coach, a servietei diplomat italienești și a pantofilor Kenneth Cole, plecă.

Chloe mai așteptă o vreme pe canapea până se hotărî ce să facă. Trecuse ceva timp de la atac,

așa că se mai distanțase puțin: n-o mai îngrozea gândul că e singură acasă, ca în prima seară. Ziua de azi avea să fie un bun test: dacă asasinul avea de gând să-i dea de urmă și s-o atace la ea acasă, nu putea să găsească un moment mai bun. Era singură, iar în cartier domnea tăcerea.

Dar chiar dacă *stătea* acasă toată ziua, sigur nu avea să rămână într-o poziție culcată, vulnerabilă, întinsă pe canapea. Putea să mai încerce să-l caute pe Xavier, poate chiar să-l sune. Și ce *anume* era cu Xavier și cu Alek? Oare aceste imbolduri — mergând de la cele sexuale până la autodistructive și, pur și simplu, distructive — erau *normale*, sau veneau odată cu ghearele, cu iuțeala și cu brusca dorință de a se hrăni cu carne crudă?

Își îndoi mâna și privi cum ghearele îi ies, șuierând. Și le ridică spre o rază de soare care-și făcuse loc printre draperii și plante. Una la mână: ghearele arătau normal, lucioase, albicioase, cu mici frânturi de piele tăbăcită și moartă în jurul lor, la bază. Doi la mână — sau labă — arătau la fel de înfricoșătoare și de străine ca prima dată când le văzuse.

— Ce altceva ați mai adus? le întrebă cu voce tare.

Deocamdată, nu avea și coadă, slavă Domnului. Ar fi fost mai greu de ascuns, și nu și-o putea imagina dispărându-i dintr-odată undeva în interiorul corpului. Își privi picioarele: mama ei o descălțase de ciorapi în timp ce dormea. Chloe nici măcar n-o simțise: să fi fost din cauză că dormise buștean, sau fiindcă mirosul mamei, și atingerile ei, și micile sunete îi erau familiare, nepericuloase? Oare știuse cumva, instinctiv, chiar și prin somnul ei, că era în siguranță? Motanul lui Amy își petrecea

adesea ziua întreagă în vârful patului. Puteai să-l mângâi oricât de apăsat ai fi vrut, iar el se întindea, fără ca măcar să deschidă ochii, fie și pentru o clipă, și-și continua somnul.

Sau, pur și simplu, am leșinat de-a binelea? Era un gând mult mai înspăimântător.

Își răsfiră degetele trandafirii în lumina soarelui. Apoi și le îndoi. Nu ieși vreo gheară. Asta să fi fost tot, atunci? Gata cu schimbările fizice?

Se ridică și se întinse, savurând căldura dimineții.

Pe urmă, se duse sus, să se spele pe dinți și așa mai departe. Dar, înainte de asta, își aminti de o sarcină de care trebuia să se ocupe: *Mus-mus*.

Intră în camera ei și deschise sertarul. Mus-mus se repezi înainte, nerăbdător să-și primească tratația. Chloe lăsă să cadă înăuntru o bucată de Cheerios. Aceasta căzu și ricoșă. Zgomotul produs îl sperie pentru o clipă pe Mus-mus, care se obișnuise cu un tratament mai blând. Chloe își întinse mâna cu blândețe, cu un deget îndreptat spre micuțul lui bot. Șoricelul se aplecă înainte, adulmecând. Apoi scoase un chițăit, lăsă bucata de Cheerios să cadă și o rupse la fugă.

— Nu-ți plac pisicile, nici măcar cele prietenoase..., șopti Chloe.

Un lucru în plus care venise odată cu schimbările ei, împreună cu violența. Își mușcă buza, simțind cum îi dau lacrimile.

— OK, Mus-mus, zise, aplecându-se în față să pună mâna pe el; era atât de disperat să scape, încât fu nevoită să-și întindă ghearele și să le strângă, cu toată delicatețea, în jurul lui, ca o cușcă.

Ținu apoi șoricelul la nivelul ochilor, privindu-l pe micul rozător îngrozit care-i fusese cel mai apropiat confident cu doar câteva zile înainte.

— Adio, îi șopti ea. Și mult noroc.

Pe urmă, se aplecă și-și desfăcu palma aproape de picioarele patului. Mus-mus nu ezită absolut deloc, țâșnind înainte și ascunzându-se sub pat imediat cum avu posibilitatea. Chloe oftă din nou și își șterse lacrimile. Aranjă cu grijă o grămăjoară de Cheerios pe podea, pentru eventualitatea în care el ar fi avut nevoie de un ajutor pentru început.

O să-mi lipsești.

Făcu un duș, încercând să se spele de tot ce simțea și să-și reînceapă ziua de la zero. Își puse o bluză fără mâneci și o pereche de blugi, fără să-și mai bată capul cu chiloții. *Pisicile nu poartă chiloți*, își zise, dar nu reuși să-și smulgă nici măcar un zâmbet. Își aranjă sutienul. *Uite că pisica asta, totuși, trebuie să poarte ceva care să-i susțină pieptul.* Nu se putea imagina având șase sau opt mamele, toate de mărimea celor de acum.

Rătăci prin casă, dereticând ici și colo, făcând curat în frigiderul mamei și schimbând canalele la televizor. Copleșită de deprimare, se așeză pe canapea.

Oare aș putea să renunț la gheare, dacă asta ar însemna încetarea atacurilor demente asupra mea, și revenirea la o viață normală, și întoarcerea lui Mus-mus? Dar, și să fi avut posibilitatea alegerii, tot nu știa precis care ar fi fost răspunsul.

O bătaie șovăitoare în ușă o smulse brusc pe Chloe dintr-un somn lung, fără vise. Privi afară

pe fereastră, pipăind cu degetele lanțul din zale de la gât.

Erau Amy și Paul.

Chloe se încruntă, nefiind convinsă că era pregătită pentru așa ceva. Totuși, coborî oricum și le deschise ușa.

— Bună, Chloe, zise Amy.

Ochii ei și ai lui Paul începură imediat să examineze bluza sexy pe care o îmbrăcase... după care se concentrară asupra unui anumit amănunt din apropierea umărului ei stâng, care-i surprinse.

— Ăăă... mama ta ne-a sunat. Pe Amy, adică, începu Paul să-i explice, în timp ce Amy se holba încă la rana de alaltăseară.

Chloe o curățase la duș și dăduse cu antibiotic, dar încă era enormă, adâncă și roșie. Se vindeca de minune, însă tot urâtă era.

— Ne-a spus că ești bolnavă, preciză el.

— Mda, ăăă, intrați, zise Chloe, deschizând ușa de tot și întorcându-se să intre prima în cameră.

Cei doi prieteni ai ei o urmară spășiți.

— Vreți ceva? îi întrebă. Cola? Cola dietetică?

— Cola, răspunse Paul, absent.

Nemișcarea din cameră era ca de muzeu: parcă ar fi fost ora amurgului, și totul era obscur, prăfos, întunecat. Ca într-o casă bătrânească. Zgomotele cădeau și dispăreau ca picăturile de apă într-un lac întins și negru, absorbite instantaneu.

— Ce-ai pățit la braț? întrebă într-un târziu Amy.

Chloe se întoarse de la frigider și-i aruncă lui Paul cutia de Cola.

— Am fost atacată pe stradă, alaltăseară, răspunse, pe un ton ferm.

— De un vagabond, completă Amy, optimistă.

— Nu, de altcineva. De cineva cu un cuțit. De cineva care pare să mă *pândească*.

Toți trei rămaseră tăcuți o vreme. Amy părea să fi dispărut în gigantica haină pufoasă și argintie cu care era îmbrăcată: ceva situat între genul de proxenet și cel de DJ londonez șic. Părul și-l împletise sus în codițe și-și înfășurase gâtul cu un fular galben-verzui. Paul arăta mult mai neprotocolar — deși la fel de puțin în largul lui — în blugi și o geacă din piele, surprinzător de normal pentru el.

— E cineva cunoscut? se interesă până la urmă Amy.

— Nu.

— Ai sunat la poliție?

— Încă nu.

Amy probabil că simțise ceva din tonul lui Chloe, așa că nu continuă cu evidentul „De ce nu?"

— Presupun că noi două avem multe de recuperat, rosti ea încetișor.

— Da? întrebă Chloe, dar pe un ton care arăta că n-o prea interesează.

— Eu nu mi-am dat seama... tu nu mi-ai spus...

Urmă o tăcere prelungită.

— Eu chiar nu ți-am fost alături, este? întrebă Amy, cu delicatețe.

— Nu tocmai, o aprobă Chloe, însă în felul în care o spusese nu era nici urmă de răutate.

— Paul mi-a spus cum te-ai simțit...

Amy izbucni deodată într-un râs forțat. Paul își lăsă ochii în jos, stânjenit.

— *Paul* mi-a spus *mie*. Cum te-ai simțit *tu*. E un început.

Avea dreptate: de obicei, una dintre cele două fete îi cerea celeilalte să stea de vorbă cu impenetrabilul Paul.

— Am feștelit-o, știu... și pe urmă m-am șifonat din cauză că tu umblai cu Alek. *Și* cu celălalt tip. A fost de parcă tu ai fi avut, dintr-odată, o întreagă viață departe de mine.

— A-*lo*?

Chloe îi arătă spre Paul.

— Știu, știu, oftă Amy.

— Eu pot să plec... dacă voi vreți, propuse iubitul în cauză, un pic sâcâit de faptul că se refereau la el ca la un factor perturbator.

— Eu credeam c-o să fii în culmea bucuriei știindu-ne împreună, că o să sărbătorim, și așa mai departe, continuă Amy. E, cum să zic... știi tu, perfect. Cei mai buni prieteni ai tăi, împreună.

— Eu trebuie să... ăăă... mă duc la baie, zise Paul, ridicându-se și plecând.

— A fost o dovadă de egocentrism din partea ta, zise Chloe, regretând oarecum că nu găsise un echivalent mai scurt, și oarecum bucuroasă pentru faptul că se exprimase astfel. Eu niciodată n-am ieșit cu *cineva*, în timp ce tu ai avut un șir întreg de iubiți... iar acum, tu și singurul meu alt prieten mai apropiat vă hotărâți să vă vedeți numai în particular? Tu cum *crezi* că m-am simțit?

— De-asta ai început dintr-odată să ieși cu toți tipii ăia? întrebă Amy, pe un ton din ce în ce mai înfierbântat.

— Nu sunt „toți tipii ăia”. E Alek, un tip amuzant și care sărută nemaipomenit, și Brian, pe care l-am cunoscut la magazin. A, și Xavier,

unul pe care l-am cunoscut la club în seara de după ce am căzut din turn, când eram absolut singură și mă simțeam ciudat și am încercat să te sun peste tot, dar tu erai ocupată cu Paul.

Amy deschise gura, parcă vrând să spună ceva, dar nu scoase un sunet.

— Pe el nu-l pun cu adevărat la socoteală, recunoscu Chloe. Nu l-am mai văzut decât o dată, din seara aia.

Iar atunci, bătea la porțile morții.

— De ce nu mi-ai spus atunci la cină, când...

Amy se întrerupse brusc, amintindu-și de pizza aniversară și de cât de nerăbdătoare fusese să-și relateze povestea *ei* cu Paul din seara precedentă.

— Dădeai impresia că ai nevoie de cineva care să te asculte, răspunse Chloe, încet. Și mie nu mi s-a părut că tot ce-am făcut eu cu Xavier era la fel de important ca relația dintre voi doi.

Ochii lui Amy se umeziră și deveniră sticloși.

— Îmi pare *rău*, spuse într-un târziu, străduindu-se să nu plângă. Știu că n-am fost *deloc* alături de tine, și mă simt vinovată din cauza asta, dar eram supărată, și ocupată cu Paul, și cu cât trecea mai mult timp, cu atât sporeau vinovăția și supărarea...

— Nu e nimic, zise Chloe, încercând să-și ascundă zâmbetul.

Tipic pentru Amy. Exagerându-și sentimentele, dar sinceră când comitea o greșeală... dacă insistai îndeajuns. Amy o cuprinse într-o puternică îmbrățișare, ca de urs, ceea ce o făcu pe Chloe să scape un geamăt din cauza surprizei, rămânând fără aer.

— Ia stai, nu ți se pare cam ciudat că ai fost atacată de două ori într-o singură lună? o

întrebă deodată Amy, ștergându-și lacrimile.

— Tu nu cunoști nici jumătate din poveste, îi răspunse Chloe, cu un zâmbet crispat.

— Hei, zise Paul, care-și făcuse apariția în prag. Ce-ar fi să ne plimbăm pe pod, ca altădată?

Amy și Chloe se priviră. *De ce nu?* își zise Chloe, străduindu-se să nu acorde atenție asupra faptului că „altădată" însemna cu mai puțin de o lună în urmă.

Pe drum, în autobuzul care-i ducea spre Golden Gate, Chloe îi puse la curent cu toate amănuntele despre Alek — minus cel cu mașina furată — și cu Brian, concentrându-se mai mult asupra celui din urmă și a cât de dezamăgită fusese ea când constatase că era atât de fraier. Ambii ei prieteni se arătară deranjați când le povesti că el îl știa pe Alek după nume și că-i ceruse să stea departe de el.

— Nu e foarte ciudat, doi care să te hărțuiască într-un interval atât de scurt? se interesă Paul, făcându-se fără să știe ecoul precedentei întrebări a lui Amy. Nu crezi cumva...

— Că Brian ar fi angajat un cuțitar maniac, ca să mă bage în sperieți?

— Sau Alek, se grăbi să adauge Amy.

Ea admisese că băiatul acesta popular poate nu reprezenta rădăcina tuturor relelor din univers, însă nu-și pierduse speranța că ar fi așa.

Chloe și Paul n-o luară în seamă.

— Poate că ar *trebui* să suni la poliție, îi sugeră Paul, pe tonul lui „serios".

— E un pic mai complicat decât credeți, oftă Chloe.

Nu știa precis cât de multe putea să le destăinuiască, însă deocamdată nu era pregătită

să spună și altceva. *Poate, pe pod. Ar fi locul cel mai potrivit.*

După ce coborâră, se strecurară prin mulțimea numeroasă și încet mișcătoare, care stătea să facă fotografii sau zăbovea în grupuri lipsite de țintă, ca bizonul de pe Golden Gate. Paul se opri la un automat, să-și ia o sticlă de Cola. Altădată, ar fi terminat-o până ajungeau în mijlocul podului, și atunci cei trei prieteni ar fi scris un bilețel și l-ar fi închis înăuntru, după care ar fi aruncat sticla în apele de dedesubt. Când erau și mai mici, se prefăceau că se află pe o insuliță izolată și că podul ducea spre o altă lume, reprezentând punctul de început al unei lungi călătorii și expediții pentru ei trei, împreună.

Acum, însă, încercau să pară pe cât posibil mai normali și inofensivi pentru emblematicii reprezentanți ai Gărzii Naționale. Zilele când aruncau obiecte nevinovate de pe pod erau de mult, de mult apuse.

— E ca și cum am trăi sub efectul legii marțiale, bombăni Amy.

— A, eu cred că sunt aici ca să ne *apere*, protestă Paul.

— Îmi place fusta ta, zise Chloe, remarcând fusta mini din petice de blugi, creață în talie și înfoiată, pe care o purta Amy.

— Mersi, răspunse Amy, sfioasă. Mi-am făcut-o săptămâna trecută. Mă gândesc să confecționez un set întreg, ceva la modul „Prințesa blugilor”.

Își întinse piciorul și scoase la iveală, de sub pufoasa ei haină argintie, un soi de jambiere dintr-un material asortat. Chloe nu era convinsă că *ea* ar vrea să poarte așa ceva, însă era indiscutabil o idee șic.

— Mama ta ar trebui să te lase fără discuție să lucrezi la Pateena, îi zise lui Amy.

— *Mie*-mi spui, replică prietena ei, lovind cu piciorul într-o piatră.

O lovi apoi și cu celălalt picior, după care începu să se ambaleze de-a binelea, tot trimițând-o ca pe o minge de fotbal de colo-colo, până când o expedie, din greșeală, la vreo șase metri mai încolo. Fugi după ea, cu pulpanele hainei sale pufoase zburând pe lângă corp. Chloe izbucni în râs.

— Marți a fost aniversarea noastră, zise Paul.

— Da?

— Ea mi-a dat o felicitare. Și mi-a scris un poem, adăugă el, pe un ton enigmatic și fără vreo expresie pe față.

Chloe îl studie câteva clipe și abia apoi zâmbi.

— Bine măcar că nu l-a citit în fața unei mulțimi, îi atrase ea atenția.

— Mda, fu singurul lui răspuns, însoțit de un oftat adânc de ușurare.

O ajunseră din urmă pe Amy la mijlocul podului. Ea era deja aplecată peste balustradă și scuipa în apă.

— Doar ți-am spus că nu e decât un *mit*, exclamă Paul, punându-și mâinile în șolduri, exasperat.

— Ba nu, nu e, îl contrazise Chloe, aplecându-se și scuipând la rândul ei. Dacă nimerești exact vântul potrivit... chiar *zboară* înapoi în sus.

— Voi două sunteți dezgustătoare, zise el, întorcându-se cu spatele spre balustradă.

Își scoase o țigară din buzunar și-și strânse mâinile căuș, contra vântului, ca s-o poată

aprinde. Un soare roșu îi lumină de jos chipul, ca și cum s-ar fi aflat în fața unui foc.

Din nefericire, când vântul începu să bată din cealaltă direcție, fumul de țigară îi copleși lui Chloe noul simț olfactiv, atât de ascuțit. Întoarse capul în cealaltă parte, străduindu-se să nu vomite.

— Vrei cumva să sari și de pe balustrada *asta*? o întrebă Amy, îndreptându-și degetul mare spre locul în cauză.

— Nu, nu cred, zâmbi Chloe. Băieților în verde de pe-aici nu cred că le-ar face prea mare plăcere.

— Hei, m-am prins! exclamă deodată Paul, desfăcându-și brațele ca și cum ar fi fost, literalmente, izbit de o idee. Tu *trebuia* să fi murit! Din cauza căderii. Iar acum, ca în filmele alea cu Destinație finală, moartea face tot posibilul ca să te revendice! Asta explică *evident* întâmplările cu vagabondul și cu celălalt care a încercat să te omoare.

— Hm, *mersi* pentru încurajatoarea interpretare, zise Chloe, dar, dacă ar fi adevărată, nu m-ar ataca numai oamenii... ci și alte lucruri, cum ar fi mașinile, și... în fine, *podul* ăsta s-ar prăbuși, încercând să mă dea gata.

— A, da, exclamă Paul, făcând vreo doi pași în spate și privind în jos.

— Oricum, așa cum am mai zis, lucrurile sunt ceva mai complicate decât credeți.

— Dar ce *căutai* să umbli noaptea singură, în definitiv? Și de *două ori*? îi ceru socoteală Amy, lovind pietricica aflată la picioarele ei și mutându-se pe partea cealaltă.

Cei trei se tot plimbară, căscând gura pe pod, lăsând în urmă umbre lungi. Mai erau vreo câteva persoane care se bucurau de amurg, iar

din când în când pe lângă ei trecea în viteză și câte un biciclist. În fața lor, podul era pustiu: îl aveau numai pentru ei, ca la finalul unui film. Acum era acum. Acesta era momentul. Atunci se hotărî ea cât de multe să le spună.

Inspiră adânc.

O siluetă păși în fața lor, dinspre banda automobilelor, blocându-le trecerea.

— Hm, auziți, vă aduceți aminte de ciudatul cu cuțitele... *nu* vagabondul?

— Da? întrebară într-un glas Paul și Amy, care acum se țineau de mână.

— El e, le zise, arătându-l.

Coțcarul nu se clinti din loc și zâmbi.

Douăzeci

— CHLOE KING.

Ținea câte un pumnal în fiecare mână, și astă-seară nu purta haină, ci doar un pulover negru cu guler rulat, care părea să fie din neopren... sau ascundea ceva blindat pe dedesubt. *Exact genul de lucruri pe care le-ar purta Brian*, remarcă, absentă, Chloe. Pantalonii și bocancii erau aceiași de acum două seri; îi vedea și părul, des și blond, prins într-o coadă care se termina la baza gâtului.

— Hei, urlă Paul, reacționând imediat. HEI! răcni și mai tare, făcându-și mâinile pâlnie în direcția celor din Garda Națională.

Însă strigătele lui se pierdură în vânt.

— Tu crezi că prietenii tăi umani te vor ajuta să te salvezi? o întrebă individul, cu o prefăcută mirare. Doar pentru simplul fapt că le ții companie nu înseamnă că și ești de-a lor.

— Ma-ma mă-sii, bâigui Amy, cu gura căscată.

— Hm, *mda*...

Chloe încercă să estimeze distanța dintre ei: cam șapte, opt metri. Suficientă pentru un start bun? *Dar cum rămânea cu Paul și Amy?*

— Habar n-am despre ce vorbești, strigă ea.

— Ei nu-ți cunosc *adevărata natură*? o întrebă omul, făcând ochii mari.

— Ce facem, fugim fiecare în altă direcție? șopti Amy, începând să fie cu adevărat înspăimântată. Sau ce?

— Așa ar *trebui*, zise tipul, înaintând cu încetineală și privindu-i în ochi pe Amy și pe Paul, când pe unul, când pe celălalt, ca o cobră încercând să se hotărască unde atacă mai întâi. Ea nu vă este în realitate prietenă, continuă el. Nici măcar nu este din neamul vostru. Din neamul *nostru*, preciză, disperat să-i facă să înțeleagă. Poporul ei nu-și dorește altceva decât totala distrugere a omenirii. Stăpânirea asupra lumii. Sfidarea lui Dumnezeu Însuși.

— Chloe...? rosti Paul, întrebător.

Nu se referea la discursul ucigașului: la fel ca Amy, se întreba ce era de făcut. Fără să se mai gândească, fără să se sfătuiască între ei, începură toți să bată lent în retragere, în același ritm în care înainta individul.

— Fugiți, șuieră Chloe. Fugiți *acum*!

Paul și Amy fugiră.

Coțcarul izbucni în râs, întorcându-se să-i privească prietenii care fugeau.

— Ce drăguț... îi protejezi? Sau protejezi doar adevărul despre tine însăți?

Chloe simți că sosise momentul. Și avu dreptate: până să-și întoarcă el fața la loc și să-și azvârle pumnalele, ea se lăsă deja în patru labe și se avântă în direcția lui. Auzi lamele vâjâindu-i cu o precizie letală pe deasupra capului: dac-ar fi rămas în picioare, acum i-ar fi fost ferm împlântate în abdomen.

După alte două volte, se aruncă spre pieptul lui, scoțând un urlet, fără să-și gândească propriu-zis atacul, ci doar folosindu-și inerția, elanul și efectul surprizei, ca să câștige o poziție favorabilă, fie și numai pentru o clipă.

Chiar înainte ca ghearele ei să-i poată pătrunde în carne, asasinul se aplecă sub ea, căutând să apuce și să împingă, folosindu-și propria greutate ca s-o azvârle, pe deasupra capului, în spatele său. Ea însă ateriză cu bine, fără ghemuiri sau rostogoliri, ci în patru labe.

Pumnalele zburătoare nu omoară oameni, se gândi Chloe, făcând un salt în lateral în ultima clipă ca să evite o astfel de armă și apucându-se de balustrada pentru pietoni. *Oamenii îi omoară pe oameni.*

— N-are importanță, strigă el. Chiar dacă tu ai fi Aceea, am cuțite suficiente pentru voi toți.

Asta *ce naiba mai însemna? Și, mai la subiect: de ce nu folosește o armă de foc, ca oricare psihopat normal?* Chloe se săltă astfel încât să ajungă în picioare pe balustradă și alergă ușor de-a lungul ei, până când ajunse la un stâlp subțire, albastru, de iluminat. Sări și se agăță de margine, ridicându-se în mâini pe el. Un zăngănit răsunător îi indică faptul că o lamă tocmai îi trecuse pe lângă picior, izbind în schimb stâlpul.

Chloe sări fără să mai stea pe gânduri pe următorul punct de sprijin, traversând trei metri prin aer chiar peste capul ucigașului. O shuriken șuieră pe cer în urma ei. Se întoarse, dându-i impresia că vrea să sară înapoi, că se simte dezorientată și înfricoșată și nu mai gândește.

Numai că, în ultima clipă, plonjă drept spre el.

În sfârșit, ghearele ei îi nimeriră carnea, alunecând peste vesta Kevlar, sau ce-o fi purtat pe dedesubt, afundându-se în locul în care aceasta nu-l mai proteja. Se luptară corp la corp preț de câteva clipe, izbindu-se amândoi de

asfalt cu un bufnet zguduitor. Chloe se concentră doar să-și înfigă ghearele oriunde putea să ajungă și să izbească în permanență cu picioarele, sperând să-i producă răni cât mai serioase. El încercă s-o cuprindă cu picioarele și s-o imobilizeze: erau foarte puternice, cu musculatura ca de piatră. Dar, chiar înainte ca puterile s-o lase, Chloe sări din nou înapoi. Imediat cum se puse pe picioare, se întoarse să-l înfrunte, pregătită pentru următorul lui atac.

Se auzi un șuier ucigător, care-i trecu milimetric pe lângă urechi, urmat de zăngănitul metalului în contact cu metalul. O stea zburătoare îi vâjâi pe lângă cap și ricoșă din montantul parapetului, chiar deasupra Coțcarului, care deja se ridica în picioare. Chloe se răsuci pe călcâie.

Dincolo de Coțcar, la vreo șase metri distanță, stătea Brian. Avea o expresie de suferință pe chip și ținea în mână o altă stea zburătoare.

Brian...? Lui Chloe îi venea greu să înțeleagă ceea ce vedea, însă n-avea cum să se înșele în privința armei din mâna lui.

Suferința, disperarea și furia se abătură asupra ei. Știa că trebuia de acum să se concentreze asupra faptului că avea de-a face cu *doi* atacatori, însă se simțea brusc epuizată ca urmare a acestei neașteptate trădări. Atât de multe căpătau noimă acum... Biletul îi reveni în minte: *Ai grijă cu cine te însoțești.*

El începu să înainteze spre ea.

— Stai *departe* de mine... *monstrule*! țipă Chloe. *Tu* mă vânai. Nu-mi vine să cred cât de adevărat mi se părea totul... Nimic din ce-am avut împreună n-a însemnat... nimic!

— Chloe, nu! Eu...

Se auzi un râcâit în spatele ei. Cuprinsă de panică, făcu stânga-mprejur. Asasinul era deja pe picioare și pornise spre ea. Văzându-l pe Brian, individul zâmbi.

Era prinsă în capcană între ei doi.

Privi disperată în jur: unica ei scăpare era să sară de pe pod. Se apropie de balustradă.

— Nu! strigă Brian. Chloe!

Însă altcineva sări pe Brian, cu brațele larg desfăcute și ghearele scoase. Chloe zări ca o străfulgerare a doi ochi albaștri de gheață și o claie de păr ca mierea, înainte de a se rostogoli amândoi într-un vălmășag furios, zvârcolindu-se.

Alek. Alek era celălalt om-pisică. Interpretase greșit *toate* indiciile referitoare la ei doi. Cumva, ar fi trebuit să știe…

— L-am prins, urlă Alek. Tu doboară-l pe nemernicul ăla…!

Chloe se simți invadată de o energie reînnoită. *Acesta* era partenerul ei; el îi ținea spatele. Acum, îi venea ei rândul. Se întoarse să-l înfrunte pe Coțcar.

Puloverul lui cu guler rulat era sfâșiat în jumătatea dreaptă a corpului; zdrențe negre și sânge îi curgeau pe piele. Pe braț avea un tatuaj bizar, însă nu prea reuși să-l distingă. Sângele îi picura și din colțul gurii, probabil de când se lovise cu capul de asfalt. Se șterse și scuipă.

Ea îl așteptă să-i servească vreo nouă replică profundă, ca în filme, însă în loc de așa ceva, îl văzu azvârlind deodată ceea ce i se părea că ar fi zeci de stele zburătoare, care-i apăreau între degete ca trandafirii în mâna unui iluzionist.

Parcă dansând, Chloe sări și făcu volte, izbutind să se ferească de majoritatea stelelor

ucigătoare.

— Un alt membru al Ordinului meu a venit să vegheze și să ajute cauza! strigă Coțcarul, aruncând cu și mai multă forță.

Chloe se răsuci și căzu, când o stea zburătoare i se înfipse între coaste.

— Tu ce credeai că ți-este... iubit? El doar te vâna, la fel ca mine, strigă asasinul, izbucnind în râs.

În timp ce Chloe se lupta să se ridice în picioare, el se aplecă spre un crac al pantalonilor și scoase de-acolo o armă mai mică decât o macetă, dar mai mare decât pumnalele lui de până atunci. Durerea din coaste o ardea ca focul: la orice mișcare, avea impresia că se rupe în bucăți.

El porni încet spre ea.

Vântul îi șuiera prin păr lui Chloe. Îl privi înaintând lent, durerea amorțindu-i auzul și gândirea. Îi auzea vag pe Brian și pe Alek strigându-și cuvinte dure și, din când în când, câte o bufnitură înfundată, semn că unul dintre ei reușise să-și nimerească adversarul cu o lovitură.

Chiar *exista* pericolul ca, dacă n-o ajuta nimeni, să moară.

Și atunci, ceva din ea explodă.

Cum îndrăzniți?

— Cum *îndrăzniți*? se răsti ea, smulgându-și steaua dintre coaste și aruncând-o pe jos, cutremurată de durere. Ce *naiba* v-am făcut eu *vouă*? Sau *altcuiva*? Eu n-am căutat *nimic* din toate astea!

După care se repezi spre Coțcar, cu o furie oarbă care-i eclipsa durerea fizică.

El își repezi tăișul în jos, însă Chloe plonjă în lateral și-l pocni cu mâna peste braț,

trăgându-și ghearele de-a lungul lui. El urlă din rărunchi și se văzu silit să-și mute arma în mâna cealaltă. Cu toate acestea, Chloe nu-și încheiase manevra: se răsuci și-l izbi cu piciorul în ceafă, zdrobindu-i carnea cu gulerul rigid al vestei Kevlar.

— Du-te în mă-ta! țipă. Dispari din *viața* mea!

Fierbințeala acelei furii oarbe începea să dispară, lăsând în loc ceva mai rece și mai rațional. Vedea limpede dinainte fiecare lovitură de pumn, de picior sau de tăiș… și riposta cu contraatacuri imediate. Nu-i mai dădea răgaz să scoată vreo altă lamă.

Îl obligă să se retragă, încetul cu încetul, până ajunse lipit de balustradă.

— Câți… alții… ai… mai… asasinat? îl întrebă.

Și, odată cu fiecare cuvânt, îi mai expedia câte un picior în burtă.

În ultimul moment, el izbuti să se salte peste balustradă, astfel încât aceasta ajunse acum între ei.

— Psihopat nemernic, îi strigă în față Chloe.

Tumefiat și însângerat, el tot reuși să zâmbească.

— Eu sunt în slujba Domnului. Și se va face voia Lui.

— Mda, sigur, spune-i asta…

Și atunci, el alunecă.

Pe moment, Chloe fu descumpănită; era ceva la care nu se așteptase.

— Chloe! Nu-l omorî! urlă Brian.

Încercă să alerge spre ea, ca s-o împiedice, însă Alek îl trase din nou în jos.

Ea se aplecă peste balustradă, privindu-l pe asasin cum se leagănă în bătaia vântului,

încercând să se țină.

Dă-l gata! Fiecare fibră din ea ar fi vrut să-l calce peste degete, să-i brăzdeze fața cu ghearele, să-l privească, zâmbind, cum își pierde puterile cu încetul, alunecă și cade.

El a încercat să te omoare! Te-a hăituit, *ca pe un vânat!*

Până și latura ei umană se declara de acord: avea în fața ei un psihopat care era preferabil să *nu* facă parte din zestrea genetică a colectivității.

Și atunci, ea îi întinse mâna.

Nu pot. În luptă e cu totul altceva: nu pot să omor pe cineva cu sânge rece.

— Voi de colo! Cei de pe pod! Îndepărtați-vă de balustradă!

Portavocea amplificată electronic îi făcu pe toți să se întoarcă. Un elicopter se înălța de dedesubt, îndreptându-și reflectorul către pod.

Chloe își ridică, la rândul ei, privirea…

Și Coțcarul căzu.

Douăzeci și unu

— NU! ȚIPĂ EA, încercând să-l prindă.

Dar nu dădu decât de aer.

— Uite-i că vin, zise Brian, fără să se adreseze cuiva în mod special.

Chloe era încă aplecată peste balustradă, privind în jos, spre apă, șocată și nevenindu-i să creadă. Se îndoia că el ar putea să se mai întoarcă, așa cum se întâmplase cu ea, după căderea din turn. Era ca o carte care s-a închis brusc, și ea nu va mai putea s-o deschidă vreodată și s-o citească... să afle de ce era atât de plin de ură. În loc de ușurare, simți lipsa unei încheieri, chiar și o oarecare pierdere.

— Trebuie s-o ștergem de-aici, zise Alek, prinzând-o de braț și trăgând-o deoparte.

Și fugiră amândoi.

Deși era istovită de pe urma luptei și-și simțea o parte din energie scurgându-se odată cu sângele din rana de la coaste, Chloe tot găsi în alergare o bucurie. În timp ce sărea peste balustrada din capăt și ieșea de pe pod, alergând ca pe sârmă pe alunecoasa suprafață metalică, Alek era imediat în urma ei.

Alese să se îndrepte spre Promontoriul Marin; sări peste mașinile aflate în trecere, peste garduri, parcă zburând. Alek era lângă ea, ținând pasul, grăbindu-se să urce dealul, sărind

peste bolovani cu o extrem de familiară grație felină.

Când își întoarse privirea spre el, îl văzu zâmbind.

Celălalt om-pisică.

Un prieten.

Trecură peste coama dealului și începură să coboare de cealaltă parte. Cerul la apus avea încă nuanțele acelea de roz și portocaliu, ca în desenele animate; mai multe perechi și familii împestrițau promontoriul, privind apusul, cuibărite în pături și bând ceva cald din termosuri.

Îi lăsaseră de mult în urmă pe urmăritorii pedeștri din Garda Națională, însă elicopterul continua să survoleze podul în lung și-n lat, căutând personajele cu probleme. Toată această poveste avea limpede înscrise pe copertă numele lui Amy și Paul: ei tot încercaseră s-o salveze, după ce-i făcuse să plece.

Chloe sări. Nu mai avea importanță. Elicopterul nu era capabil să le dea de urmă, ei și lui Alek. Erau mult prea iuți. Îi venea să urle de bucurie.

În schimb, urlă Alek — dar de durere — și căzu într-un genunchi, rostogolindu-se în țărână.

Chloe se opri imediat și dădu fuga să vadă ce e cu el. Se ținea de un picior, din care se vedea ieșind o stea zburătoare.

— Rahat, mormăi el, smulgând-o și cutremurându-se de durere.

— Ce mama...?

Chloe se întoarse, căutându-l pe atacator.

Brian era la șase metri de ei, cu o altă stea în mână.

Începu să alerge spre ei.

— *Nenorocitul* ăsta! mârâi Alek, ridicându-se destul de greu.

Chloe se postă în fața lui, interpunându-se între el și Brian.

— El cine e? Și de ce vrea să mă omoare?

— E membru al Ordinului A Zecea Lamă, se stropși Alek. Trebuia să-mi fi dat seama mai devreme, de prima dată când l-am văzut.

— Stai... Chloe...

Brian ajunsese între timp la ei. Chloe se încordă, gata să se repeadă.

— Ai venit să mă dai gata? îl repezi ea.

— Eu nu încercam să te *omor*! protestă Brian. Eu voiam să-l dobor pe *Alexander*!

— Mhî, rânji Chloe, cu dispreț.

Și totuși... ea chiar ar fi vrut să-l creadă. Voia să creadă că o persoană de care se apropiase atât de repede n-ar fi capabilă s-o hăituiască și s-o omoare.

— Dar cu Alek cum rămâne? îl întrebă ea. E doar unul din „rasa” mea, pe care... *prietenul* tău și cu tine vreți să-l nimiciți?

— Eu n-am vrut să vă fac rău, dar trebuia să vă opresc.

— N-ai vrut să...? repetă Alek, arătând spre sângele care-i șiroia pe picior.

— Trebuia să vă opresc, insistă Brian.

Ochii lui căprui se făcură mari, parcă implorând să fie crezut.

— Dacă vă continuați drumul în josul apei... sunt alții, cel puțin o duzină, poate chiar mai mulți, de-ai... noștri, care vă așteaptă, pentru eventualitatea în care ați scăpa. Și sunt dotați cu arme mai... convenționale.

— Și ce naiba e aia, A Zecea Lamă? vru să știe Chloe. Și tu ce legătură ai cu ei?

— Unicul lor scop este să-i ucidă pe cei ca noi, răspunse Alek.

— Nu pe toți; nu e adevărat...

— Spune-i asta Coțcarului!

— Numai pe cei *periculoși*!

— Și Chloe cum e? Periculoasă? mârâi Alek, strecurându-se pe lângă ea și aruncându-se asupra lui Brian.

Avea ghearele complet scoase: erau mai scurte și mai groase decât ale lui Chloe. Și le îndreptase spre gâtul lui Brian.

— STAI, îi ceru Chloe, împingându-l deoparte și plantându-și o mână fermă pe umărul lui, ca să-l țină pe loc.

Însă el era furios, turbat, scăpat de sub control.

Fără să se gândească, ea își luă mâna de pe umărul lui și-l apucă de ceafă, ca să-l smulgă din starea aceea.

Exact cum își ia pisica de ceafă pisoii, își dădu seama, abia după ce o făcuse.

Alek scutură din cap, amețit, însă se retrase, împleticindu-se.

— De-asta umblai cu mine? îl luă ea din nou la rost pe Brian. Ca să mă ții sub observație, iar ei să mă poată omorî?

Îl privea drept în ochi. Atâtea căpătau acum o logică... și erau de o mie de ori mai rele decât crezuse.

— Nu! Adică, aveam rolul de a te ține sub observație, de a afla mai multe despre tine, de a sta de vorbă cu tine. De a... deveni prieteni.

Își susținură reciproc privirile preț de câteva clipe: era evident că el gândea cu totul altceva. Brian își lăsă capul în jos.

— Apoi am aflat despre Coțcar, că pornise să te vâneze, și am vrut să stau lângă tine și să te

apăr... când n-am reușit să-i conving să renunțe.

— Nu-l crede! Maimuțoi tâmpit, interveni Alek.

— Sunt aici și vorbesc cu voi, nu-i așa? strigă Brian la el. De ce aș minți *acum*?

— Nu pot să cred, zise Chloe, dându-se înapoi din fața lui. Nu pot să cred că faci parte dintr-un grup care vrea să mă *omoare*.

— E mai complicat decât atât, Chloe, replică Brian, istovit. Chiar și Alek poate să-ți confirme asta.

— Și-atunci, de ce m-ai avertizat că trebuie să stau departe de el? vru să știe Chloe. Pentru că nu voiai să aflu adevărul?

— Nu. Pentru că Alek este un renumit... generator de probleme. N-am vrut să atragi atenția asupra ta, intrând într-un grup nepotrivit.

— Se pare că, până la urmă, am intrat în grupul *potrivit*, replică, dezgustată, Chloe. În sfârșit!

Se lăsă în jos și-și petrecu brațul lui Alek pe după umeri, ca să-l ajute să meargă.

— Și, cum e, lucrezi vreo doi ani în „lumea reală”, ca să-ți poți lua *specializarea în zoologie*?

Brian se îmbujoră de rușine.

— Chloe, mie chiar mi-a plăcut... chiar mi-a plăcut de tine.

— Cum zici tu, răspunse Chloe, îndepărtându-se împreună cu Alek.

Epilog

ALEK STĂTEA LUNGIT pe canapeaua ei, cu piciorul rănit ridicat. Nu era o rană prea mare, însă steaua îi retezase tendonul, făcând ca el să nu mai poată merge. Și rana lui Chloe din coaste încetase să sângereze, dar tot o durea.

Amețită, epuizată de pe urma luptei și neștiind ce altceva ar avea mai bun de făcut, Chloe scoase câțiva taquitos din congelator și-i introduse în cuptorul cu microunde. Mai avea, poate, o oră la dispoziție până la întoarcerea mamei și a unor explicații dificile, dacă Alek nu pleca până atunci.

— Ce nașpa, rosti Alek, privindu-și supărat rana.

Rezemându-se de cuptor, Chloe își acoperi fața cu palmele, începând, în sfârșit, să plângă.

— Hei, nu face asta, zise Alek, ridicându-se în picioare și șchiopătând până la ea.

O cuprinse cu brațul.

— E foarte derutant, știu... Dar nu-ți face griji! Totul îți va fi explicat. Sunt atât de multe lucruri pe care trebuie să le afli... despre cine ești, și de unde provii. Și vei fi în siguranță, ți-o garantez. Acum, va trebui să-i cunoști pe oamenii aceștia; cred c-o să-ți placă de ei...

Chloe îi dărui un mic zâmbet. Știa, cumva, că el nu se referă la vreunul dintre prietenii de

la școală. Și, din punctul ei de vedere, era perfect.